

111

TROVANTUL

DIANA ALZNER

PAVCON / SCI-FI

TROVANTUL

Povestiri

Citeşte româneşte!

Susţine autorii români prin cumpărarea cărţilor lor şi promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # SCIENCE-FICTION # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecţia Science – Fiction

#111

Diana Alzner
TROVANTUL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ALZNER, DIANA
Trovantul: povestiri / Diana Alzner – Bucureşti: Pavcon, 2019
ISBN 978-606-9057-01-8

821.135.1.32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-l00.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Coperta: George Ionescu
Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-9057-01-8

DIANA ALZNER

TROVANTUL

Povestiri

Editura PAVCON
Bucureşti, România, 2019

PÂCLA

Femeia ştia că avea să moară în următoarele ore. Cu toate astea, ceea ce simțea era numai curiozitate. Se întrebă dacă viața ei, aşa cum a fost, i se va derula prin fața ochilor, dacă în ultima clipă, clipa care ucide, va reuşi să înțeleagă sensul lucrurilor cu acea înțelegere supraumană... Nu putea să moară râzând, nu de data asta, când se părea că nu doar lumea ei murea odată cu ea, ci chiar lumea întreagă se prăbuşea spre cer.

Dar nici nu voia să se recunoască învinsă. Dădu drumul din palmă briceagului cu plăsele de os. Închise ochii şi aşteptă. Nu putea să râdă, dar ar fi vrut să fie ca trestia...

Monica întinse mâna şi opri zbârnâitul ceasului. Se întinse între cele două cearşafuri. Somnul de dimineață era cel mai odihnitor. Totuşi, trebuia să se ridice, să-i facă o cafea mare lui Sergiu, care n-ar fi putut deschide ochii în alt mod.

Oh, de ce nu se luminase încă? Oare era înnorat? Ploua? Şi ea, care intenționase să plivească florile, după lungi amânări!

Ieşi în balcon, amețită. Afară era întuneric deplin, cu excepția unei dâre roşiatice dincolo de coama dealului. Cerul era negru complet, nu se

vedeau stele, probabil că norii plini de apă coborâseră jos de tot.

Se întoarse la bucătărie şi porni cafetiera. În camera tatei mergea un aparat, bătrânul se trezea întotdeauna foarte devreme.

În timp ce lichidul negru se aduna în cana de sticlă, avea să facă un duş rapid, înainte să ocupe Sergiu baia. Exact când se săpuni bine, se stinse becul. Aparatul tăcu. Era imposibil să plouă fără să se ia lumina? Doamne, pe ce lume trăiau! Se dăți pe dibuite şi se îmbrăcă. Apoi o luă spre dormitor, să-şi trezească soțul. Bine că făcuse mai întâi cafeaua! Aruncă o privire pe geamul balconului; niciun fir de lumină. Era ciudat.

Sergiu sforăia cu spor. Cascadele vocale urcau şi coborau, ca aria unei opere dramatice. Monica zâmbi pe întuneric. Întinse mâna şi-l mângâie:

— Sergiu, haide, dragă. Se face târziu. Şi s-a luat curentul. Unde ai pus data trecută lumânările?

— De ce mă trezeşti aşa devreme? Nici nu s-a luminat!

— Vine o furtună mare. Bine că am făcut mai întâi cafeaua. Mă duc să caut lumânările. Vezi să nu dai peste ceva.

Se întoarse pe hol, acolo unde bănuia că s-ar putea ascunde nişte lumânări. În sertarele bufetului... Aha! Astea erau! Dibui după un

păhărel pe raftul de sus al dulăpiorului şi aşeză lumânarea în el. Chibrituri! N-aveau chibrituri, desigur. Aragazul se aprindea automat. Exista o brichetă pe undeva, dar unde? îl auzi pe Sergiu intrând în baie. Peste câteva momente va veni şi n-o să vadă să-şi ungă pateul pe pâine.

Ciocăni la uşa socrului:

— Tăticule, aveți grijă, că s-a luat curentul. Caut o brichetă şi aprind o lumânare, să nu vă loviți pe întuneric.

— Monica, intră şi caută în sertarul mesei, că am eu acolo nişte chibrituri. Sergiu s-a sculat?

— Da, e la baie. Cred că vine o furtună mare.

— Da... Ai găsit?

— Gata. Haideți la masă. I-am tot zis să cumpere un felinar, ceva...

Sergiu îşi turnase cafeaua şi cotrobăia prin frigider.

— Nu găsesc nimic pe întuneric.

— Lasă-mă pe mine, că ții uşa aia deschisă prea mult. Şi-aşa se dezgheață până vine curentul.

— Nu ai ordine în frigider.

— Ți-am spus de atâtea ori că ne trebuie unul mai mare.

— Ca să crească şi dezordinea exponențial...

— Te-ai trezit cu fundu-n sus.

Sergiu tăcu, pentru că cel mai deştept cedează. Lipsea vocea ştiriştilor de la televizor.

Atunci ascultau şi nu se puteau dondăni. Monica puse o cană de ceai în fața bătrânului:

— N-am avut cum să fac pâine prăjită, se scuză.

Socrul îi mângâie mâna, afectuos:

— Mănâncă şi tu, fetițo. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat, că la radio n-au dat ştiri la şase. Era muzică simfonică. Unde ați mai pomenit?

— Ai fost pe alt post, măi, tată.

— Da’ nici nu m-am atins de scală! Eu ascult mereu acelaşi post: actualitățile.

Sergiu nu mai catadicsi să răspundă. Monica îi turnă a doua cafea.

— Să-mi dai o sută de euro, că trebuie să plătesc banca şi nu-mi ajung banii.

— Dacă mai luăm din ei…

— De parcă i-aş lua să-i beau!

— Nu te enerva, dragă, zic şi eu că n-o să ne mai ajungă pentru ce ne-am propus.

Sergiu porni spre dormitor şi izbi cu şoldul colțul bufetului.

— Fir-ar al dracului de curent! Că şi furtuna asta, nu se hotărăşte odată!

Privi afară de pe balcon. Nu se vedea nimic. Întunericul avea o consistență materială. La orizont persista dunga roşiatică.

— Uite-ți cămaşa. Doamne, bine c-am călcat aseară! Ce mă făceam acum?

Lumânarea tremura umbre pe pereți. Sergiu își alese o cravată, încercând să distingă culorile în lumina moartă.

— E groaznic de cald, oftă Monica.

— Suntem în iunie.

— E zăpușeală, așa, de dimineață.

Sergiu era îmbrăcat. Luă bani din cutia ascunsă printre haine, în dulap. Verifică dacă are telefonul, ochelarii, portofelul. Se încălță.

— Am uitat cheile de la mașină. Vezi că sunt pe măsuță.

— Le-am găsit. Ai grijă cum conduci pe întunericu' ăsta!

Farurile aprinse ale Fordului decupară un tunel luminat din masa de întuneric. Monica deslusi umbre bulbucate rostogolindu-se de parcă un nor cumulus plin de funingine ar fi coborât la sol. O boare fierbinte i se strecură pe sub capot și-i învălui picioarele aproape senzual. Părăsi terasa, indignată. Cine mai pomenise una ca asta! La televizor nu auzise nimic, dar n-o mira: conspirațiile și joaca cu mințile oamenilor erau specialitatea guvernanților din umbră...

Se întrebă cum se va descurca doar cu cele două lumânări, dacă bezna avea de gând să mai dureze. Trebuia strânsă masa și spălate vasele. Trebuia să gătească. Îi păru rău că nu se arătase mai entuziasmată când Sergiu dorise să

cumpere un generator; acum n-ar mai fi avut probleme.

Ca să prindă elan, îşi turnă încă o ceaşcă de cafea. Poate avea să se risipească întunericul...

Bătrânul o strigă de pe balcon:

— Monica, mi se pare mie sau chiar miroase a clor?

Of, şi tata! De ce nu stătea locului, ce se tot fâțâia prin casă, aşa orbeşte? Scoase capul şi adulmecă în dreptul ferestrei.

— Parcă ar fi... nu ştiu... usturoi? Haide înăuntru, tată, nu-mi place să intre zăpuşeala asta peste tot. Dacă mai şi pute, cu atât mai rău!

Bătrânul o urmă, ascultător. Mergea încet, ca şi cum tălpile pipăiau mai întâi locul pe care aveau să calce.

— Dă-mi să-ți curăț zarzavatul pentru mâncare. Zi cu ce te ajut, Mona.

— Nici nu m-am gândit ce să gătesc. Şi, pe întuneric, parcă nu-mi vine...

— Păi, dacă pui lumânările pe masă, aprinzi aragazul, eu zic că ne descurcăm. Sunt la dispoziția ta.

— Bine, tată. Stai un pic jos, uite, îți mai dau un ceai, îmi termin şi eu cafeaua, dup-aia îmi iau inima-n dinți şi cobor în pivniță, să aduc legume şi nişte bulion. Ce zici de-o musaca? Am un pachet de carne tocată rămas de la sarmalele de duminică.

— Cum vrei tu, fetito!

— Doamne, s-a făcut opt jumate şi e tot beznă! Tată, ai mai pomenit aşa ceva?

— Hm, numai în război am mai simțit o întunecime aşa densă. Fumam noaptea în tranşee cu țigara în podul palmei, să nu fim văzuți. Caporalul ne zicea să...

Nu! Pentru Dumnezeu, iar începea cu povestitul! Monica îşi prinse tâmplele în palme. O durere de cap bombănea acolo, undeva, întocmai ca un bondar derutat. Sorbi din cafea şi părăsi taburetul.

— ... dacă te ridicai, primeai un plumb în frunte!

— Doamne fereşte! Tăticule, cobor în pivniță. Stai aici şi termină-ți ceaiul, că iau o lumânare cu mine. Parcă mi-e şi urât să ies afară!

Bătrânul înghiți povestea neterminată:

— Vrei să mă duc eu?

— A, nu! Stai liniştit.

Deschise uşa de la intrare încetişor, circumspectă de parcă ar fi privit prin crăpătură un străin care-a bătut târziu în noapte. Întunericul se rostogolea apăsător. O clipă îi trecu prin minte că nu va putea înainta, că negreață aceea este compactă ca o gelatină lipicioasă. Flacăra lumânării se aplecă tremurător. O apără cu palma, dar lumina ei nu ajungea până jos. Nu vedea unde pune piciorul! Păşi peste prag şi merse pe lângă peretele casei,

pipăind. Încercă să vadă cu ochii lărgiţi vreo lumină pe la vecini, dar abia dacă desluşi casele – pete şi mai întunecate în beznă, ca nişte animale mari, moarte. Se înfioră. Dădu peste intrarea în pivniţă. Deschise repede, ca să scape de senzaţia neplăcută că aerul o murdăreşte. Îndesă în plasă cartofi din lădiţa de la colţ, nişte ceapă, o sticlă de bulion... Aha! Să ia şi o dulceaţă. Poate mai târziu, după furtună, avea să facă clătite, că Sergiu poftise dulce...

Se întoarse în casă cât de repede fu în stare. Parcă mirosea a ceva... nu clor... a ceva indefinit... Intră iute şi închise uşa. Dorea să dezbrace capotul. Îl simţea murdar de mâzgă, de funingine, de ce-o fi fost! Mişcările repezite stinseră lumina fragilă a lumânării.

„Lua-te-ar naiba!” îi ură Monica, aruncând capotul. Înregistră în minte, conştient, ceea ce sesizase încă de dimineaţă: în casă, chiar şi fără nicio sursă de lumină, nu era un întuneric absolut, compact, aşa ca afară. Mobilele se distingeau vag, dar poate contribuia la asta şi faptul că le ştia locul. Îmbrăcă treningul pe care-l spălase cu o zi înainte. Mirosea proaspăt şi era destul de răcoros. Apoi se întoarse în bucătărie.

— Ai reuşit! o întâmpină socrul.

— E groaznic afară! Dacă e furtună, o să fie taifun. Uite, tată, curăţă aicea cartofii.

— Dar ce altceva decât furtună ar putea să fie?

— Nu ştiu. Când ai zis că miroase a clor, m-am gândit la combinat. Şi chiar miroase a ceva afară...

Aprinse aragazul, ca să prăjească tocătura. Numai de nu s-ar termina butelia tocmai acum! Cimbrul. Ingredientul secret nu trebuia să lipsească... Oftă, sperând că supa de ieri nu se stricase în frigider fără curent. Altfel, vor avea un singur fel de mâncare şi Sergiu o să bombăne. Şi tata era ciorbar, însă avea tactul de-a nu face observații. Era un bătrânel cuminte, oricum, mai suportabil decât o soacră cicălitoare care crede că nimic nu e suficient de bun pentru fiu tul ei.

Gândul i se curmă ca un fir rupt când auzi motorul Bordului în curte. Îl cunoştea dintr-o mie de motoare care torceau identic. Dar ce să caute Sergiu acasă în timpul serviciului?

— Tată, ai auzit?

— Mi s-a părut că vine o maşină.

Sergiu trebuia să fie, fără îndoială, fiindcă auzi uşa de la intrare trântindu-se. Trase cratița la o parte şi stinse flacăra, cuprinsă de presimțirea că ceva rău e pe cale să se petreacă.

— Monica, unde sunteți?

— Ce e dragă, ce s-a întâmplat?

— Ascultați-mă amândoi cu atenție şi fără să vă panicați. Trebuie să coborâm în pivniță.

— Sergiu, ce-ai aflat? Ce e?

— Ascultă-mă! Luăm din casă banii, actele, ia-ți aurul. Tată, ia aparatul de radio, pentru orice eventualitate. Scoate nişte pături. Medicamente. Mâncarea din frigider, care poate fi transportată.

— Dar n-am terminat musacaua!

— Dă-o dracului de musaca, fă ce-ți spun! Apă, să nu uităm de apă! Să ne mişcăm repede. Nici n-am putut să ies pe drumul european. Se circula bară la bară. Intersecția era blocată. Lumea fuge de ceva. Erau sute de maşini din capitală. Strânge lucrurile în timp ce-ți vorbesc, nu sta! Am încercat să întreb pe cineva ce se întâmplă, dar n-a vrut să coboare geamul şi mi-a făcut semn să mă întorc în maşină.

— Şi noi de ce nu fugim?

— E prea târziu. Şi oricum, n-avem pe unde ieşi. Drumul e blocat, nu ți-am spus? Pivnița are ziduri groase, fereastra e mică, suntem protejați. Aşa, deci astea sunt plasele cu mâncare şi păturile? Haide, tăticule, să coborâm împreună, ai luat radioul, da? Monica, mă întorc după tine. Să fii gata!

Da, avea să fie gata, deşi ceva ciudat o făcea să se mişte greoi, tocmai acum, când era nevoie să fie sprintenă. „Parcă aş fi o goangă amorțită de frig.” Muştele şi gândacii arătau ca ea, dacă le găseai iarna în ascunzătorile lor. Doar că ei nu-i era frig. Durerea de cap ieşise cu hotărâre

la suprafață şi Monica îşi imagină că e un sfredel ce-o să-şi ițească vârful printr-o tâmplă. Asta o făcu să-şi amintească de medicamente. Goli tot sertarul într-o plasă. Că n-o să stea să le sorteze! Bijuteriile le luase, luase şi banii, cu toate că nu pricepea ce-o să facă în pivniță cu ei... Ce mai spusese Sergiu? Lucruri de valoare. Persanul oriental şi... şi pendula bunicii. Avea peste o sută cincizeci de ani. Numai că n-avea cum să le ducă jos. Sergiu se întoarse tuşind:

— Eşti gata? Haide! Dă să te ajut. E ceva în aer, uite cum m-am înecat. Ai luat tot?

Monica se întoarse spre casa luminată palid de lumânare. Ar fi dorit să-şi încarce brațele cu toate lucrurile dragi, dar poate că le vor găsi totuşi aici când se va termina. Înşfăcă de pe bufet „Ochi-de-pisică”, era cartea pe care o citea.

— Haide, nu mai sta! se răsti Sergiu.

Monica mai avea o mână liberă. Apucă briceagul cu mâner de os, al tatei; era tot pe bufet şi bătrânul ținea la el, pentru că era vechi şi-l avusese şi în război.

Trecură pragul în beznă. Sergiu încuie uşa şi-o apucă de braț.

— Ai grijă unde calci şi caută să respiri cât mai puțin.

Oare cum avusese curaj mai devreme să iasă din casă? Monica se simți complet dezorientată şi, dacă n-ar fi fost mâna lui Sergiu, probabil că s-ar fi lăsat pe vine, amețită, ca şi cum ar fi

mers pe-o punte îngustă, la înălțime. Încă mai simțea senzația aceea de încremenire; picioarele îi erau grele şi-ar fi avut poftă să se trântească în pat, să doarmă un somn bun, iar la trezire să privească la soarele vesel de pe strada lor. Fiindcă, de fapt, acesta trebuia să fie un vis. Unul din acele coşmaruri absurde şi fără noimă care îți dau dimineața un sentiment de perplexitate.

— Gata, am ajuns! Ai grijă, să nu te împiedici în prag.

În pivniță, aerul era respirabil, deşi pereții umezi de la ultima ploaie şi pământul de pe jos nu-l încărcau de mireasmă.

— Tată, stai pe capacul lăzii de cartofi, pe pătura asta. Monica, dă-mi o pătură mai subțire s-o atârn la uşă; mai filtrează eventualele particule care se strecoară înăuntru. Aranjează tot ce-am adus, aşa încât să ții minte unde se află. Vom stinge lumânarea, fiindcă ne consumă aerul.

— Sergiu, mă sperii! Nu era mai bine să rămânem în casă? Cât crezi c-o să rezistăm aici?

— Atât cât o să fie nevoie.

— Dar ce crezi că se întâmplă? Dacă nu vorbeşti cu mine, o să înnebunesc.

Sergiu se scutură, iritat. Lumânarea îi amplifica umbra pe pereți, de parcă ar fi arătat într-o oglindă magică adevăratul său eu.

— Habar nu am! mărturisi obosit. Pot presupune ca şi tine, ca orice om cu un grăunte de imaginaţie, fie că a izbucnit un război, fie că suntem în mijlocul unei catastrofe meteorologice, fie că extratereştrii au hotărât că azi e ziua Z.

— Sau că a început, până la urmă, sfârşitul lumii, şopti bătrânul din colţul său.

Prima zi

Monica se trezi fără să ştie unde se află. Gâtul îi înţepenise din cauza poziţiei incomode. Clipi nedumerită, apoi îşi aminti. O greutate i se atârnă de gânduri. Nu putea fi adevărat! Ziua de ieri fusese un coşmar. Dar mirosul de pământ al pivniţei şi respiraţia chinuită, astmatică, a socrului şi mai ales, mai ales întunericul, spuneau că nu, coşmarul era real. „De ce ni se întâmplă asta tocmai nouă?” a fost prima întrebare pe care şi-a pus-o. Nu putea să nu resimtă indignare, o indignare adâncă în faţa acestor evenimente. Până ieri toate fuseseră la locul lor. Soarele răsărea şi apunea, cerul se răsucea cuminte cu stelele în spinare, Pământul îşi vedea de treabă, aşa cum îi fusese rânduit, ca să adăpostească oamenii. De ce, dintr-odată, îşi uitaseră toate datoria?

„Doamne, împrăştie întunericul şi adu lumina!” oftă, încercând o rugăciune timidă.

— Nici eu n-am prea dormit, şopti bătrânul.

— Speram că dimineață toate vor reveni la normal.

— Nu e dimineață de tot, ştii. E foarte devreme. Ceasul meu biologic nu mă minte. Nu poate fi mai mult de trei jumate, patru.

— Dacă e aşa devreme, de ce nu tăceți? se burzului Sergiu. Cât timp dormim, cel puțin nu ne mai frământăm.

— Nu te enerva, dragule! Sunt speriată, bezna asta mă face să mă simt dezorientată.

Era momentul ca Sergiu s-o consoleze, s-o mângâie. De ce era mereu agasat?

— Poate ar fi bine să ne uităm un pic afară, începu Monica din nou.

— Ce dracu' crezi c-o să descoperi? mârâi bărbatul, pe tonul soților a căror răbdare dansează pe sârmă. Ia uite! o invită, smulgând păturica din dreptul ferestruicii.

Monica îl cunoştea atât de bine, încât nu avea nevoie de lumină ca să ghicească grimasa lui disprețuitoare. O simțea întinsă pe buzele lui ca untul pe pâine. Dar auzi ceva de afară. Se ridică şi se apropie cu mâinile întinse de locul unde îşi imagina că e geamul. Pipăi cu degetele sticla; apoi ascultă. Distinse un mieunat jalnic. Misi! Era Misi!

— Am uitat-o pe Misi afară! exclamă şi porni spre uşă, gata să se împiedice într-o găleată, găleata cu pământ de flori, îşi spuse, cine naiba o lăsase fix în drum?

— Ia mai scuteşte-mă! Doar n-ai de gând să bagi mâța înăuntru!

— Dar e Misi! invocă Monica argumentul suprem.

Tonul ei spunea: e Misi, pisicuța mea scumpă, pe care o iubesc din toată inima, e fetița mea şi sunt dispusă chiar să ies în bezna îngrozitoare ca s-o caut şi s-o salvez.

— Să fiu al dracu' dacă te las să deschizi uşa aia pentru mâță! Afară or fi radiații, nu judeci deloc, măi femeie? Ne punem viața în pericol pentru o mâță?

Misi îşi pleda cauza, cu un miorlăit disperat. Fiecare mieunat o chinuia pe Monica întocmai ca mâna pe care refuzi s-o vezi, a unuia ce se îneacă. Se întoarse spre colțul ei, biruită de argumentul rațional şi deloc satisfăcător al radiaților şi al balanței între viața lor şi viața pisicii. Izbi cu piciorul găleata de care uitase şi se împiedică. Se prăbuşi în coate şi genunchi, mai să dea de pământ şi cu bărbia.

— Bravo! Te-ai lovit? Vezi dacă eşti bleagă? Stai naibii liniştită!

— Sergiu, de ce-mi vorbeşti aşa? Ce e cu tine?

Îşi tăiase palma în ceva, un ciob, îşi zise, dar n-o durea nimic mai tare ca sufletul. Sergiu devenise morocănos de o vreme încoace, dar azi întrecea nivelul unui urs trezit din hibernare în toiul iernii. Ce era cu el?

— Nimic, dragă, nimic, ce să fie? Bag seamă că ăştia au pus-o de-un război atomic, că totul se duce dracului, dar în rest n-am nimic. Şi, ca întotdeauna când țara arde, se găseşte una să se pieptene...

— Război atomic? îngăimă ea, vizualizând ciuperca de la Hiroshima. Păi atunci... suntem pierduți... nici nu are rost să ne mai adăpostim.

— Nu ştiu ce e! N-am zis că sigur e război. Dar e ceva grav. Un nor a acoperit soarele.

— Sau soarele nici n-a mai răsărit, croncăni bătrânul.

„Nevermore!” suspină inima femeii. După ziua de azi, dacă se putea numi „ziuă”, nimic n-o să mai fie vreodată la fel ca până atunci. Întunericul acela avea să rămână, dacă omenirea, totuşi, va supraviețui, spațiul despărțitor între „înainte” şi „după”.

— Când s-a luat curentul, m-am gândit la un puls electromagnetic. Dar asta nu explica întunericul de afară... Iar maşina n-avea nimic, vorbi Sergiu mai mult pentru sine.

Monica îşi găsi culcuşul şi se aşeză tremurând. Nu doar că nu mai era cald ca ieri, se făcuse de-a dreptul răcoare. Şi simțea imperios nevoia să meargă la toaletă.

— Sergiu, indiferent ce-ar fi, eu vreau să mă întorc în casă. Trebuie să merg la veceu.

— Te duci în spatele raftului cu borcane şi faci acolo. Nici nu se pune problema să ieşim.

Am adus o găleată pe care am găsit-o sub scări. O vom folosi pe aia la început.

„Aha, găleata!” Ruşinată, Monica găsi pentru prima oară întunericul convenabil. Dar dacă ea se descurca pe bâjbâite, ce avea să facă tata? Şi ce vor face dacă va trebui să stea aici mai mult timp? Chiar şi fără o găleată ca aia, aerul era greu respirabil.

— Eu cred că s-ar putea să fie ceva mult mai simplu şi mai puţin grav decât un război sau nu ştiu ce radiaţii... spuse tata, împăciuitor.

— Mda, varianta cu sfârşitul lumii e mai liniştitoare, acceptă fiul, sarcastic.

Bătrânul nu-l luă în seamă:

— În 1952, la Londra, au fost cinci zile de întuneric cauzat de smog. Au murit patru mii de oameni. Era în decembrie... se amestecase fumul cu eşapamentul şi cu ceaţa specifică. Nu se mai vedea soarele. Şi mâzga aia pătrundea şi în clădiri. S-a mai întâmplat încă o dată, prin anii 60, da’ nu a mai fost atât de pronunţat. Doamne, ce-aş bea un ceai!

— Tată, avem aici nişte borcane cu compot. Dacă aprindem numai un pic lumânarea, găsesc imediat. Pe întuneric n-am cum să le deosebesc...

Sergiu aprinse fitilul fără să mai fie rugat. Monica se strecură agilă printre rafturi şi aduse compot. Trase măsuţa pe care stăteau ghivecele de flori iarna şi o aşeză între ei. Scoase nişte

mâncare: aveau doi cârnați, crenvurşti ambalați în vid, o brânză cam veche, dar oricum bună, date fiind circumstanțele, o bucată de slănină şi câteva roşii. Două pâini, un pachet mare de biscuiți şi un chec de cumpărat. Sergiu nu le permise să se atingă de nimic. Raționaliză porțiile. Ambală ce rămase în plasa de plastic, pe care o aşeză aproape de el, pe pervazul ferestrei mici. Nimeni nu protestă. Bărbatul îi privi pe amândoi:

— Cu ce mai e pe aici, rezistăm o lună.

Cuvintele lui însemnau: „Să nu vă prind că cereți ceva în plus!”

Monica îşi imagină cum aveau să se îmbolnăvească de scorbut, iar Sergiu le va da cartofii din lădiță cu porția, doar după ce le vor cădea dinții.

— Ce păcat că n-avem un fierbător, aş fi băut o cafea! Sergiu mărturisise! Era şi el om, avea o slăbiciune!

— Fără curent?

— Oh, am uitat! Să stingem lumânarea, că se consumă.

— Stai! Ți-am luat borcanul de ness, m-am gândit la tine.

— Vezi, mă? De-asta te iubesc eu pe tine!

Monica se învioră. Îi prepară un ness în singurul pahar rătăcit pe-acolo. Nu strălucea de curățenie, dar cine se mai uita? îl amestecă

sprinten cu o furculiță. Sergiu sorbi cu nesaț, dar se strâmbă în aceeaşi clipă:

— N-are zahăr!

— N-am luat zahărul... Bea-l şi tu ca pe medicament, ce să facem acum...

Sergiu se sacrifică şi dădu paharul peste cap. Monica îl privi cu invidie. Ar fi băut şi ea, chiar şi fără zahăr, avea tensiunea mică dintotdeauna, dar nu îndrăzni.

— Dă-mi apa, să-mi clătesc gura! porunci soțul.

— Vezi că asta-i toată! îl avertiză ea, văzând cum scuipă lichidul prețios.

Sergiu măsură din priviri sticla de doi litri, din care deja lipsea cam un sfert.

— Nu ți-am spus să iei apă? făcu pe un ton mocnit care nu prevestea nimic bun.

— Ba exact aşa ai spus: „să iei apă". Şi am luat. Nu ai spus câtă. Nu ai spus că ai intenția să stai aici tot restul vieții, aşa că nu sunt eu de vină.

— Băi, e imposibil cu tine! Nu ți-ai dat seama că împachetăm strictul necesar, că am luat toată mâncarea din frigider, că am luat pături, medicamente, cu alte cuvinte că urma să stăm o vreme aici? Ai considerat că doi litri de apă ajung?!

— Eu n-o să beau apă deloc. Şi-aşa, nu prea beau apă.

— Proastă ai fost toată viața ta!

Monica realiză că Sergiu era realmente scârbit de persoana ei, iar această descoperire nu era deloc de ultimă oră; era o senzație cu care conviețuise în ultimii doi ani aşa cum ar fi încercat să ignore un cuțit înfipt în coaste. Mai bine să uite de el, fiindcă dacă ar fi încercat să-l extragă, avea să sângereze prea mult. Acum, însă, durerea năvăli asupra ei cu toată forța pe care o acumulase. Începu să suspine necontrolat. Avea dreptate, Sergiu avea dreptate! Ar fi trebuit să-şi dea seama că va fi nevoie de mult mai multă apă, însă nu gândise, doar executase mecanic ce îi ordonase el. Şi asta pentru că de prea multe ori i se înăbuşise orice inițiativă; de prea multe ori fusese luată peste picior când încercase să facă ceva, cât de mic, după capul ei. Îşi crease un scut protector, lăsându-l pe soț să ia orice decizie. Ea se refugiase în cărți, că nici prietene nu avea. Toată familia ei murise, lăsând în jurul ei un vid în care strălucea ca un astru unic Sergiu.

Se simți o victimă a destinului absurd, nemilos şi implacabil. Şi plânse.

— Uite ce-ai făcut, măi băiete! îl dojeni tatăl. Monica, vino şi stai jos. Haide, nu mai plânge, o scoatem cumva la capăt. Când îi era sete, Alice mânca biscuiți.

— Cine?

— Alice, cea din Țara Minunilor.

— Oh!

— Şi mi se pare că avem biscuiţi, nu-i aşa?

— Da, se însenină Monica.

— Sunteţi duşi amândoi!

— Nu e nimeni „dus”, Sergiule! Dar ce ai vrea să facem acum? Am încercat mereu să te învăţ să tratezi viaţa cu umor. Ia-o aşa cum e. Fă haz de ea, mai ales când îşi înfige colţii în tine.

— Ăsta e un mic tratat de dat colţu’ mai iute.

— Da’ măcar o să dai colţu’ râzând în hohote. Şi dacă râzi, nu se poate spune că ai fost înfrânt. Te transformi în acea trestie gânditoare a lui Pascal... pe care universul întreg n-o poate frânge. Oricum o să murim, mai devreme sau mai târziu. Să murim râzând!

— Tată, m-am săturat de teoriile tale defetiste. Şi mi se pare că Pascal al tău s-a cam zvârcolit de durere toată viaţa. Suntem datori să supravieţuim, să ne luptăm ca să rămânem vii. Ăştia au pornit un război total şi noi, oamenii normali, suntem primele victime. Ce e de râs în asta? Sau în faptul că nevastă-mea nu judecă?

— N-ai înţeles nimic. Îmi dau seama că situaţia e albastră, dar asta nu trebuie să ne împiedice să rămânem normali, aşa cum ziceai. Eram în tranşee câte-o noapte întreagă, pândeam cu orele cea mai mică mişcare în cartierul talibanilor, dar prietenul meu, Silviu, tot avea răgaz să-mi arate constelaţii şi stele, pe Sirius, pe Mizar, pe Alioth şi pe Benet-Nash. Şi caporalul nostru scria o povestire într-un carnet

pe care-l purta la piept şi între capitole mai împuşca un taliban. Şi când a fost el împuşcat, nu ştiu dacă-şi terminase povestirea.

— Şi ce-i cu asta?

— Încercam să-ți exemplific că şi în situații extreme e bine să rămânem noi înşine. Să încercăm să fim deasupra rahatului.

— Tată?

— Da, Monica.

— Dacă afară e război, de ce sunt oamenii hotărâți să-şi facă atât de mult rău unii altora, încât sunt dispuşi să moară ei înşişi doar ca să-i distrugă pe adversari?

— He, he! înşiră fel de fel de motive, fetițo: libertatea, dreptatea socială, redistribuirea resurselor, reîmpărțirea pământului, dar, de fapt, motivul adevărat e unul singur: îi ucid pe cei care sunt altfel. Şi îşi imaginează că ei vor supraviețui.

— OK! Gata cu mândrețea asta de teorii, că vreau să dorm. Culcați-vă şi voi! Consumați prea mult aer vorbind.

Din direcția lui Sergiu se auzi repede un susur sforăitor, semn că n-avusese probleme să adoarmă. Monica ascultă cu invidie: ar fi vrut să se detaşeze tot atât de uşor.

A doua zi

O visase pe maică-sa. Era în camera din față, în casa veche. Monica se oprise pe prag şi o

privea pe femeia care cosea o faţă de masă. Ea nu mai cususe nimic de la ultima oră de lucru manual, din clasa a treia. Astăzi, nimeni nu se mai ocupa cu aşa ceva. Astăzi, femeile trăiau mai mult în lumea virtuală. Era mai blândă şi mai frumoasă decât realitatea. „Tot atât de frumoasă ca modelele broderiilor artistice”, oftă Monica. Femeile căutau şi azi acelaşi lucru, doar că o făceau în altă parte; şi puţin altfel. Şi mama era scăldată în lumina ferestrei din spatele ei, care se revărsa ca auriul cald din icoane.

— Monica, şoptise mama. Vrei să bei suc?

Monica fetiţa ar fi păşit dincolo de prag, în lumină, spre mama, însă era tare frig acolo, cu toată lumina aurie. Unde se afla ea era cald, dar întuneric şi mirosea urât. Aerul era murdar. Şi s-a trezit. Avea gura pungită de parcă ar fi mestecat coaja unei lămâi vechi, mucegăite. Bineînţeles, simpla lipsă a apei îi declanşase o sete sahariană. Doamne, ce-ar mai fi băut! Ar fi putut bea tot ce mai era în sticlă. Vor trebui să iasă, să plece. N-aveau cum să reziste acolo. Dar ce naiba puţea în halul acela?! Auzi mişcare în spatele raftului, la găleată. Unul din ei avea probleme cu stomacul!

— … va? Orice… am diaree.

— Imediat, tată!

Nu putea să-şi rupă treningul ca să i-l dea. Ziar! De unde ziar? Iată că spiritul organizatoric

al lui Sergiu avusese scăpări... Iar ea... într-adevăr, nu se gândise. Cartea! „Ochi-de-pisică". Dormise cu capul pe ea. O să-i dea cartea, şi-aşa nu mai putea s-o citească. Nici dac-ar fi avut literele în relief n-ar mai fi citit-o. Dar tot îi părea rău.

— Tată, uite, întinde o mână. E o carte, rupe din ea.

Îşi îngropa faţa în bluză, într-o încercare disperată de a evita mirosul. Ce uşor puteau fi reduşi la stadiul de vierme! Il auzi pe Sergiu foindu-se:

— Pfui! Ce putoare! Aoleu, moşule, să nu mai mănânci compot! Ne omori!

— Sergiu!

— Copii, vă rog să mă iertaţi. Nu m-am putut ţine. Îmi pare foarte rău. Nu, nu mai mănânc.

Bătrânul se întoarse bâjbâind şi se aşeză la locul lui, pe lădiţă; Monicăi i se păru că-l aude suspinând. Dar poate că era doar răcit. Se făcuse frig.

— Cât o fi ceasu'? O fi azi sau e tot ieri?

— Nu ştiu, fetiţo. Am senzaţia că e o altă zi, foarte devreme, dar mă pot înşela, desigur. În lipsa oricărui reper...

— Nu vi se pare că afară nu mai e atât de întuneric?

Sergiu se ridică şi privi pe fereastră. Ieri uitase să mai atârne pătura în dreptul ei. Din

cauză că se certase cu prostovana de Monica! Şi probabil intraseră particule.

— E posibil să fi fost o bombă murdară... opină gânditor.

— Nu prea cred. Nu explică întunericul. Ce vezi, măi băiete?

— Da, mi se pare şi mie că e altfel. Parcă disting clădirile de pe partea cealaltă a drumului.

În clipa aceea auziră paşi deasupra capetelor, în casă, încremeniră instantaneu.

— N-ai încuiat? şopti Monica.

— Cum să nu!

— Cine să fie? O armată străină? Sergiu, mi-e frică!

— Ssst! Cel mai probabil sunt hoţi.

Ascultară cu răsuflarea tăiată. Nu se mai auzi nimic. Sergiu privi din nou pe geam. Locuiau într-un cartier mărginaş, populat de case şi vile cochete, înconjurate de multă verdeaţă, unde maşinile rulau cu atenţie, iar după-amiaza străzile largi erau cucerite de copiii care băteau mingea. Unde puteau fi cu toţii acum? Unde dispăruseră? De ce nu se auzea nicio mişcare, niciun strigăt, nicio chemare? Paşii aceia stranii pe podeaua sufrageriei lor fuseseră unicul zgomot străin pe care-l percepuseră. Şi era linişte din nou.

— Eram gata să cred că afară au murit toţi.

— Nici în Malevil nu au murit.

— Unde?

Monica deveni conştientă că aproape putea distinge conturul lui Sergiu. Dar descifra şi în beznă iritarea din vocea soțului. Reluă, obosită dintr-odată:

— În „Malevil”. E un roman.

— Aha! Merle, nu-i aşa?

— Da, tată. Mă gândeam cât de mult se aseamănă situațiile...

— Hm, scumpo, de unde să facem rost de un Emanuel? oftă bătrânul.

— Ia mai tăceți! Norul negru de afară nu mai pare format din aburi; parcă e praf. Pare să se mişte ca dus de vânt.

— În 1915, batalionul Norfolk a dispărut la Gallipoli într-un nor compact. Nu s-a mai găsit nicicând vreo urmă a lor. Dar gurile rele spun că i-ar fi executat turcii.

— Tată, pentru Dumnezeu! Tocmai spuneam că se vede ceva afară. Se disipează negura. Monica, stai şi priveşte afară, poate vezi oameni. Eu aranjez porțiile pentru azi. Tată, când vrei să bei apă, înainte sau după ce mănânci?

— Beau acum, dacă-mi dai. Diareea deshidratează.

— Sergiu, pot să capăt şi eu puțină apă?

— Ai spus că nu bei. Îți pot oferi un biscuite.

— Te rog, mi-e tare sete!

— Na! Şi bea! Nu ştiu ce dracu’ ne facem! în mod normal, apa asta n-ar ajunge nici măcar

pentru azi! Pentru că tu ai preferat să fii imbecilă!

Monica înghiți repede gura de apă de pe fundul paharului, înainte ca Sergiu să se răzgândească. Îi era frig, de fapt o scutura frigul. Apoi transpira şi dârdâia. „Am frisoane”, gândi cu un început de panică. Şi bănuia de la ce: mâna. Ieri o usturase tare palma unde se tăiase, dar răbdase fără să se plângă, fiindcă ştia că nu luase de sus nici spirt, nici iod, nici un alt dezinfectant. Nu din neglijență, cum s-ar fi grăbit bărbatu-său s-o acuze, doar descărcase tot sertarul cu medicamente într-o plasă, ci pentru că nu aveau în casă. Exact! în casa unui doctor nu exista niciun dezinfectant. Poate că Sergiu avea ceva în trusa din maşină, dar nu în casă.

Desfăcu palma încetişor. Pe sub piele crescură instantaneu nervuri ale durerii, ca lujerii unei plante extraterestre. Sângele îi pulsa fierbinte în locul acela şi devenise conştientă de existența propriului braț într-un mod ciudat. „Să vezi că dau în cangrenă!” şi, cum ideea asta nouă nu era deloc în măsură s-o liniştească, începu să plângă. Mugurele de lumină ce se aprinse în vârful lumânării o surprinse cu lacrimile pe obraji. Încercă iute să şi le şteargă, dar era prea târziu: Sergiu o văzuse.

— Acum ce-ai de boceşti? Ți-am dat apă, atât cât se putea. Mai multă ai avut tu grijă să n-avem…

Îi arătă tăietura din palmă. Era destul de adâncă şi plină de mizerie.

— Cum dracu' te-ai tăiat în baiu' ăsta?

— Ieri, când am căzut, se smiorcăi ea.

Sergiu cotrobăi în plasa cu medicamente. Nu pomeni de lipsa dezinfectantului. Îi curăță rana cu un pansament şi o presără din belşug cu praful alb dintr-o cutiuță. Apoi îi dădu să înghită un antibiotic.

— Hai, ia-l cu puțin compot, că apa ți-ai băut-o pe ziua de azi! După o vreme, cam cât vom considera că înseamnă şase ore, îți mai dau unul. N-o să te cureți, stai liniştită.

Ceva în tonul său avea o tentă mângâietoare şi inima ei tresări. Era încă sensibilă la oscilațiile acestea… „probabil că eu tot îl iubesc…" Deşi bănuia că nu era nimic altceva decât tonul său profesional, antrenat să exprime compasiune şi atenție. „Nimic mai mult, iar eu sunt o proastă".

Îşi mâncară fiecare felia de pâine alocată, împreună cu bucățica de cârnat şi cea de brânză. O nimica toată. Nici nu trecuseră două zile (sau trecuseră?) şi deja stomacurile li se revoltau. Monica se simțea aeriană de foame. Privi pe fereastra prăfuită, aşa cum i se ceruse. Nu vedea mare lucru, dar se holba la umbrele a

ceea ce zicea că sunt casele de peste drum. De la un timp, i se păru că aude un foşnet. Ca atunci când ninge. Doar că acum se auzea de parcă ar fi nins cu nisip. Sunetul era uscat şi sinistru. Dar îi aduse în fața ochilor rochița ei de balet. Mai precis, rochița pe care mama i-o cususe pentru serbarea de la şcoala de balet. Voalul alb, apretat, foşnea în felul acela sec la cea mai mică mişcare, iar ea, fetiță, se simțea plină de importanță de parcă ar fi fost prim-solista operei. Insă rochița, minunata rochiță de lebădă, n-a mai apucat să fie purtată la serbare. Din cauza profesoarei pe care Monica a avut imprudența s-o caute la vestiar într-o joi, când ajunsese prea devreme la şcoala de balet. Nu dorea decât să-i arate rochița, fiindcă mama tocmai îi cususe tivul final cu o zi înainte. Şi pătrunsese în camera unde se echipau, plină de dulăpioare şi scăunaşe, de umeraşe cu costume şi oglinzi. Auzise voci înăuntru. Poate or mai fi sosit şi alte fete şi ar fi avut prilejul să se laude cu rochița. Numai că în vestiar erau doar doamna profesoară şi domnul care le cânta la pian. Se părea că cei doi exersează o priză, o poziție de dans, deşi ceva părea total diferit...

Acasă, povestise la cină cum doamna profesoară făcuse ochii mari şi nu dorise deloc, chiar deloc să admire rochița ei foşnitoare ca aripile de lebădă! Cum domnul profesor se

înroşise parcă şi mai tare, faţă de cât de roşu era deja.

Mama rămăsese o clipă cu polonicul de lapte în aer, ţuguiase buzele şi se uitase la tata. Iar tata răsese tare şi spusese ceva ce Monica n-a înţeles decât după mai mulţi ani, ceva în legătură cu faptul că nu era nimic de mirare, ţinând cont că doamna profesoară dansase la bară şi înainte de-a fi profesoară de balet. Doar că aceea fusese o bară verticală. Şi răsese iarăşi tare.

Dar mama o retrăsese de la şcoala de balet şi Monica nu mai avusese ocazia să-şi foşnească voalul apretat pe scenă. Plânsese şi se rugase în zadar. Uneori, în câte-o amiază însorită, se dusese în faţa oglinzii, îmbrăcase rochiţa şi făcuse piruete. De la un timp, rochiţa n-o mai încăpuse.

„Când colegele mele, celelalte fetiţe de şapte ani, de la balet, au dat serbarea de sfârşit de an, fustele lor foşneau uscat ca praful acesta, sau ce-o fi...” Poate, dacă în ziua aceea nu ar fi plecat prea repede spre şcoală, acum ar fi fost solista operei. Poate. Sau poate după câţiva ani s-ar fi plictisit de balet şi pasiunea ei pentru dans s-ar fi dovedit a fi un foc de paie, doar interesul unei fetiţe pentru rodiii foşnitoare şi pantofi cu poante... Nu poţi să ştii niciodată ce-ar fi fost...

— Monica, ai adormit? Lasă-mă să mă uit şi eu.

— A, nu. Uită-te, dacă vrei. Zău dacă n-am impresia că întunericul e ca un solvent. Ne dizolvăm.

„Numai de-ar începe dizolvarea cu mâna mea! Sau cu capul.” Nu ştia ce-o doare mai rău.

A treia zi

Se vede că adormise, în ciuda durerii. Deşi era greu de numit „somn” starea aceea de suspendare în care îi evada mintea. Sergiu o trezi ca să-i dea pastila. Îi fu recunoscătoare, întrucât chiar o îngrijora persistența acelui foc în palmă. Îşi imagină cu groază cum Sergiu, chirurgul, va fi nevoit să-i reteze palma sau poate antebrațul de la cot. Ca în cartea aceea... Ce carte era? În care fata face scufundări în mare, iar cei doi prieteni rămaşi în barcă se pregătesc de pescuit cu harponul... Pe care îl declanşează din greşeală. Şi fata, sub apă... O străpunge în mână. Iar ei îşi dau seama că ea întârzie să iasă şi unul sare după ea, numai că nu poate desprinde vârful săgeții de fier din... din ce? Din carena unei epave scufundate? Da, parcă aşa... Şi e silit să se întoarcă după cuțit, fiindcă tubul de oxigen se termina. După care îi amputează brațul fetei pe viu, acolo, sub apă! Ca s-o scape cu viață. Dar ea nu voia să i se taie

mâna ca să trăiască! Nu, nu voia deloc, Sergiu n-avea dreptul să se atingă de mâna ei!

— Delirează? întrebă o voce.

— Posibil. Are febră, răspunse altcineva.

Monica se gândi că e prizoniera propriului corp, devreme ce putea să audă şi să înțeleagă totul, dar fără să poată reacționa. Mama şi tata erau aplecați deasupra ei, aşa cum stătea întinsă în pătuțul din camera sa; tocmai îi dăduseră ulei de ricin, pentru că mâncase piersici verzi din pomul doamnei Dărămuş. Încercă să se mişte şi pesemne că se zvârcoli nițel, fiindcă mama îi spuse:

— Haide, nu fi rea! Nu se face gaură-n cer dacă lipseşti o zi de la joacă.

Însă Monica tocmai de asta se zvârcolea, iar mama nu avea de unde să ştie.

Când se deşteptă cu adevărat, era lac de sudoare, dar se simțea mai bine. Adică, în afară de durerea surdă de cap şi senzația de leşin provocată de foame, nu apărea nici un alt simptom. Pesemne că Sergiu o culcase pe maldărul de saci de rafie care se adunaseră, cu timpul, în pivniță, pe măsură ce consumau cartofii, varza ori morcovii din ei. Bună idee! Era minunat să stea întinsă ca lumea, după atâtea ore în care zăcuse în capul oaselor. Se răsuci să privească fereastra. Aerul de dincolo de geamul murdar părea carbonizat. Şoaptele uscate ale vântului se cerneau liniştit, de parcă mii de

fetițe ar fi dansat pe scenă la serbarea de sfârşit de an.

— Monica.

O mână i se aşezase pe frunte. Atingerea aceea cunoscută îi aduse atâta alinare, încât se simți transportată cu mii şi mii de ani înapoi, pe vremea când era tânără studentă, pe timpul când nu ea, ci o altă Monică trăise. O Monică veselă şi strălucitoare fiindcă fusese îndrăgostită. Şi nu doar îndrăgostită, ci şi iubită la fel, simetric şi frumos ca două aripi de fluture. Il chema Paul. Şi a murit fiindcă acela era nume de înger, nu de om. Maşina care dăduse peste el pe când traversa ca s-o întâlnească n-a făcut decât să pună ordine în lucruri, aşa şi-a spus. Oamenii cu oamenii şi îngerii cu îngerii. Cu trecerea timpului, Paul devenise tot mai abstract, transformându-se, ca orice iubire neîmplinită, într-o poartă a timpului. Se gândea la Paul şi călătorea încoace şi încolo prin viața ei, sus, jos, trecut, viitor, avându-l pe el ca punct de reper şi Stea Polară. „Paul, iubirea mea”.

— Monica, te-ai trezit? Te simți mai bine?

Dar cel care-i vorbea era Sergiu.

— Da, cred că mi-a mai trecut.

— Mai avem doar două antibiotice, din păcate. Ar fi bine să le iei. Pe de altă parte, mă gândesc că în caz de ceva, rămânem fără.

— Lasă, nu le mai iau. Poate că mi-a trecut. Ce face tata?

— Doarme. L-a chinuit iar stomacul. Tocmai despre el doream să-ți vorbesc.

A patra zi

— Cât timp am dormit?

— Ha! Nu ştiu. De fapt, nu ai dormit tot timpul, ai mai şi delirat. Dar ai trecut de vârful crizei.

— Ce voiai să-mi spui de tata? întrebă în şoaptă.

— Nici el nu se simte bine. E bătrân, Monica.

— Îmi pare tare rău de el, să ştii. Toată viața lui a fost o luptă, şi acum, asta. Mă întreb de ce se joacă Dumnezeu cu noi, de ce se comportă ca o pisică?

— Oh, şi tu, Brutus? Te ştiam credincioasă...

— Eu sunt din categoria celor care vor să creadă, Sergiu. Probabil că dacă aş fi crezut cu adevărat, aş fi putut muta munții din loc; sau acum aş fi putut face să fie lumină.

— Mda, zbuciumul tău spiritual sună destul de ateu, dar stai liniştită, e bine şi aşa. N-a zis ceva despre faptul că-i va scuipa din gura Lui doar pe cei căldicei? Cei fierbinți şi cei reci se vor întâlni în sânul lui Avram.

— Chiar crezi asta?

— De ce nu? Extremele sunt atât de apropiate încât se ating.

După o pauză:

— De fapt, crezul meu este că suntem ferma de furnici a unui copil nițeluş tembel, draga mea. Tembel şi răzgâiat. „Dacă vreau, torn apă pe ele. Dacă vreau, le scutur. Dacă nici asta nu mă satisface, le bag un pic în cuptor. Taman cât să prindă crustă."

— Să înțeleg că Dumnezeul tău e un zeu al morții. Nu-şi bate capul decât cum să ne omoare.

— Mă poți contrazice? Tot cu asta se ocupă în fiece zi. Dac-ai şti ce văd la spital! Sau când te gândeşti ce-o fi văzut tata în Afganistan! Eu mi-am ales o meserie în care curăț mizeriile Lui. Dacă secționezi o furnică, ai să constați că se găsesc imediat câteva surate de-ale ei care vor lua bucățile la spinare şi le vor transporta de urgență la furnicar, acasă. Bănuiesc că acolo, între pereții de nisip ai spitalului lor, o furnică nebună va încerca să reasambleze bucățile, să repare furnica. Păi nu cam acelaşi lucru fac şi eu? Sunt o furnică-doctor.

Şi Sergiu râse.

— O să-ți mai spun un secret. Dumnezeu dă loviturile cu multă măiestrie. Uneori vrea să ucidă şi atunci n-ai ce să mai faci. Dar alteori vrea doar să facă tărăboi, să ne vadă agitându-ne. N-ai scurmat niciodată cu bățul un muşuroi? După o vreme, te-ai plictisit şi le-ai lăsat în pace. Iar ele, schiloade şi derutate, s-au

apucat să-şi transporte răni ţii şi să reconstruiască. Nebunele!

— Şi ce crezi că face acum?

— Judecând după praful de-afară, doar scurmă cu băţul. Şi tocmai aici voiam să ajung. Mi se pare că fenomenul a depăşit punctul de maxim. Acum nu trebuie decât să ne luptăm să rezistăm până la capăt. Să folosim toate resursele raţional, inspirat, cu discernământ. Apa aproape că s-a terminat. Mai sunt câteva înghiţituri. Mai avem doar pâine, patru felii, jumătate de chec şi câţiva biscuiţi. Desigur, mai sunt şase borcane de compot, cinci de gem şi vreo trei kilograme de cartofi cruzi. Pe astea mă bazam spunând că vom rezista o lună. Doar că, fără apă... şansele ne scad dramatic. Acum, chiar şi aşa, nu trebuie să ne imaginăm, să sperăm proseşte că după o lună vom fi salvaţi. E posibil să fie nevoie să supravieţuim mult mai mult, iar alimentele de care dispunem să fie, în fond, puţine.

— Unde vrei să ajungi?

— Cum spuneam, tata e bătrân; a suferit destul şi-aşa.

— Sergiu...

— E firesc să moară el ca să supravieţuim noi.

— Pentru Dumnezeu, ai înnebunit?!

— Şşş! Nu e nevoie să-l trezim. Am crezut că am tranşat problema lui Dumnezeu. Chiar dacă El se joacă, noi să încercăm să fim cerebrali.

Monica îşi simți inima inundată de un val mareic. Dădu să se ridice, dar constată că era mai slăbită decât bănuia.

— Sergiu, ce-ai de gând să faci?

— Uman ar fi să-l omor. M-aş pricepe s-o fac fără să-l doară; l-aş scăpa de ultima joacă tembelă a ăluia de sus. Numai că, nu mă cred în stare. Nu sunt cu nimic mai bun decât Raskolnikov.

— Nu te las, să ştii! Va trebui să te lupți cu mine, îi declară, cu tonul cel mai belicos de care era capabilă pe moment.

— Bine, bine! capitulă Sergiu, neaşteptat de repede. Ne mai gândim, ne mai sfătuim. Acum dormi, mă culc şi eu. Cred c-ar trebui să fie noapte.

Monica n-avea nici cea mai mică intenție să doarmă. Il cunoştea aşa de bine pe Sergiu! Nu renunța niciodată uşor, doar terminase medicina. Insă gândul interior care o rodea era acela că de fapt nu-şi dezvăluise în fața ei adevăratele intenții. Suspiciunea, călărită de un început de teamă nedefinită, tropăia prin toate arterele ei. Se strădui din răsputeri să vegheze, dar până la urmă pleoapele i se lipiră.

A cincea zi

O treziră vocile lor, care se certau.

— În familia asta suntem în război de generații, tată! Bunicul a fost preot, tu te-ai făcut soldat. Ți-a trecut măcar o dată prin minte că alegerea ta, chiar inconştientă, se voia o palmă pe obrazul lui? Eu, unul, ştiu că am ales medicina în deplină cunoştință. De ruşine pentru faptele tale. Dacă tu ai ales să ucizi, fiul tău a ales să repare.

— Mă învinuieşti pe nedrept. Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, iar relația mea cu taică-meu a fost una bună.

— Vrei să spui că a fost inexistentă.

— Judeci greşit, Sergiu. Ai făcut mai multe greşeli de-a lungul timpului, dar te-am lăsat să iei decizii singur, am considerat că aşa e tonic. Insă cele mai multe greşeli le-ai făcut împotriva ta. Astea sunt cele mai grave, nu se şterg, nu se iartă, le tot porți povara. E ca şi cu păcatele împotriva Duhului Sfânt. Ca să îți dau un exemplu: după multă penitență, o crimă poate fi iertată. Dar nu se iartă sinuciderea, orice ai face. Iar tu ai încercat să-ți tai venele spirituale de mai multe ori, măi băiete...

— Te-ai apucat de teologhisit, tăticule? Atunci, ia spune-mi, câți oameni ai omorât pe front? De câte ori glonțul trimis din arma ta a intrat în carne?

— Dacă am greşit, am greşit când am ales să fiu soldat. Regret că am curmat vieți. Dar tu ştii

că sunt cuvinte şi gesturi care ucid ceva ce nu poate ucide glonțul: ucid sufletul. De alea să te fereşti.

— Auzi la el! „Regret”! Regreți că ai omorât oameni. Ha, ha! Ştii ce? Discuțiile cu tine sunt sterpe. Mă culc.

În liniştea care se instală dintr-odată, Monica se evaluă. Mâna nu o mai durea; era amorțită până la cot. Probabil dormise pe ea. În schimb, setea se adâncise. Nu crezuse că îi poate fi frig şi sete în acelaşi timp. Sacii de sub ea erau umezi, mirosul de pământ reavăn devenise de nesuportat. Îl auzi pe Sergiu expirând în felul acela special, care o anunța că va începe să sforăie. Dacă adormea, se transforma într-un peşte de mare adâncime: nimic nu-l mai putea aduce la suprafață. Atunci o să caute în plasă. O să caute sticla cu apă, pentru că dacă nu va bea, o să...

Se ridicase într-un cot, când simți ceva cald prelingându-i-se pe mâini. Un lichid cald şi destul de vâscos. Sânge! îi curgea sânge din nas ca unui băiețel bătăuş din primele clase, care a încasat-o pe neaşteptate de la un şcolar mai mare. Dar ei nu i se mai întâmplase niciodată! Se şterse cum putu, imaginându-şi cu dezgust că arăta ca un animal înjunghiat care n-a reuşit să moară de la prima încercare. Se aşeză lângă rafturi şi ridică în sus mâna stângă. Aerul greu se impregna cu mirosul de fier şi de sare. Ameți.

Se simțea căzând în puțuri tot mai adânci, tot mai reci.

— Mona, tată, ți-e rău?

— Îmi curge sânge din nas. Şi mi-e sete de nu mai pot.

— Şşş! Vorbeşte mai încet, să nu se trezească Sergiu. Dacă ți s-a oprit sângerarea, întinde mâna, că am aici jumătate de borcan cu zeamă de la compot. E dulce, dar e, totuşi, un lichid. Vrei?

— O, da!

Luă din mâinile bătrânului borcanul şi bău cu disperare, înainte de ultima înghițitură, se opri ruşinată:

— Vai, tată, cred că l-am băut pe tot!

— Nu-i nimic. O să-ți aduc apă.

— Cum?!

— Şşş! Mai înainte, când mă prefăceam că mă cert cu Sergiu, am reuşit să-i fur cheile.

— Doamne, tată, cum ai făcut?

— Ieri, când a aprins lumânarea, le-am văzut întâmplător. Speram să fie tot acolo. Şi au fost. Acum, fii atentă: o să ies şi tu închizi uşa după mine imediat, dar nu încui. Nu încă. Am desprins de pe inel cheia de la intrarea în casă. Voi umple câteva sticle cu apă şi ți le aduc. Vei deschide uşa cât mai puțin, doar cât să le iei, apoi încui. Cel mai important, Monica, ascultă-mă! Cel mai important e să păstrezi tu cheile. Nu i le mai da lui. Ca să poți controla situația.

Aşa încât, dacă vei dori să ieşi, să poţi ieşi. Ai înţeles?

— Bine, şi dumneata ce faci? Nu poţi rămâne acolo! Dacă sunt radiaţii, cum zice Sergiu?

— Nu cred că sunt radiaţii şi ştii de ce? Ieri, pe când dormeai, am auzit-o iar pe Misi afară. Mieuna la fereastră.

— O, drăguţa de ea!

— Părea bine, cel puţin miorlăitul suna mai mult nedumerit decât suferind, dacă mă înţelegi ce vreau să spun... Aşa că, eu o să mă întorc în casă. E mai bine.

— Vin şi eu!

— Da, veţi veni amândoi. Însă mai întâi o să ies eu, ca să mă conving că e totul în regulă... atât cât mai poate fi...

— Tată...

— Rămâi cu bine, fetiţo.

— Stai puţin, voiam să te întreb atâtea lucruri... Ar fi trebuit să vorbim mai mult când aveam posibilitatea.

Îl prinse de mâinile bătrâne şi pline de vene. Le cunoştea de când curăţau cartofi la masa din bucătărie, de când o ajutaseră să tundă trandafirii, erau mâini cu pete maronii şi dungi albastre, ca râurile pe o hartă, mâini pe care le ignorase, iar acum descoperea că spiritul din căuşul lor era unul neaşteptat de tânăr, în ciuda anilor.

— Tată, am fost tristă în ultimul timp; cred c-a fost un fel de presimțire. Am gustat întunericul dinainte. Acum mă întreb dacă nu cumva am murit deja şi acesta e iadul. Mă gândeam mult la moarte, mă gândeam că va veni o zi în care voi fi închisă sub pământ, într-un coşciug din care nu voi mai ieşi niciodată; am senzația stranie că acel moment este chiar acum, că într-un fel absurd şi paradoxal sunt aici, vie, dar şi în mormânt şi tot vie. Firul conştiinței mele nu se poate rupe. Crezi că o să scăpăm?

— Monica... nu câştigi nimic dacă te consumi aşa.

Îl auzi ținându-şi răsuflarea. Intui că mințise, că dorea s-o liniştească.

— Tată, mi-e frică, dar rezist să aud ce părere ai.

— Întotdeauna ai fost curajoasă. Păi... nu e de bine, îți dai seama. Asta nu înseamnă neapărat că o să murim. Nici nu stăm pe roze. Moartea... cum să-ți spun... nu cred că e chiar atât de rea. Mai ştii ce scrie pe orologiul bunicii tale? Cel din sufragerie?

— *Omnes vulnerant, ultima necat.*

— Toate clipele rănesc, ultima ucide. Clipele vieții sunt de multe ori brice cu două tăişuri. Ultima clipă, cea a morții, este cea izbăvitoare, care te scuteşte de chin. Trebuie să crezi asta.

— Sună prostesc, dar simt că am trăit ca furnicile lui Sergiu: ridicolă şi neimportantă.

— He, he! Viaţa e un mecanism în care nu eşti decât un biet arc, o rotiţă, acolo. N-ai nicio importanţă, decât dacă lipseşti.

— De parcă lumea va sta în loc dacă mor eu! De parcă ar muri cu mine...

— Chiar moare. Lumea ta moare odată cu tine. Cea care rămâne e o altă lume. Total diferită.

— Tată, e bine că pleci... Sergiu voia să... voia să vă ceară iertare.

— Să nu fii supărată pe Sergiu. E speriat, are răspunderea noastră pe umeri. O să vă aduc apă şi totul va fi bine. Şi o să bat cu bastonul în duşumea, ca să ştiţi că n-am nimic. Apoi o să vin să vă iau. Sau veniţi voi sus, când vreţi. Lasă-mă să plec, să nu se trezească.

Bătrânul o însoţi spre uşă cu paşi neaşteptat de uşori. Monica deschise încet şi socrul se strecură afară. Îl văzu trecând prin dreptul ferestrei. Întunericul smolit se transformase într-o pâclă deasă, cenuşie.

Aşteptă. Sergiu continua să doarmă după propriul ceas biologic. Fusese treaz când ea dormise; acum dormea el şi ea veghea. Probabil, în adâncul fiinţei lor, nu fuseseră făcuţi să se întâlnească, dar nu le-a fost dat să înţeleagă asta decât într-o astfel de situaţie. Soarele şi Luna.

Îl auzi pe tata că tuşeşte. Se apropie de uşă cu inima zvâcnind. Se întorcea.

— Monica, asta e toată apa. Am impresia că nu e tocmai limpede, însă nu e cazul să facem mofturi.

— Tată, sunt zece litri, e bine. Au închis apa?

— Aşa cred. Plec acum.

— Tată, dar nu ai ce mânca acolo, sus!

— Este nişte făină, crezi că nu m-am gândit? Mi-am oprit şi eu un bidon de cinci litri. O să fac nişte pituşti. Bine că avem butelie.

— Stai un pic! Ce e afară?

— Eu zic că nu e decât o furtună de praf...

— Deci, te-ai simțit normal...

— Dacă vrei să ştii cum m-am simțit, ei bine, ca o pilitură de fier în preajma unui magnet.

— Tată, dacă ceva nu e în regulă, întoarce-te jos!

— Fetite, nu cred c-am să mai ies. N-am de gând să mă ridic la ceruri cu picioarele crăcănate, ca vrăjitoarele lui Goya. Prefer să mă găsiți voi, dacă scăpați, (ceea ce sper din toată inima), plutind decent lângă tavanul camerei mele... he, he.

— Tată!

— Misi e bine. Ți-a mâncat musacaua. Rămâi cu bine, Monica. Ai fost o noră bună. Să ții minte: vom primi exact ceea ce sperăm să primim. Încuie, scumpo!

A **ş**asea zi

Monica răsuci cheia şi aproape imediat din ochi îi ţâşniră lacrimi, ca şi cum cele două, resortul cheii şi glandele ei lacrimale, ar fi fost unite de-o misterioasă legătură. Se întoarse pe lada de cartofi şi se aşeză, cuprinsă de deznădejde. Ceva în cuvintele bătrânului o făcuse să-şi piardă orice speranţă. O usturau ochii de parcă ar fi plâns cu sânge, nu cu lacrimi. Clipi şi aruncă priviri înceţoşate în jur. Lucrurile începuseră să iasă din beznă, doar ea simţea că se scufundă tot mai mult, ca şi cum de zile întregi s-ar fi zbătut într-o groapă cu nisipuri mişcătoare. Se gândi că acum Sergiu n-o mai avea decât pe ea. Decât pe ea s-o iubească sau s-o terorizeze sau s-o ajute să părăsească lumea uşor... în sfârşit, se bucura de întreaga lui atenţie.

Îl auzi foindu-se în colţul lui, avea să se trezească! O străbătu o undă de satisfacţie meschină: ce va spune el, Sergiu, *leader*-ul, când o să constate că bătrânul său tată a avut curajul să-i ignore hotărârea? îşi aminti de sfatul socrului şi ascunse cheia într-unul din buzunarele treningului. De-acum ea va decide dacă rămâne închisă aici sau... sau are să iasă să vadă cu ochii ei grozăvia de afară.

Bărbatul căscă. Sacii de sub el foşniră când se întinse. Monica simţi că e invidioasă pe această nepăsare felină din gesturile lui. O

enervase dintotdeauna siguranța lui, încrederea neclintită că el are dreptate indiferent în ce problemă. „De ce speli vasele cu porcăria aia de detergent? Cumpără X, că tot pe ăla îl avem şi la spital.”

El, Chirurgul, ştia tot. Chiar şi care este cel mai bun detergent de vase! Fu inundată de-un val de furie retroactivă. De ce îl lăsase s-o chinuiască cincisprezece ani de căsătorie?

— Monica, nu-l aud pe tata!

Respiră adânc înainte de-ai răspunde, dar nodul de nervi şi lacrimi nu se lăsa dus din gât:

— Nici n-ai să-l mai auzi de azi înainte.

— Pentru Dumnezeu, a murit?

— Mai rău, s-a sinucis.

— Cum?!

— Nu asta doreai, de fapt?

— Nu doream ca tata să moară, doream ca noi să trăim. N-ai priceput nimic! Ce-a făcut? Doamne! Un cadavru era tot ce ne mai lipsea!

— Stai liniştit, şi-a dus cadavrul afară mai întâi. E sus, în casă. Dacă e să mă iau după tine, asta e moarte curată, nu?

— Ah, ce te-aş mai plesni peste gura aia rea! Ați deschis uşa, imbecililor! Ați contaminat încăperea.

— Cred că era oricum contaminată, dacă pe-afară zburdă radiațiile, Sergiu. Nu opreai contaminarea cu o bucată de scândură şi-o păturică... Plus de asta, ne-a adus apă, bietul

bătrân. Dacă ai avea o fărâmă de inimă în tine, salvatorule de vieți, te-ai gândi că tatăl tău e singur în casă, aşteptând să moară.

— Nu trebuia să iei apa. Poate fi...

— ... contaminată. Ştiu, dragule. Dar îmi asum riscul. Dacă am apă, de ce să mor însetată?

— Să mori, să mori! De ce pui neapărat răul în față? Poate supraviețuim!

— Sergiu! Tu ți-ai pus vreodată problema că s-ar putea Cil o ființă rațională, alta decât tine, să nu dorească să supraviețuiască în ceea ce va fi lumea de acum înainte? Eu nu vreau să trăiesc cu orice preț. Subliniez: nu cu orice preț. Nu vreau să calc pe cadavre ca să sorb eu ultima gură de oxigen sau de apă. Nu vreau să fiu eu ultimul om în viață. Pentru că lucrurile îşi pierd orice însemnătate când nu ai alți oameni lângă tine. Uite aici! Banii noştri, polițele de asigurare, aurul. Dacă noi supraviețuim şi restul lumii crapă, la ce ne vor folosi?

— Hai, că bați câmpii! Bea-ți tu apa radiată, eu o beau pe aia care mai e în sticlă. Şi taci, dracului!

— Da, o să tac, să nu te îngrozesc mai tare decât eşti îngrozit. Când vorbeşti urât, mori de frică, ştiu.

— Măi femeie, vorbesc aşa ca să-mi păstrez nervii intacți. Nu ar fi de ajutor s-o iau razna ca

tine. Cineva trebuie să-şi păstreze simţul realului.

Îi tremurase glasul. Lui Sergiu îi tremurase glasul! Monica suspină ca în clasa întâi, când terminase de recitat poezia de sfârşit de an: era o victorie; era victoria ei. Îl auzi foşnind o plasă, apoi umbra care era el îi întinse ceva:

— Porţia ta, Monica. E ultima felie de pâine. Aici e gem. Mai încolo o să primeşti un biscuit.

— Aprinde puţin lumânarea.

— La ce-ţi trebuie lumânare, nu-ţi găseşti gura?

— Sergiu, aprinde lumânarea! Nu ştiu unde e furculiţa. Nu pot să iau gemul cu degetele.

— Bravo! Acum ne fandosim.

— Nu ştiu nici de pahar. Şi-mi trebuie, pentru că o să beau un nes.

Sergiu nu comentă. Încă o victorie!

— Vreau nes fiindcă am tensiunea mică; mi-a curs sânge din nas.

— Dacă ţi-a curs sânge din nas, ai tensiunea mare, deşteapto! Epistaxisul este un simptom în mai multe afecţiuni...

— Taci, nu ţi-am cerut consultaţie!

Îi spusese să tacă şi el tăcuse. Bun! Foarte mulţi tirani mizează pe frică. Dacă le arăţi că nu te temi, se transformă în mieluşei.

Băură nes pe rând din paharul năclăit. Monica scutură borcanul: câte porţii mai erau în el? Câte cafele mai avea de băut la viaţa ei?

Sigur că nici ea nu voia să moară! Ce limitat era Sergiu dacă-şi imagina aşa ceva! Doar că nu dorea să trăiască într-o lume ciudată, agonică şi sălbăticită. O lume din care a dispărut lumina, muzica, prietenii şi cafeaua... dar ea oricum nu prea avusese prieteni. Când dispăruse Paul... ce dreptate a avut tata!... când a dispărut Paul, a dispărut o lume întreagă cu el. Cel puțin pentru ea, totul devenise tern, fără culori.

— Fii atentă ce mi-am amintit! Am citit într-o revistă medicală despre un experiment care s-a realizat într-un penitenciar...

Sergiu îi făcea conversație! Se simți importantă.

— ... erau trei condamnați la moarte, cărora li s-a propus să renunțe la execuție şi să li se prelungească detenția până la decesul survenit în mod natural, cu condiția să se hrănească exclusiv cu un singur aliment... Aveau de ales între ceai, cafea şi ciocolată.

— Ce barbarie! Eu aş fi refuzat. În preajma morții nu-ți arde de mâncare.

— Te înşeli! Condamnatul lui Kafka mânca din farfurie ca un cățeluş, deşi era sub tortură... Iar condamnaților la moarte, şi asta e valabil cel puțin în America, li se găteşte o ultimă cină festivă.

— Sergiu, te rog. Reuşeşti să imprimi conversațiilor tale un ton lasciv şi morbid în acelaşi timp. Grețoasă combinație!

— Dragă, eşti încântătoare! Nu vrei să auzi cum s-a terminat experimentul? Cine a rezistat cel mai mult cu un singur aliment? Plus apă, desigur.

— Cel cu ciocolata...

— Nu! Domnul Cafea a trăit aproape un an de zile. Ce părere ai? înainte de-a muri era atât de străveziu, la propriu, încât o lanternă aprinsă, lipită de spatele lui, era vizibilă din faţă. Ţi-a plăcut?

— Da, ca tot ce vine de la tine, pufni ea cu dispreţ.

Închise ochii, sperând că va adormi, dar palma tăiată îi trimitea junghiuri electrice înspre cot. Strivi lacrimile sub pleoape. Doamne! Vor agoniza aici până la ultima clipă, cea care ucide? Sinuciderea era, totuşi, o variantă...

Exact în momentul în care se gândea la felul cum ar putea să termine coşmarul, se auziră bătăi puternice la uşă. Amândoi îşi ţinură respiraţia. Bătăile se repetară. Bărbatul se ridică încet şi se apropie de intrare:

— Tată, tu eşti?

— Nu, Sergiu, sunt eu!

A **ş**aptea zi

Era vocea unei femei. O femeie care pretindea să fie recunoscută de Sergiu, soţul ei. Monica se scutură de fiorul mut trimis de acel al şaselea simţ feminin: intuiţia. Nu era bine. Nu era deloc

bine. Ei nu aveau nicio femeie înrudită în viață. Nu putea fi mama, sora, verişoara, cumnata nici unuia dintre ei.

Cu toată ceața întunecată ce învăluia pivnița, Monica îl văzu pe bărbatul său fâstâcindu-se. Apoi vorbi cu un glas neutru, calp de emoție:

— Cine sunteți, vă rog?

„Dar el ştie cine e!”

Vocea de afară întârzie un moment:

— Doamna Monica e şi ea înăuntru? Sunt Roxana, vecina de peste drum. Am nevoie de ajutor, vă rog!

— Desigur, un moment! jucă el mai departe mica piesă de teatru.

Monica începuse să respire iute, aproape că inima i-o lua înainte bătând nebuneşte. Avea aceleaşi sentimente pe care i le-ar fi stârnit descoperirea inopinată a unui şarpe înfăşurat pe picior în timpul unei paşnice plimbări prin grădină. Il urmări pe Sergiu căutându-se prin buzunare, îl urmări când acesta se întoarse spre colțul său de sub fereastră şi căută ceva pe raftul de alături. Îl urmări cu tensiune crescândă pe când el aprinse în sfârşit lumânarea şi cercetă atent locul din jur. Şi-i captă privirea, ca şi cum ar fi prins din zbor un pumnal, când el se întoarse spre ea şi-i zise:

— Dă-mi-o, Monica!

Era rândul ei să-şi joace micul rol.

— Ce să-ți dau?

— Lasă prostiile şi dă-mi cheia. Trebuia să-mi dau seama că e la tine.

— Nici pomeneală! Am scăpat-o pe aici, pe undeva. Caut-o!

— Monica!

Nu mai era vocea de dinainte; acum vocea lui avea tonalitatea obişnuită, plus o doză bună de nervi striviți sub cerul gurii.

— Vă rog, doamna Monica, mă simt cam rău, veni rugămintea de afară.

— Monica, încă te rog cu frumosul, dă-mi cheia.

Însă Monica experimenta beția de-a trăi periculos; a i se opune lui Sergiu o încânta, întocmai cum o încânta pe vremuri, în copilărie, să-şi treacă palma peste flacăra lumânărilor.

— Nu ți-o dau. De ce vrei să deschizi?

— Afară e o femeie care cere ajutor! făcu el cu exasperare.

— Da? Pe tatăl tău, bătrânul care a riscat şi-a ieşit să ne aducă apă, doreai să-l eutanasiezi…

— Am tăcut un raționament greşit, na!

— Şi dacă-l puneai în aplicare? De ce e această femeie atât de importantă încât nici nu mai contează că vom contamina încăperea pentru ea?

— Monica, ți-ai pierdut simțul realității, ți-ai pierdut memoria, ce naiba? E Roxana! Vecina de peste drum… înțelegi?

— Nu.

Roxana-Vecina-De-Peste-Drum era o brunetă frumoasă. Femeile ştiu şi ele să recunoască frumosul dintr-o singură ocheadă. Monica ştia că Roxana e tânără, frumoasă, educată şi, înainte de toate, singură. Măi, măi! Cum să nu vrei s-o ajuți? Mai ales dacă eşti un doctor plictisit de nevastă?

— Monica, îți spun pentru ultima oară: dă-mi cheia. Femeia de afară are nevoie de ajutor.

— De-abia mai respir! îl susținu vocea.

— Se pot întâmpla lucruri rele, continuă Sergiu, vorbind abrupt de parcă ar fi mestecat surcele în dinți.

— Da? întrebă Monica insinuant. Cam ce fel de lucruri, hm?

— Ca de pildă, vin şi-ți rup mâna în care ții cheia aia blestemată...

— Pentru o străină! Sergiu, ți-ai pierdut simțul realității, ți-ai pierdut memoria, ce naiba? îl parodie ea. Eu sunt soția ta, adu-ți aminte. Pentru ca noi să „supraviețuim”, sper că ai sesizat ghilimelele, era să-l rezolvi pe taică-tău...

— Dă-mi cheia!

— De ce ți-aş da-o?

— Pentru că femeia de afară e însărcinată şi nu rezistă.

Monica procesă rapid informația. De unde ştia Sergiu acest amănunt înduioşător? De la spital?

— Ei, bravo! Şi ce ne priveşte pe noi?

Sergiu respira sacadat. „E ca un şarpe care sâsâie şi-şi arată limba despicată”, gândi ea.

— Pentru că e copilul meu! De-aia!

Afirmația stârni furtună în lumea interioară a femeii.

Fişiere cu memorii, sertare cu amintiri, imagini stocate între faldurile minții se prăbuşiră sub presiunea revelației. Îi întinse cheia soțului; între ei, evenimentele o apucaseră pe o alee ireversibilă. Îl privi cum se repede la uşă şi-o deschide larg, fără teamă de radiații, cum o ajută pe „frumuşica din vecini” să intre. Şuşoteau ceva între ei, Monica surprinse tonul de „pisicuță mică şi alintată” pe care-l folosea rivala. „Chiar şi în aceste circumstanțe, tot se mâțâie!” Era o mâțâită! îi vrăjea soțul de față cu ea. În inima femeii chițcăii un demon mic şi negru. Va fi imposibil s-o admită în spațiul ei vital! O s-o... eutanasieze, pentru ca ei doi să supraviețuiască.

— Dragule, aş vrea să mă spăl pe mâini, suspină Roxana.

Apa adusă cu sacrificiu de tata! Apa din care ea, soția legitimă, primise o singură înghițitură, drept pedeapsă! Ea vrea să se spele pe mâini... Şi uite, Sergiu! îi toarnă. A aprins şi lumânarea, ca să se acomodeze scumpa de ea!

Monica îşi simțea ochii fierbând ca nişte cazane în clocot. Se aştepta ca privirea ei să le dea foc celor doi. O ignorau cu nonşalanță.

Apucă să observe aracul ascuţit pe care-l folosise bătrânul pe post de baston, înainte să fie stinsă lumânarea. Se apleca şi îl trase lângă lada pe care stătea. Era ideal. Un ţăruş înfipt în inima vampiroaicei. O să-i placă să facă asta! Doamne, ce-o să-i mai placă! O să-i placă indecent de mult... Monica se trezi chicotind. Sergiu o privi cu dispreţ nedisimulat. Oho! Ştia ea cu cine are de-a face! Dacă nu se grăbea să-şi pună planul în aplicare, va fi ea cea eliminată. N-o să-i lase să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi în pivniţa ei conjugală!

Iarăşi vorbeau. Îi vedea profilaţi în conturul ferestruicii. Atunci realiză că de afară răzbătea o lumină cenuşie, bolnavă.

— La institut nu v-au spus ce se întâmplă? întrebă Sergiu.

Ea bălmăji ceva de neînţeles. Monica îşi aminti ca prin vis că Roxana lucra la Observatorul Astronomic. Desluşi ceva frânturi: „încetineşte rotaţia", „ne atrage", „nu au soluţie, o bombă atomică n-ar face decât s-o hrănească".

Apoi se păru că amorezii adormiră. Monica îşi ascuţi privirea: dormeau îmbrăţişaţi. Câtă nesimţire! începu să-şi imagineze lovitura, astfel încât să fie eficientă. Se gândi la fiecare mişcare pe care o va face. Încercă să prevadă fiecare obstacol. Calculă forţa cu care era necesar să lovească. O încurca grozav poziţia celor doi! Tocmai pe când se pregătea să se ridice şi să se

apropie, din tavan răsună un şir de lovituri. Tata le dădea de ştire că încă trăieşte. Roxana se mişcă.

— Sergiu, tot mă simt slăbită. Nu e nimic de mâncare?

— Mai sunt nişte biscuiți în punga asta. Mănâncă-i, pe urmă îți dau o vitamină.

Pentru purtătoarea moştenitorului erau şi vitamine! Monica ar fi protestat dacă nu ar fi avut în gât un nod de imprecații şi blesteme. Iar urechile îi erau asaltate de toboşari furioşi. Când reuşi să se domolească, o auzi pe Roxana spunând că i-e somn. „Da! Culcă-te, păpuşico, iar eu îți promit să te scap de chinuri.”

Liniştea dură câteva minute. De afară răzbătu un sunet familiar, dar atât de îndepărtat în timp, încât la început nu-l recunoscură. O maşină! Apoi un glas strigând „Roxana!”

Roxana se ridică imediat şi pomi spre uşă, împiedicându-se de lucruri.

— Scumpo, stai, unde te duci? Nu te mai expune! tresări Sergiu.

Dar „scumpa” deschise larg uşa neîncuiată şi strigă bărbatului de afară:

— Gata, vin! Iubire, sunt aici!

Se întoarse spre Sergiu, care rămăsese debusolat:

— A venit să mă ia. Ha! Chiar credeai că e copilul tău, moşulică? Păi ce! Eram proastă să

fac copii cu tine, când am văzut că nu vrei să divorțezi? Boule!

A fost ultima dată când au văzut-o pe Roxana.

Sfârşit

Uşa rămăsese larg deschisă şi niciunul dintre ei nu s-a deranjat s-o mai închidă. De afară venea şuierul uscat al vârtejului. Înăuntru, Monica ascultă siderată suspinele bărbatului de alături. Niciodată nu-l mai auzise plângând. Era un plâns aspru, ca un lighean târât pe duşumele. I-ar fi plăcut şi ei să plângă, dar se părea că în interiorul inimii sale sau al creierului sau al altui loc de origine al lacrimilor domnea aceeaşi uscăciune ca afară.

— Şi mie îmi curge sânge din nas, constată Sergiu.

— Da? Credeam că plângi. Că plângi după Roxana. Probabil, iubirea vieții tale…

— Nici vorbă! Ai auzit că n-am acceptat să divorțez. Dar cred că eşti de acord cu mine că dacă exista un copil, era firesc să mă implic, să ne implicăm…

— I-auzi la el! Sergiu, copilul tău cu albă femeie nu este copilul nostru. Nu ştiu ce ți-ai imaginat. Vreo scenă idilică de film american, în care două cupluri cresc un copil comun plini de înțelegere şi duioşie, ca într-o familie lărgită?

— Dacă noi nu l-am avut pe-al nostru…

— Sergiu, în tinereţe erai prea preocupat de carieră, prea avid de bani, adu-ţi aminte; de-asta nu l-am avut pe-al nostru. Dar ştii? Acum sunt fericită că n-am avut copii.

— Ce târâtură! Să joace la două capete! M-a minţit...

Monica surâse de pretenţia lui Sergiu de-a fi el singurul mincinos, apoi conştientiză cât de rău se simţea. Suferinţa fizică fusese eclipsată de frustrare şi furie. „Gelozie” era termenul pe care-l evita. Nu voia să admită că fusese geloasă; asta ar fi însemnat că are faţă de Sergiu un sentiment de posesie, ceea ce la femei e aproape similar cu a iubi.

— Te iubesc, Monica, întotdeauna te-am iubit, toarse bărbatul ca un ecou.

— Da, în felul tău m-ai iubit. Dar n-ai fost niciodată îndrăgostit de mine.

— Iar începi cu subtilităţile astea de roman ieftin? Hai să încercăm să dormim. Poate o să fie mai simplu aşa.

Mâna îi era o bucată de carne străină, ca un transplant nereuşit. Îi atârna din umăr precum aripa unui înger căzut. Monica încercă s-o maseze, dar durerea era prea mare. Nu merita. Nimic nu mai merita. Închise ochii şi se gândi că toată viaţa ei avusese gustul minunat al unei bucăţi de hârtie mestecate îndelung. Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, trebuia să admită că uitase să trăiască. Acum îi pocneau urechile.

Când plecau verile în călătorie la bunici, pe şoseaua cu serpentine ce străbătea dealuri şi văi, îi pocneau urechile în felul acesta. Şi s-a mai întâmplat o dată, în teleferic, da. Însă de data asta nu era plăcut, fiindcă nu ştiai ce-o să urmeze. O scutură un frison. Îşi strânse bluza de trening mai aproape de corp. Dintr-un buzunar o înghionti un obiect mic. Era briceagul tatei, briceagul din război. Monica îşi zise că briceagul e tovarăşul ei, prietenul ei de pe urmă. Îl luă în palmă. Ce noroc că dreapta o avea teafără! Se gândi că briceagul aşteptase în buzunar cu răbdarea unei mici celule canceroase. Trec ani de zile până apare factorul declanşator. Stătuse ascuns prin sertare, sau la vedere, pe tăblia bufetului, sau în buzunarul tatei. Ascuns, dar prezent în viața lor. Când întinsese mâna să-l ia, se crease între ei o legătură. Ultimul obiect pe care avea să-l folosească. Prietenul ei. Celula care se hotărăşte dintr-odată să se multiplice şi să crească, să se transforme în tumoare, în ceva important despre care toți vorbesc. Briceagul ştia că venise vremea lui.

„Asta e tot?” se întrebă. „Da” veni răspunsul. „N-a fost mare lucru să fac pace cu ea, cu moartea.”

Femeia ştiu că avea să moară în următoarele ore. Cu toate astea, ceea ce simțea era numai curiozitate. Se întrebă dacă viața ei, aşa cum a

fost, i se va derula prin fața ochilor, dacă în ultima clipă, clipa care ucide, va reuşi să înțeleagă sensul lucrurilor cu acea înțelegere supraumană... Nu putea să moară râzând, nu de data asta, când se părea că nu doar lumea ei murea odată cu ea, ci chiar lumea întreagă se prăbuşea spre cer.

Dar nici nu voia să se recunoască învinsă. Dădu drumul din palmă briceagului cu plăsele de os. N-avea să-l folosească. Nu va fi biruită! închise ochii şi aşteptă. Nu putea să râdă, dar ar fi vrut să fie ca trestia...

...ca trestia gânditoare pe care Universul întreg n-o poate frânge. „Nu mi-e frică!”, hotărî dintr-odată. „Şi vreau să fiu lucidă, conştientă până în ultimul moment. N-o să mă mai înspăimânte nicio grozăvie. Voi ignora orice durere.”

Se ridică de pe lădița pe care-şi petrecuse ultima săptămână şi porni spre uşă.

— Unde te duci? o interpelă Sergiu.

— Mă duc în casă. Nu mai vreau să stau aici. Dacă vrei, vino şi tu.

Fără să privească în urmă, ieşi. Afară o lovi forța de aspirație a vârtejului. Monica strânse din ochi şi încercă să privească în sus. Orbită de praf, reuşi să întrezărească oroarea de pe cer. Bolta fusese spartă, dar, în loc să cadă spre ei toată recuzita făpturilor cereşti, ei se prăbuşeau

spre cer, supţi de atracţia magnetică întocmai ca nisipul unei clepsidre.

— Haide, şopti Sergiu, apucând-o de braț.

„Scurta viață fericită a lui Francis Macomber”, surâse ea în sine.

— Da, hai la tata! îi răspunse pe-un ton ce se voia optimist. Să fim împreună la noapte.

FERMA

— Sper că nu-mi purtați pică pentru inconvenientele călătoriei, domnule Chilian.

Radu se gândi la cagula pe care fusese obligat s-o poarte, la cătuşele care îl legaseră de încheietura unui tip nu prea sociabil, la cele câteva ore petrecute incomod într-o maşină cu motor diesel ce rulase pe trasee parcă anume concepute pentru curse de anduranță (cel puțin, avusese aer condiționat), apoi la zborul cu un elicopter care, după toate probabilitățile, se învârtise în zbor şi aterizase mai târziu cu un sfert de oră în acelaşi loc... Ei bine, nu în fiecare zi ți-e dat să trăieşti toate astea, chiar dacă eşti reporter şi, măcar pentru atât, tot nu era supărat pe omul din fața lui.

Il primise într-o cabană luxoasă, dar nu apucase să vadă prea multe în exterior: vârful stâncos al unui munte împungând cerul în dreapta, foarte aproape, brazi de jur-împrejur, o pajişte alpină pe post de curte. În interior exista tot confortul. Şi paharul de whisky fusese bine-venit.

— Nu mi se întâmplă foarte des astfel de incursiuni, domnule...

— Alex Simon. Am mizat pe această calitate a ta, Radu, îmi dai voie să-ți spun pe nume, nu doar pentru că vârsta mi-o permite, dar e mai

comod. Şi apoi, mi se pare că te ştiu de-o viaţă, te văd deseori la televizor. Ce calitate? Eşti un tip curios şi asta e foarte bine, nu numai în meseria ta, ci aşa, în general. Ştiai că a fi curios e semn de inteligenţă?

— Mă flataţi.

— N-am nici cea mai mică intenţie şi, ca să-ţi demonstrez, îţi voi mărturisi că ai fost al doilea pe lista opţiunilor mele. Felul cum ridici din sprâncene îmi place: ai vrea să ştii cine a fost pe primul loc şi cum de, totuşi, eşti tu aici. Hm, printr-un concurs de împrejurări... Ştii, am lăsat întotdeauna loc în viaţa mea pentru surprize. Am permis destinului să se manifeste, am chemat neprevăzutul, am fixat o marjă pentru lucruri neaşteptate.

— Sună interesant, dar aş putea să aflu şi de ce sunt aici?

— Imediat, imediat. Vom lua cina între timp şi sper ca o conversaţie în doi să nu-ţi pară plicticoasă. Cine era pe locul întâi? He, he! Era o fetişcană simpatică şi inteligentă, e reporter de investigaţii. Se potrivea perfect profilului pe care-l caut, însă a plecat de dimineaţă în străinătate. Am trecut la planul B.

— Adică eu.

— Te rog, nu trebuie să te simţi demobilizat. Pur şi simplu, mizam pe faptul că o femeie ar fi empatizat mai intens cu experimentul meu, mă înţelegi? Sub toate celelalte aspecte, eşti la fel de

bun, dragă Radu. Mi-ar fi plăcut să scrie articolul despre ferma mea Dana Barbu.

— Oh!

— Ei, ce zici?

— Păi, mă simt bine. Dacă mă considerați alternativa la Dana Barbu... Dar, fără supărare, nu cred că ar fi acceptat să vină.

— N-ar fi avut încotro, nu-mi plac refuzurile. Am întotdeauna pregătit un argument pentru cei care mă refuză.

— Cum, domnule Simon? Dacă refuzam să plec cu cei doi indivizi în dimineața asta...

— Nu ai fi refuzat, pentru că ai mici neplăceri la serviciu, nu ai mai scris nimic cu adevărat interesant de câteva luni. Dar dacă, totuşi, refuzai, ți-aş fi amintit că ai primit o sumă de bani de la un medic foarte cunoscut pentru tăcerea ta într-o afacere în care el era implicat mai rău ca un bivol african într-o baltă.

— Dar de unde...

— Ştiu şi gata. Te urmăresc de ceva vreme. Proiectul meu de a face cunoscut lumii experimentul pe care l-am derulat de atâția ani e gândit în cele mai mici amănunte. Cochetez cu hazardul, dar nu mă las cu totul la mâna lui. Hm, te-ai gândit vreodată cât de masiv intervine întâmplarea în viețile noastre? Din copilărie, chestia asta nu mă lasă în pace, o tot întorc pe toate fețele... Aveam trei pisoi...

— Domnule Simon, cu tot respectul, intenționez să mă întorc înapoi în seara asta, sper că este posibil. Nu ați putea trece la subiect?

— Sunt în plin subiect, nu am divagat. Totul a început cu cei trei pisoi, Radu.

— O, Doamne!

— Stai, nu te ridica. După ce vei auzi tot, sunt sigur că nu vei mai dori să pleci, ba din contră, vei dori să rămâi. Şi plus de asta, ai nevoie de bunăvoința tipului muşchiulos şi indispus care te-a adus, în caz că vrei să pleci... ha, ha! Uite, ne cheamă la masă. Vivi, bucătăreasa, şi-a dat silința să compună un meniu special pentru tine, doar n-o vei dezamăgi!

Radu îşi urmă gazda în altă încăpere, unde, pe o măsuță rotundă era pregătită cina pentru două persoane. Focul ardea într-un şemineu de piatră şi nu părea deloc un element de decor: la munte, deşi vară, era cu mult mai răcoare decât în oraşul încins din care venise. Remarcă, privind pe ferestre, că înserarea coborâse cu repeziciune, ceea ce îl miră, pentru că era doar şase. Apoi realiză că umbra înserării era de fapt umbra aruncată de piscul stâncos ce stătea în calea soarelui.

— Ia loc şi te rog să mănânci, nu se poate ca aerul acesta pur să nu-ți facă poftă de mâncare.

— Mulțumesc. Dacă doriți să continuați povestea cu... pisoii, vă ascult.

— Ha! Pe ce ton ai spus-o! Eşti gata să faci un hatâr unui bătrân țicnit, nu-i aşa? Nu-i nimic, aparențele pot fi înşelătoare. Deci, cum spuneam, aveam trei pisoi. Trebuie să-ți spun că am crescut ca un copil normal, cu toate că părinții mei nu aveau griji materiale. Nu intenționez să fac istoricul familiei mele, voi spune doar că au ştiut să facă bani şi să-i păstreze, în ciuda răsturnărilor şi zvârcolirilor istoriei, mă înțelegi? Ei, chiar şi aşa, nu am fost un copil răzgâiat. Eram singur la părinți şi sunt convins că eram iubit, deşi nu mi-au arătat asta în mod deosebit. Mult mai mult mi s-a inoculat, de exemplu, ideea de datorie împlinită, de respect pentru cuvântul dat, de onoare, adică exact valorile care, pe când aveam să ajung la adolescență, le-am văzut călcate în picioare de aproape toată lumea. Desigur, fără s-o recunoască.

— Acum ați divagat, strecură Radu, terminând pateurile cu carne servite la aperitiv. Mâncarea era cu adevărat delicioasă.

— Da, aşa e, am divagat. Pe scurt, nu mi se făceau toate voile în casa părintească. Intr-o duminică dimineața, pe când mă pregăteam să-mi întâmpin profesorul de pian, Lina, servitoarea, a intrat în salon ținând ceva în şorț. I-a arătat mamei. „Ah, deci asta se auzea în

spatele rafturilor din cămară!” râse maică-mea. „Alexuț, ia vino, mamă!” M-am apropiat, curios, şi văd în poala Linei trei pisoi frumoşi care abia făcuseră ochi. „Vrei să păstrezi unul?” „Mamă, îi vreau pe toți trei.” „Nu se poate, doar unul, alege. Pe care vrei tu.” Am fost fascinat pe loc de posibilitatea de a alege, de a hotărî destinul unei ființe vii, chiar dacă era doar o pisică. Te rog, toarnă tu vin în pahare până vine friptura. Care crezi că a fost criteriul alegerii mele? Bineînțeles, înfățişarea. Am luat în mână pisoiul care mi s-a părut cel mai frumos. Mai târziu s-a dovedit a fi o pisică. Am petrecut multe ceasuri cu ea alături, eu citind, ea dormind. A avut tot ce şi-a dorit, pentru că eu, spre deosebire de părinții mei, mi-am răsfățat progenitura. Dormea cu mine, mânca cele mai bune bucățele din farfuria mea şi n-a fost silită niciodată să iasă afară dacă n-a poftit. Huzur, ce mai! Nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc la ce s-a petrecut cu ceilalți pisoi şi Lina mi-a spus, fără menajamente, că i-a înecat, ceea ce m-a tulburat profund. Doris scăpase şi petrecea ca o prințesă, doar pentru că blana ei era pătată cu trei culori: alb, negru, roşcat. M-am întrebat dacă nu ar fi fost posibil ca între cele trei pisicuțe să fi fost una mai inteligentă, una care să-mi răspundă cu şi mai multă afecțiune decât cea pe care o alesesem. Eu fusesem mâna hazardului...

— Foarte interesant.

— Simt sarcasmul din vocea ta, Radu, dar acesta a fost preambulul. Eram şcolar şi mergeam la şcoala publică, aşa voise tata. Doar lecţiile de pian şi cele de limbi străine le luam acasă. Nu eram tâmpit, ştiam că nu toţi trăiesc aşa ca noi, îi vedeam pe ceilalţi băieţi că erau mai prost îmbrăcaţi, unii încercaseră să mă bată pentru că eram deosebit, pentru că aveam pacheţel cu mâncare la mine, pentru că la amiază venea şoferul să mă ia cu automobilul. M-am simţit în pielea pisicii. De ce eu? De ce nu s-a născut Nicu în casa părinţilor mei? Nicu era băiatul unei văduve. Purta aceiaşi pantaloni care îi rămăseseră mici şi haina lui avea coatele ţesute de maică-sa. Era palid de foame, dar avea putere să mă privească atât de urât, încât aş fi intrat în pământ. Intr-o zi m-a pândit după colţul şcolii şi mi-a pus piedică. Am căzut ca un tolomac şi asta m-a înfuriat. De ce se purta aşa cu mine? Ce vină aveam eu că eram bogat? M-am ridicat din praf în râsetele colegilor care, evident, ţineau cu agresorul. M-am dus spre el şi i-am tras un pumn în nas şi, fără să-i dau timp să riposteze, i-am mai aplicat unul în burtă. S-a lăsat în genunchi scâncind, iar ceilalţi băieţi s-au împrăştiat, nimeni nu s-a bucurat de umilinţa lui cum s-au bucurat de a mea. De ce? Asta era întrebarea care mă chinuia. Să ştii că nu eram rău la suflet, am

regretat pe loc toată tărăşenia, mi-am cerut iertare de la Nicu, l-am ajutat să se ridice, i-am spus că vreau să fim prieteni. Drept care m-a scuipat în ochi. Nu vreau s-o lungesc, dar am simțit în mine un fel de încăpățânare, o dorință nebunească de a-l birui, de a-i înfrânge pizma nejustificată împotriva mea. Din clipa aceea şi în toate zilele care au urmat m-am purtat ca îngerul lui Dumnezeu cu Nicu, dar şi cu toți ceilalți băieți. Nu că înainte aş fi fost altfel, dar opoziției lor duşmănoase le răspunsesem cu o indiferență plină de superioritate, mă înțelegi? Acum, mai ales că luam lecții de catehism, am decis să întorc şi obrazul opus, cum ar veni. Nicu a cedat primul, asupra lui îmi concentrasem eforturile. După o lună de zile eram prieteni la cataramă, venea acasă la mine, mergeam la el în vizită. Mama, de fericire că mă făcusem acceptat, se pare că a trimis pe Lina cu ceva pachete la colegul meu acasă. Biata măicuța! Nici nu bănuisem că suferise pentru excluderea mea... Ce mai, au fost câteva luni de fericire. La Crăciunul din acel an, ai mei au ospătat toată şcoala, iar colegii de clasă au petrecut în jurul bradului meu imens din holul casei. Da, am divagat, nu zâmbi. La vârsta mea, trecutul devine uneori mult mai clar şi mai dorit decât prezentul şi, cu siguranță, mult mai drag decât orice idee de viitor.

— Fără supărare, dar nu văd legătura cu pisicile...

— Pisicile au fost doar un element declanşator, ca să spun aşa... Gata, au ieşit din scenă. Întâmplarea cu pisicile m-a făcut să înțeleg că avem posibilitatea privilegiată de a deveni stăpâni peste destinul altor ființe. Intr-un fel, asta s-a petrecut şi în cazul lui Nicu. În ziua în care mi-a pus piedică în spatele şcolii, viața lui a intrat pe un alt drum.

— Bănuiesc că vă poartă şi el o amintire frumoasă...

— A, nu. A murit demult. De fapt, a murit la mai puțin de un an după incidentul nostru.

— Cum aşa?

— Ți s-a întâmplat vreodată să te priveşti în oglindă şi să nu te poți recunoaşte? Ți s-a întâmplat să faci ceva ce apoi îți rămâne pentru totdeauna de neînțeles, de parcă nu ai fi fost tu cel care a lucrat fapta respectivă? Chiar şi acum, după zeci de ani, acesta e sentimentul pe care-l am când mă gândesc la moartea lui Nicu. Eram la scaldă, în Râul Târgului, în una din zilele acelea de iunie ce par fără sfârşit, acele zile când în fiecare dimineață te trezeşti cu sentimentul că orice e posibil în răstimpul infinit până când soarele va apune din nou... Aveam 12 ani şi credeam că lumea fusese croită anume pentru noi. Cerul limpede pe care pluteau nori paşnici, pădurea de dincolo de râu,

apa curată şi nisipul fierbinte, toate ne aparţineau. Eram vreo zece băieţi, ne scăldam, jucam leapşa la bulboană, încercam să prindem ţipari... Mai târziu am vrut să facem un baraj, să prindem peştii cu mâna. Am înotat cu Nicu ceva mai jos, pe firul apei, să aducem nişte crăci. Deodată, a ţipat şi mi-a zis că i s-a pus un cârcel. Se speriase şi lovea apa cu mâinile. Am vrut să înot spre el, dar am văzut că înghiţea apă, se înroşise la faţă şi ştiam că poate fi periculos. Dar ceilalţi copii aflaţi mai sus pe mal ne priveau şi nu am vrut să par fricos. Nicu s-a agăţat de mine, îţi dai seama, iar eu m-am simţit tras la fund. Eram un înotător excelent, nu m-am pierdut cu firea. L-am lovit cât am putut de tare şi m-am desprins de el. În clipa aceea, firesc ar fi fost să-l trag la mal, dar eu am ieşit la suprafaţă, am luat o gură mare de aer, conştient că toţi sunt cu ochii pe mine şi m-am scufundat din nou, prefăcându-mă că sunt în căutarea tovarăşului meu. Era chiar sub tălpile mele, îl simţeam, s-a zbătut, dar numai un pic şi, când n-a mai mişcat, am lăsat curentul puternic să-l poarte la vale.

— Ce tot spuneţi acolo?

— Da, chiar aşa a fost, n-o mai lungesc, Nicu s-a înecat.

— Şi cum aţi putut trăi cu asta?

— Întâmplarea a devenit, în timp, o sursă inepuizabilă de gânduri şi trăiri pentru mine. M-

am întrebat, desigur, dacă sunt blestemat, dacă am făcut-o voit sau nu şi, cu toată mintea mea de copil din acele timpuri, am ajuns, totuşi, la concluzia că nu îmi putusem refuza orgoliul de a hotărî soarta unui om.

— Ce groaznic! Domnule, de ce îmi povestiți toate astea? Chiar nu doresc confesiunile dumneavoastră.

— Cum, Radule? Nu e cunoaşterea cea mai pasionantă aventură şi pentru tine? Aşa credeam când te-am selectat. Am considerat că episodul trăit de tine şi de ceilalți trei prieteni ai tăi, pe când aveați cam… şaptesprezece ani, ştii tu, atunci, în pădure cu Mihaela... Ceea ce i-ați făcut fetei... cum poate fi interpretat şi, eventual, scuzat, dacă nu facem referire la dorința voastră de a explora limita până la care poți umili o altă ființă?

— Dar de unde ştiți?!

— Hai, stai jos.

— Nu, eu plec chiar acum. Nu mă puteți reține împotriva voinței mele. Şi vă asigur că vă înşelați, nu este adevărat.

— Negarea asta întunecă toată frumusețea lucrurilor.

— Frumusețe?

— Aşează-te odată! Nu am de gând să alterez atmosfera amicală a acestei conversații invitându-l aici pe băiatul de la uşă.

— Sunteți Diavolul.

— Ha, ha! Sunt orgolios, dar nu *atât* de orgolios. Însă, da, sunt o fire ambițioasă. Îți povestesc doar strictul necesar pentru ca să poţi înțelege contextul experimentului meu. Nu am intenția să te plictisesc cu aventura vieții mele, deşi unora le-ar putea părea interesantă. Bun, dacă te-ai aşezat, te-aş ruga să mai torni încă o dată în pahare, aşa. Suntem doi oameni adulți şi discutăm abstracțiuni, nu trebuie să te tulburi peste măsură. Vezi tu, evenimentele trecute suferă un fel de dizolvare, par să fi depăşit o anumită frontieră unde nu mai pot fi ajunse de instanțele de judecată. Este folositor să învățăm să ne detaşăm pentru a putea cunoaşte cu adevărat. Pentru că, la urma urmelor, care crezi că este scopul omului? De ce a tresărit materia şi s-a transformat în spirit răsfrângându-se asupra ei însăşi, dacă nu pentru cunoaştere? E chiar o datorie să cunoaştem. Noțiunile de bine şi de rău sunt operante doar până la un anumit nivel. Deşi nu se spune, ştie toată lumea că se fac multe experimente la limita legalității, nu-i aşa? Ca să revin, îți dai seama că nu am spus nimănui acel mic amănunt despre moartea prietenului meu. Am fost eu însumi înfricoşat mult timp, însă am ajuns să mă consolez cu gândul că Nicu se afla într-o lume mai bună. Iar cel care îl trecuse dincolo eram chiar eu. Ştiam că nimeni nu m-ar fi înțeles, dar în sinea mea eram mândru.

— O, Doamne!

— Toate se întâmplă cu un scop, Radu. Acele evenimente din trecut mi-erau menite pentru a mă desăvârşi pentru adevărata mea operă.

— Au mai fost şi alte... evenimente?

— Da, câteva. E adevărat că nu toate ideile îmi aparţineau, unele mi le procuram din literatură.

— Văd că şi acum aveţi o bibliotecă impresionantă...

— Mă bucur că apreciezi. De exemplu, experimentul lui Nikolai Stavroghin: cât de jos poţi coborî aşa încât să mai ai putere apoi să te ridici?

— Nu cred că înţeleg.

— Şi am impresia că ţi-e cumva şi teamă să auzi. Căleşte-te, viaţa, universul în care trăim, nu manifestă milă. E cazul, aşadar, ca nici noi să nu ne lăsăm împiedicaţi de milă când vrem să progresăm pe calea cunoaşterii. La concluzia aceasta am ajuns curând, pe la cincisprezece ani. Cel mai interesant lucru mi se părea studiul inteligenţei, al sufletului omenesc, voiam să împlinesc acel ideal de a mă cunoaşte pe mine însumi, însă cum să mă cunosc dacă trăiam o viaţă banală? Era nevoie de provocări. Şi am avut parte de ele. Cum spuneam, împlinisem cincisprezece ani şi mă aflam în vacanţă. Mama îmi cumpărase o bicicletă şi eram tare fericit, deşi trebuia să mă mulţumesc cu atât, pentru

că se făcea economie la toate, era în plin război, prin 1943... Mă plimbam mult cu bicicleta, ieşeam la şosea, cine mai avea bicicletă? Câțiva țânci de pe stradă se rugau de mine să-i las şi pe ei s-o încalece, dar nu mă înduram. Dacă o rupeau, cumva? îi luam pe bară şi-i plimbam aşa, iar pe cei mai mici îi urcam în coşul de la spate, într-o zi, m-a trimis mama până în satul de lângă oraş, la casa pe care o aveam la țară, pentru că se îmbolnăvise una din femeile de la fermă şi nu avea medicamente. Eram foarte bucuros să fac o excursie atât de lungă cu bicicleta. Pe drum, am oprit acasă la un prieten, să-i spun că în ziua aceea lipsesc. Am pierdut la el cam o jumătate de oră. Când să plec, m-am dus să iau bicicleta de lângă un gard unde o lăsasem rezemată şi încuiată. În coşul din spate se ascunsese Mirel, un băiețaş de vreo trei ani. Prima oară m-am gândit să-l iau cu mine, să se sature de plimbare. Am pedalat cu el în coş până la capătul străzii, apoi mi-am dat seama că era cam greu. Ne aflam la ieşirea din oraş şi, dacă aveam de gând să renunț, acum era cazul să mă întorc. Cum să las singur un copil atât de mic la aproape un kilometru de casă? Nu ne întâlnisem cu nimeni căruia să-i pot pasa băiețelul. Trebuia să mă întorc, nu ştiu ce fusese în capul meu. Mirel era încântat de plimbare, se ținea de şaua bicicletei şi aproape că torcea de fericire ca un pisic. Aş fi putut să-l

iau cu mine, în fond nu cântărea mai mult de 12 kilograme, dar ce ar fi spus maica-sa văzând că lipseşte? în clipa aceea s-a aprins o scânteie în mintea mea. Şi scânteia s-a transformat în foc. Am plecat mai departe cu copilul. Trebuia să ajung la Lereşti, dar m-am abătut din drum şi am luat-o pe o potecă paralelă cu firul apei. Când nu am mai putut merge cu bicicleta, am luat-o pe jos, deşi Mirel a protestat. Aveam în minte grota din mal, o peşteră îngustă şi lungă, despre care se spunea că e „rea”, că cine a pornit-o prin ea s-a rătăcit şi nu a mai ieşit. Alții spuneau că e atât de lungă, de ajunge până la peştera mare a Dâmbovicioarei. Fusesem odată acolo, o singură dată, pe când ieşisem într-o excursie cu ai mei şi cu alte rude. Nu ştia nimeni că eu am intrat atunci în grotă, tot aşa, ca o provocare. Ieşisem afară fără probleme, dar cine nu era atent şi intra fără o sursă de lumină, se putea rătăci, într-adevăr. Erau mai multe galerii, iar în cea principală era un fel de puț, nu mai adânc de un metru şi jumătate, însă suficient pentru o căzătură zdravănă. Galeria continua pe orizontală din fundul puțului, dar la prima mea incursiune nu m-am dus mai departe.

— Nu mai vreau să aud.

— Hai, fii serios, nu e mare lucru.

— Nu e mare lucru? Ați ucis copilul!

— Nici pomeneală. Ascultă! I-am dat drumul, uşor, uşor, pe fundul puţului.

— Şi?

— Şi l-am lăsat acolo. Mi-am recuperat bicicleta de unde o ascunsesem, am ajuns la Lereşti pedalând în forţă, am îndeplinit comisionul mamei şi nimeni n-a ştiut nimic.

— Nu pot să cred! Ce s-a întâmplat cu copilul?

— Cred că e mai interesant de aflat ce s-a întâmplat cu mine. Copilul nici n-a ştiut ce se petrece, cel puţin în primele momente. Pe când mă îndreptam spre ieşire cât puteam de repede, am auzit că a început să plângă sfâşietor. Mi-am dominat pornirea de a mă întoarce la el şi nu a fost simplu. Era un copil tare frumos şi micuţ ca un pisoiaş. Dar taică-său murise pe front şi n-o avea decât pe maică-sa, ceea ce îl făcea numai bun pentru mine. Un tată disperat poate să desfăşoare semnificativ mai multe forţe ca să-şi găsească fiul decât o femeie singură şi săracă, nu? Copilul a murit probabil de sete în primele trei zile şi nu a mai fost găsit niciodată. Dar eu? Ştii prin ce am trecut eu? Numai când mă gândeam la întunericul în care a fost aruncat sufleţelul acela mărunt şi neştiutor, la nedumerirea şi spaima pe care trebuie să le fi îndurat micuţul până s-a stins! îţi dai seama? Au fost chinuri atroce pentru mine.

— Bestie cu chip de om! Dacă nu inventezi, eşti dracul gol.

— Iarăşi această fugă din fața realității? Nu inventez nimic, ba chiar îți povestesc aşa încât să te menajez. Cum spuneam, am îndurat chinuri cumplite, dar ştiam că sunt necesare pentru ca să dau naştere Supraomului din mine. Eram conştient că e posibil ca cineva să mă fi văzut cu băiatul pe bicicletă, era posibil să fie găsit din întâmplare şi, dacă mai era viu, putea să povestească ce i se întâmplase. Nopți în şir m-am gândit cum aveam să reacționez în această situație. Voi recunoaşte? Voi nega? Adormeam numai după ce eram frânt de epuizare, visam mereu că mă întorc la grotă să văd dacă a murit copilul. Trebuia să-i ascund rămăşițele, să nu fie găsite, iar eu să nu pot fi acuzat. Era un coşmar care se repeta noapte de noapte. Nu pot să-ți descriu forța întunericului, este ceva ce nu poți simți decât direct, dacă te confrunți cu el. Întunericul îți rupe toate barierele ființei, se insinuează în toate cotloanele sufletului, iar eu aveam să cobor în acel întuneric, adânc, în peşteră, să caut trupul copilului mort. Se făcea că ajung acolo întotdeauna seara şi în lumina scăzută dintre dealuri gura peşterii se deschidea înaintea mea ca un ochi negru. Intram şi mă simțeam absorbit înăuntru de parcă aş fi căzut într-o altă lume. Auzeam sunete pe care nu le puteam

recunoaşte, se răcea pielea pe mine de spaimă, dar nu aveam încotro, mergeam înainte în căutarea cadavrului. De câteva ori se făcea că l-am găsit... Pipăiam cu mâinile pe jos, pentru că nu vedeam nimic, dar nimic în bezna aceea consistentă şi degetele mele găseau deodată ceva. Erau oase care încă mai aveau pe ele zdrenţe de haine, încă se mai ţineau în cartilagii. Te rog să mă crezi, Radu, de atâtea ori am revăzut şi am pipăit în vis oasele acelea, până când, după vreun an de la întâmplare, când le visam deveniseră translucide, ca de sticlă şi emanau o lumină slabă. Mi-am spus că le-a şlefuit întunericul cel atotputernic. Mirel devenise înger. Şi m-am liniştit.

— Bietul de tine! Meriţi toată compasiunea! Ai omorât un copil în chinuri. Te-ai gândit ce frică i-a fost lui singur acolo?

— Of, ce repede arunci cu piatra, tocmai tu! Oare îţi mai aminteşti ce te-a rugat Mihaela acolo în pădure, ce te-a implorat plângând, pentru că tu erai în fond iubitul ei, ce ţi-a spus pe când prietenii tăi îi dădeau de înţeles ce-o aşteaptă?

— Taci!

— Tac, dar te rog, reconsideră-ţi poziţia. Experienţa aceea ţi-a îmbogăţit sufletul mai mult decât îţi poţi imagina. Te-a transformat într-o fiinţă complexă, o fiinţă care suferă şi

gândeşte, o fiinţă care este deschisă cunoaşterii profunde.

— Ce căcat!

— N-ai citit Nietzsche, nu ştiu ce vă mai învaţă la şcoală! Gândeşte-te la acest citat care pe mine m-a călăuzit în tinereţe: „Rareori avocaţii unui criminal sunt îndeajuns de artişti pentru a şti să exploateze în favoarea clientului lor frumuseţea oribilă a faptelor acestuia."

— Ce spui tu seamănă cu opera descreieratului aceluia, un german, nu mai ştiu cum dracului îl cheamă, Gunther nu-mai-ştiu-cum, care aruncă vaci vii din avion şi bate în cuie căţei spre a fi priviţi cum mor.

— Dragă, asta e o barbarie. Animalul nu are un suflet, nu ai ce înţelege din chinul şi moartea lui. E doar suferinţă nudă şi inutilă. E nevoie să sufere un om care pricepe şi care, prin suferinţa lui, îţi deschide căi spre portaluri energetice mai înalte. Dacă arunca din avion oameni şi ţintuia în cuie oameni spre a fi priviţi cum mor, da, înţelegeam... Dar oricum, nu era nimic nou. Era creştină a început cu un om bătut în cuie.

— De unde ştii tu că Mihaela mi-a spus ceva?!

— Nimic ocult. Unul din băieţi a vorbit mai târziu. Răspunsul adevărat e întotdeauna cel mai simplu, să nu uiţi. M-am hrănit din experienţa cu Mirel câţiva ani. Era destul să mă gândesc la întunericul din grotă şi un curent

electric alerga prin toată ființa mea. La sfârşitul războiului ne-am mutat la Paris, tata şi-a dat seama că în țară nu mai aveam viitor. Pe scurt, pot să-ți spun că au mai fost câteva astfel de experiențe. Pe cea dintâi am trăit-o alături de Marie, o fetiță de vreo opt ani. Am văzut-o răscolind la gunoi şi am luat-o cu mine. Nu avea pe nimeni, abia vorbea. Am dus-o într-un apartament pe care îl aveam pregătit anume, dar pe ea am cazat-o în pivniță. Mobilasem acolo o cameră pentru o asemenea ocazie. Nu avea ferestre, de afară nu pătrundea niciun zgomot, iar dacă ar fi țipat, nu ar fi auzit-o nimeni.

— Nu se poate!

— Nu te gândi la lucruri urâte, eu nu sunt violator. Nu i-am atins niciun fir de păr din cap. Dimpotrivă: i-am oferit tot ce şi-a dorit, nu a dus lipsă de nimic, decât de libertate. Nu avea niciun stimul din afară, nu i-am adus niciodată vreun ziar, vreo carte, probabil nu ştia să citească, nici nu se punea problema vreunui aparat de radio. Eu îi eram totul. Şi mă arătam rar. Dar o urmăream aproape zilnic. Deşi avea cele mai bune condiții de viață, încet, încet nu a găsit resurse în sine pentru rezistența sufletească, mă înțelegi? S-a prăbuşit în melancolie.

— N-a întrebat de ce o ții închisă? Nu şi-a dat seama că tu eşti călăul ei?

— I-am explicat că războiul nu s-a sfârşit, că oraşul este bombardat cu proiectile din care ies păianjeni de metal care mănâncă oamenii de vii. Nu, nu m-a considerat călăul ei. La cincisprezece ani se îndrăgostise de mine şi nu am mai putut s-o suport. Era dezgustător felul cum i se lumina privirea când intram în camera ei. Şi era şi mai dezgustător faptul că rochiile pe care i le duceam să se împopoţoneze şi bunătăţile de care niciodată înainte nu avusese parte erau motivul major pentru care mă iubea. Habar nu avea ce fel de om sunt şi totuşi se îndrăgostise de mine, era absurd. Într-o zi am considerat că experimentul acesta a eşuat şi am zidit cu mâna mea coridorul care ducea la uşa ei din pivniţă. Am mai plătit chiria încă doi ani, ca să fiu sigur că nimeni n-o va recunoaşte dacă ar fi să fie descoperită, apoi am dispărut din zonă. Oricum, îl aveam deja de un an şi pe micul Pierre. El a fost adevărata revelaţie.

— Eşti un ucigaş în serie!

— Sunt un creator. Pierre era mic de tot când l-am luat. Pe el l-am închis într-o cameră lipsită complet de orice stimul, o cameră scufundată în beznă, unde copilul primea mâncare fără să vadă cine i-o aduce, fără să poată comunica în vreun fel cu exteriorul. Mă interesa felul cum se dezvoltă inteligenţa fără să aibă nicio provocare din afară. Din fericire învăţase să mănânce, altfel murea de foame. Uneori îi puneam un

somnifer uşor în mâncare, ca să pot intra să-l studiez. La început nu au existat prea multe schimbări, dar, cu trecerea anilor, pe măsură ce creştea, ceva subtil a început să tresară în adâncul său. Nu mă refer doar la faptul că avea pielea atât de albă încât devenise transparentă şi tot corpul său părea cumva alungit, dar mi s-a părut, ascultându-l ore întregi, că vorbeşte singur. Desigur, Pierre fusese luat la vârsta de doi ani, auzise probabil voci omeneşti, dar nu a învățat cu adevărat să vorbească niciodată. Totuşi, mie mi s-a părut că disting anumite sunete care se repetau în anumite contexte sonore, de unde am dedus că e posibil să fie vorba de un limbaj rudimentar. Nu ştiu cu ce să asemui glasul lui Pierre. Era uneori ca un tril, ca un tremolo înalt, alteori părea sunetul scos de un delfin. Era... ca un ciripit nepământean. Uneori părea că ridică tonul întrebând, alteori părea să afirme ceva. Făcea pauze ca într-o conversație, dar cu cine putea să vorbească? Odată am fost atât de nedumerit, încât am vrut să intru intempestiv să descopăr misteriosul interlocutor. Erau perioade când „vorbea” mult, alteori tăcea timp îndelungat. Îmi dădea strania impresie că este vizitat de cineva! Prima sclipire de înțelegere am avut-o pe când mă aflam într-o galerie de pictură, unde am văzut o pânză înfățişând-o pe Teresa din Lisieux vizitată de îngeri.

— Bătrâne, ai început să delirezi.

— Ei drăcie! Doar nu crezi că vreau să insinuez că Pierre era vizitat de îngeraşi. Nu, domnule, e mai mult decât atât, ai răbdare.

— Nu mai pot avea răbdare. Eşti doar un gropar. Îngropi oameni de vii.

— Aşa crezi? Nu ți se pare că toți facem asta la un moment dat? Măcar o dată în viață? În momentul când uităm un om care ne-a fost apropiat, când dezamăgim pe cineva care şi-a pus încrederea în mâinile noastre, oare nu e tot un fel de a-l îngropa de viu? Chinurile sufleteşti nu se deosebesc prea mult în cele două situații. Bine, când sunt îngropați la propriu, se adaugă şi ceva suferință fizică, dar te asigur că durerea sufletului e întotdeauna mai mare. Ai şi tu morții tăi, nu-i aşa? îngropații tăi de vii…

— Te pricepi de minune să cuantifici suferința altora...

— Nu preferi să asculți mai departe? Cui foloseşte această despicare a firului în patru? Sau simți că ți-e teamă?

— Spune, spune mai departe, mă consolez cu gândul că vei fi pedepsit.

— Sunt dincolo de puterea oricărei instanțe lumeşti, Radu. Cu Pierre am făcut o greşeală, fără să ştiu. Când intram la el, întotdeauna pe când copilul dormea, îl expuneam la lumină. Il sustrăgeam din întunericul hrănitor şi dizolvant.

— Ce elucubrații!

— Nu, chiar asta a fost eroarea mea, dar nu aveam de unde să ştiu, deşi intuisem rolul absenţei luminii. În sfârşit, Pierre a murit pe la şapte ani, cu pielea subţiată, cu corpul aproape translucid şi cu excrescenţe osoase bizare pe coate şi pe omoplaţi. Avea părul lung şi alb şi o expresie de visare adâncă pe frunte. L-am înmormântat pe furiş într-o pădure şi eram în pragul depresiei. După un timp, mi-a parvenit un document. Nu pot să-ţi spun prea mult despre această nepreţuită relicvă, doar că era copia unei scrieri şi mai vechi şi că am avut certitudinea că îmi fusese destinată de la începuturile lumii. Pe lângă o profeţie curioasă despre un om care va transforma oamenii, avea şi o reţetă în care vorbea despre virtuţile speciale ale întunericului, despre forţa energetică a stelelor şi despre proporţia corectă între aceste componente şi altele, care vor rămâne secrete, pentru crearea unei fiinţe minunate. Am studiat mult documentul. Viaţa mea s-a schimbat complet şi mi-am canalizat toate puterile spre împlinirea profeţiei. Am făcut toate cele necesare să revin acasă, cât mai aproape de locul unde Mirel a gustat din taina beznelor, aici, unde am construit acest castel al viitorului. De pe acest munte vor porni fiinţele care vor schimba faţa lumii. Am construit douăsprezece celule cu dimensiuni atent

calculate, în care am adus doisprezece copii ce încă nu au păşit.

— Oribil!

— Din clipa în care fiecare a ajuns în crisalida proprie, nu a mai văzut şi auzit nimic omenesc. Şapte ani li s-a pus la dispoziție doar miere şi apă ionizată, adică alimentul care nu se strică niciodată, care este lumină în stare solidă şi elementul primordial al vieții, singurul care are memorie, apa. Şapte ani au zăcut în bezna cea mai deplină. Apoi, treptat, au fost expuşi luminii unor aştri aleşi după anotimp: Algol cea demonică, Deneb cu raze calde, Mizar şi perechea sa, Alcor, cea pe care, dacă nu o poți vedea, până la sfârşitul anului vei muri, Arcturus, steaua bucuriei, Antares, inima scorpionului, Sirius, torța lui Loki, steaua Lupului Celest şi Canopus cel singuratic... După expunerea treptată şi foarte prudentă la lumina stelelor îndepărtate, alți şapte ani au ascultat citirea continuă a cărții *Sefer Tehilim,* Psalmii Domnului şi abia apoi li s-a îngăduit să se audă între ei. Glasurile lor s-au unit, s-au chemat şi şi-au răspuns. Au trecut alți şapte ani. Intr-o noapte anume, când forța lui Lilith luna neagră era deplină, le-a fost îngăduit să se întrezărească. Sunt cuprins de emoție când îmi amintesc, Radu. I-am privit şi eu prima oară fără să port ochelari speciali. Îi vedeam în toată splendoarea lor, erau copiii mei, creația mea.

— Victimele tale, nebunule!

— Au devenit nişte fiinţe minunate, nu poţi să-ţi dai seama până când nu-i vei vedea. În noaptea asta te duc la ei. Vei fi cucerit.

— Ce m-ar putea cuceri? Suferinţa şi mizeria umană?

— Radu, am creat îngeri.

— Ha, ha, aş râde ca de-un dement, dar e prea oribil felul cum ai chinuit nişte copii fără apărare.

— I-am supus unei metamorfoze excepţionale. Trupurile lor nu mai sunt pământeşti, sunt fiinţe ale cerului.

— Or fi având aripi!

— Da, au aripi. Mergi cu mine să-i vezi?

— Stai puţin! E o nebunie. Vrei să mă faci să cred că ai prizonieri în pivniţă doisprezece îngeri. Dar dacă ar fi îngeri, nu i-ai putea ţine închişi.

— Radu, îngerii sunt fiinţe înspăimântătoare. Noi nu îi putem înţelege, comportamentul lor ne pare iraţional. De îndată ce am să-i eliberez, puterea lor va fi deplină şi vor ieşi definitiv de sub controlul meu. Te-am ales să fii martor al acestui moment.

***

Avea să treacă vara până când Radu să înceapă să-şi amintească puţin câte puţin

despre acea teribilă noapte. Braţul rănit i s-a vindecat, dar nu se mai putea baza pe el: îi atârna amorţit din umăr, ca o aripă frântă. Totuşi, în sinea sa era mulţumit că scăpase cu atât, dar nu mărturisi acest lucru anchetatorilor. La ce ar fi folosit? Era destul că le povestise tot ceea ce ştia... inclusiv despre Mihaela.

Învăţase că sunt fapte care se pot clasa din cauza trecerii timpului, cel puţin pentru legile omeneşti, dar că mai există o altă justiţie interioară care nu te lasă niciodată să uiţi.

Uneori se întreba unde vor fi ajuns cei doisprezece îngeri, fiinţele acelea îngrozitoare. Îşi luaseră zborul ţâşnind în sus, luminoşi în bezna acelei nopţi de coşmar. Se întreba dacă ceea ce văzuse era cu totul adevărat. Îngeri? Se poate crea un înger luând recipientul unui trup, înconjurându-l cu întuneric şi umplându-l cu lumină? Aşa spusese Alex Simon, pe când trăgea să moară. Îngerii lui îl ridicaseră spre înaltul cerului (lui Radu i se păruse că erau ca un banc de peşti devoratori mişunând în toate direcţiile pe sub pradă), iar de acolo îl aruncaseră jos. Toată vânzoleala aceea de aripi, ţipetele ascuţite ale creaturilor intrând parcă pe sub piele, urletele îngrozite ale personalului de la cabană şi teama grea ca metalul topit invadându-i viscerele, erau senzaţii încă atât de vii! De ce pe el îl cruţaseră? De ce îl lăsaseră

acolo, jos, pe pietrele reci, doar cu brațul aproape smuls din umăr, după ce îl purtaseră în zbor atârnând de mână?

Se trezise lângă domnul Simon, care agoniza. Ultimele cuvinte ale acestui individ erau, probabil, cheia întregului mister: „Să nu uiți ce-ți spun: binele de care tu eşti în stare nu este destul ca să poți înfrânge răul. De cele mai multe ori, trebuie să faci rău ca să învingi răul. Nu ai de ales.”

Era nevoit să-şi amintească de acest lucru, în ziua în care creaturile acelea aveau să se întoarcă...

MICROBUZUL

Simțea tricoul lipindu-i-se de coaste. Doamne Dumnezeule, de ce era atât de cald? Privi cum tremura aerul la orizont, acolo unde dunga şoselei înguste părea să se topească într-un lan de grâu prea devreme îngălbenit.

Marius îşi consultă ceasul din nou. Cât să mai întârzie nuntaşii? Era nuntă de fițe, da' prea o lungiseră cu cele sfinte. Consultă telefonul a „n”-a oară, sperând că a sunat şi nu l-a auzit, dar, ca de obicei, atunci când un apel era foarte aşteptat, se încăpățâna să se lase greu.

Era îndrăgostit de Anna până peste urechi, era îndrăgostit la modul jalnic, cel mai jalnic, nici nu era de mirare că fata devenise arogantă. Marius realiză pentru un scurt moment toată mizeria ființei umane şi se înduioşă de propria soartă. Avea să lupte pentru Anna! Avea s-o facă femeia lui! Va face carieră în televiziune, din reporter pe teren va ajunge în studio, seara, la ore de maximă audiență, îmbrăcat în costume elegante, punând întrebări inteligente, care vor spori ratingul... Atunci ea va dori să-l ia de bărbat, îi va cădea la picioare şi va fi el cel care va face regula jocului.

Ce puteau să facă atâta la biserică?!

Repetă în gând fraza cu care intenționa să înceapă transmisia. Dacă Radu nu se va strâmba la el, o să-i iasă. Deocamdată, Radu, cameramanul, stătea doborât pe celălalt scaun din fața localului şi încerca să citească un *Click.* Dar de îndată ce-şi punea camera pe umăr se transforma într-un diavol. Nesuferitul! Mereu se hlizea la el într-un mod absolut neprofesionist. Şi pe-urmă se mirau când la derulare filmul lui era plin de cadre interesante cu picioare, decolteuri şi posterioare. La montaj tăiau şi lipeau până nu mai rămânea aproape nimic.

Ei, astăzi chiar aveau ce filma! Nunta fiicei primarului. Venise şi blonda din guvern. Veniseră mulți baroni locali şi din țară. Lume de lume, măi nene!

Se uită la ceas: se mai târâseră cinci minute lichefiate de căldură. Era doişpe şi cinci. Scoase iar telefonul. Niciun apel. Niciun mesaj. Aşa, deci! Bineee.

Nici nu apucă să constate că i se uscase gâtul de sete şi că o bere ar fi fost milă divină, când melodia dulce a mobilului îi transmise fiori pe sub piele. Anna! Anna!

Era Flori, şefa.

— Marius! Avem o urgență. Urcați-vă în maşină în timp ce vorbim!

Ştia ce înseamnă urgență: eveniment în derulare. Se trambală, împreună cu Radu, în dubița ce aştepta la umbră.

— Da, şefa.

— Porniţi cu toată viteza spre halta Sântimbru. Un tren a dat peste un microbuz. Am primit telefon la redacţie acum un minut. Veţi ajunge înaintea tuturor. Filmaţi totul, vom transmite în direct.

Radu încerca să meargă în viteză, dar drumul judeţean, plin de gropi, le punea în primejdie aparatura. Şoseaua se ţinea de linia ferată care unea Alba de Cluj. Până la Sântimbru mai era foarte puţin.

Terenuri de-un verde prăfuit se perindau de-o parte şi alta a şoselei, iar Marius se întrebă ce culturi erau acelea, că nu le putea recunoaşte. Pomi pipernicţi alergau în partea dreaptă, pomi ce nu vor rodi niciodată, doar vor face umbră rară pe şosea şi se vor constitui în obstacol fatal pentru maşinile în derapaj, iarna. Era complet idiot! Trebuia să-şi păstreze calmul, puterea de stăpânire, să transmită un accident. Nu, nu-i plăcea sângele, era un mic secret al lui, dar avea de gând să nu leşine. Nu va leşina, asta i-ar lipsi!

Exact când se gândea cu groază că s-ar putea să ajungă înaintea ambulanţelor, văzu pe linia ferată trupul uriaş al trenului, ca un scorpion lăţit pe şine.

„Scorpion?” se autocenzură. „Miriapod.” Dar imaginea se întoarse stăruitoare: un scorpion uriaş lăţit pe şine. Se apropiau cu viteză dintr-o

parte a haltei, iar Radu părăsi şoseaua şi-o luă de-a dreptul peste peronul din dale de piatră, pe lângă băncile tocite şi lustruite de pe care vopseaua căzuse, pe lângă cei câțiva călători care priveau buimaci spre capătul îndepărtat al liniei, spre capul scorpionului.

— Eşti nebun! îi strecură lui Radu printre dinți, dar fără să aştepte vreun răspuns din partea lui. Era prea atent la cei câțiva navetişti răzleți care ar fi putut nimeri în calea lor.

Ajunseră la punctul de intersecție al liniei cu drumul pe care venise microbuzul, trecerea la nivel fără bariere, doar cu crucea sfântului Andrei şi semnale luminoase. Microbuzul tot nu se vedea. Vagonul din urmă al trenului de marfă îşi etala tampoanele galbene. Nu mai puteau înainta cu maşina. Radu trase dubita pe marginea drumului, sub unul din acei pomi sterpi, ai nimănui.

Îşi săltară aparatura şi porniră în pas alert spre locomotivă. Trenul părea fără sfârşit.

Marius zări, undeva în față, nişte tablă de culoare albă, probabil ce mai rămăsese din microbuz. Distanța pe care fusese târât de tren i se păru ireală.

Mergea în urma lui Radu, la câțiva paşi, poticnindu-se în traverse, ferindu-se de tufele înalte şi necosite de lângă terasament.

Marius constată că era să alunece pe-o traversă din cauza unei pete de ulei dens. Dintr-

odată văzu o sumedenie de pete. Roşii, mate. Radu se oprise şi el brusc şi se îndepărtă doi paşi în lateral. Atunci Marius văzu. Se simţi de parcă Dumnezeu l-ar fi zidit din unt. Cameramanul vomita în tufişuri, fără nicio jenă. Se sprijini de peretele vagonului de marfă. Auzea ecouri vagi, ca atunci când la bazin bagi capul sub apă să vezi picioarele fetelor. Dar acum nu vedea decât organe interne împrăştiate pe lângă linie. Radu se întoarse spre el şi spuse ceva. Făcu un efort ca să revină la suprafaţă.

— Cred că erau nişte oi pe linie. Uite mai încolo: e şi măgarul mort.

Nu se simţi deloc înviorat, însă picioarele i se mişcară automat, urmând camera fixată pe umărul celui din faţa lui. Se concentră asupra plăcuţei de ebonită neagră sau metal, ce dracu o fi fost, ca să-şi impună să nu se uite în jos. O singură dată călcă pe ceva moale, de consistenţa unei mingi de cauciuc, şi se cutremură de oroare.

Radu se întoarse spre el:

— Gata!

„Gata” însemna că ajunseseră în locul unde trenul terciuise microbuzul ca pe-o cutie de bere. Radu pomi camera şi-i făcu semn să-i dea drumul. Marius îşi simţi gâtul uscat. Ridică microfonul la gură:

— După cum arată, nimic nu mai poate fi viu înăuntru. N-aş putea spune, privind caroseria strivită, ce marcă de maşină avem aici…

Radu îi făcu un semn imperativ, dar Marius nu voi să priceapă. Nimic nu-l putea convinge să se apropie, să încerce să privească printre „fiarele contorsionate” – groaznică expresia asta, pe care nimeni nu putea s-o evite...

— Nu aud nimic, nimeni nu plânge... continuă chinuit.

I se părea că între două clipe se scurg mii de ani. Că între cuvintele lui se cască prăpăstii de tăcere, de o adâncime terifiantă. Îşi aminti instantaneu de toamna când, în clasa a unsprezecea fiind, fuseseră duşi în practică agricolă la Benic, unde, pe câmpul de lângă o fermă, zăceau animale moarte, neîngropate, învăluite într-o linişte a descompunerii, insolente, insensibile la groaza pe care o răspândeau.

Înghiți în sec. Nu ştia cum să exprime în cuvinte că morții din microbuz doreau doar să fie lăsați în pace.

Îl văzu pe Radu mutând camera, ca să prindă imaginile şi din alt unghi, apoi auzi bâzâitul unui nor de muşte. I se părea că încă e în bazin, că se mişcă încet, ca-n apă.

— Nu mai este nimic de făcut… şopti.

Şi conştientiză brusc torentul de căldură ce se prăvălea din cer, asurzitor. Şi glasuri. În locomotivă.

— Ioi, domnule dragă, sunteți de la salvare? Că iute-ați venit, no!

— De la televiziune...

— Mă gândeam io... că n-am sunat decât de vreo douăji de minute, n-avea cân' s-ajungă... Săracu' nea Feri! Trămură tăt bine, zău aşe. Că noi meream cu viteză redusă, că ne-apropiam de stație, ştii... Bat-o Dumnezo de trecere, că nime nu se uită atent!

— Dumneata eşti mecanicul?

— Nu, io-s însotitoru'. Nea Feri îi mecanicu', da' încă-i beteag de frică. N-o fo' vina lui, da' ştii cum îi omu'...

— V-ați uitat în microbuz? Mai e cineva în viață? întrebă Radu, conştient că nu plăcea nimănui să răspundă în fața camerei la asemenea întrebare.

— D-apăi n-am coborât. La ce bun? Ui, no, cum arată... da' am aprins o lumânare la bieții oameni care-or fi fost acolo.

Marius se simți recunoscător pentru acest dialog ireal care, oricum, însemna ceva. La redacție, după ce-şi va reveni, va scoate ceva de aici. Chiar în momentul când încerca să formuleze o întrebare deşteaptă, sirenele ambulanței şi pompierilor răscoliră liniştea vuitoare a câmpiei încinse.

Aveau ce filma! Făcură loc în prim plan celor de la Smurd, întotdeauna nervoşi şi gata să te înjure. Practic, terciul de fier trebuia cumva secționat în două, fiindcă fusese prins sub tren, iar de-o parte şi de alta izbucniseră portiere frânte, motorul eviscerat şi mii şi mii de cioburi.

Echipa medicală se precipită pe câmp dintr-odată. Radu schimbă direcția camerei, renunțând să mai filmeze cleştele uriaş, cu dinți, care crănțănea în metalul îndurerat al microbuzului.

„O, Doamne, de n-ar face asta!” se rugă Marius, dar pomi după Radu, care tropăia voiniceşte printre bălăriile de lângă linie.

Asistentele făcură un anumit semn brancardierilor. Marius îi văzu oprindu-se, iar unul din ei luă ceva din ambulantă. *

Apoi văzu tocmai lucrul pe care îşi dorea fierbinte să nu-l vadă: un cadavru. Mintea lui înregistră cu o viteză uimitoare detalii oribile, de care nici nu reuşi să fie conştient pe loc, dar de care avea să-şi amintească luni de zile cu o acuitate neiertătoare: poziția grotescă a membrelor, intestine plesnite, capul la câțiva metri de trunchi, descoperit cu un țipăt uşor de una dintre asistente. Tare a dracu' fata! El ar fi leşinat pe loc.

Radu opri camera. Oricum nu puteau să difuzeze aşa ceva nici la ore târzii, nici la emisiuni şi rubrici speciale.

— Mama mă-sii! Trebuia să fim la nunta primarului, să filmăm cum fură mireasa şi să bem bere rece.

Marius îşi privi cu mirare colegul. Radu se gândea la băut, când el se lupta să-şi păstreze conținutul stomacului.

Alte două echipe de televiziune trecură pe lângă ei gâfâind. Ha! Ce credeau c-o să poată filma?

— Doctoru'! țipă cineva de sub tren.

***

— În clipa aia am simțit că se întâmplă o minune! declară Marius în redacție, cercului de cinci ascultători voluntari care stăteau cu fundul pe birouri, în jurul său. Erau Flori, Dan de la socio-economic, Radu şi doi electricieni. Corina era la machiaj, că trebuia să intre în direct într-o jumătate de oră.

— Ce naiba mai putea să trăiască în spațiul ăla? Doamne! înghiți în sec, încercând să-şi reprime emoția încă vie. Când auzise glasul pompierului chemând un doctor, i se păruse că o mână de foc îi răscoleşte măruntaiele. Dacă cineva mai trăia, era bucăți-bucățele. Dacă trăia, mai bine ar fi fost mort! Se temu; întotdeauna empatia îl făcea victimă colaterală, în asemenea cazuri.

Nici nu bănuia că avea să asiste la un miracol de proporții. Oftă din nou, amintindu-şi. Flori rupse vraja:

— Să urmăreşti cazul. Să prezentați starea oamenilor la fiecare jurnal. Fad şi tu o vizită la spital, mâine dimineață, auzi?

— Dane, ce-ai aflat cu afacerea de la Uzina Mecanică?

Marius rămase la propriul birou, privind pe fereastră. Echipa se împrăştiase. Filmul evenimentelor i se derula din nou în cap, cu sau fără voia lui, ca o peliculă într-un cinematograf aproape gol, unde filmul merge non-stop, toată ziua, fie că sunt sau nu spectatori.

Cei de la descarcerare erau mai nervoşi ca niciodată. Pur şi simplu țipau unul la altul: „Ține acolo!”, „Trage acum!”, „Stai!”, „încă o dată!”.

Scoseseră prima victimă, o fată. Dacă n-ar fi fost ciufulită, plină de praf şi, evident, confuză, Marius ar fi spus „Ce frumusețe!” – dacă circumstanțele ar fi fost altele... Atunci, pe loc, nu-i venea să creadă. N-avea nici măcar o zgârietură! Cum era posibil? Asistentele o preluară în ambulantă.

— Încă unul! gâfâi un pompier.

Cineva dintre paramedici sună după altă salvare.

Apoi se întâmplă ceva absurd şi încețoşat, ca într-un vis. Pasagerii microbuzului fură extraşi

întregi şi nevătămați de sub roțile trenului. Aveau vânătăi, „doar echimoze”, cum se bâlbâia una dintre asistente, aveau şi câteva „escoriații”, cum repeta Marius, cuprins de o trăire similară transei. „Escoriații, echimoze”, „echimoze, escoriații”.

Dar când scoaseră copilul, toată lumea lăcrima, ca la o mare victorie. Cei trei reporteri transmiteau ştirea fără să-şi mai compună mina aceea lucidă şi impasibilă. Marius rânjea şi el spre camera lui Radu:

— Doamnelor şi domnilor, avem aici un fapt unic. Sunt atât de emoționat! Sunt fericit! Aceşti semeni au învins moartea într-o situație ce părea că le retează orice şansă.

Radu schimbă cadrul cu delicatețe, ca să-i dea timp să-şi şteargă lacrimile.

Victorița, tipa de la *Antena 3,* avu inspirația să strige peste capetele celorlalți:

— Cum te cheamă, îngeraş mic?

— Ariela, veni răspunsul, limpede ca un susur de cristal.

***

— Mai vrei o porție? îl îmbie Anna cu blândețe.

— Sigur, iubito, e foarte gustos. Găteşti grozav.

— Ei, şi tu! Mama a făcut-o. Şi cum zici că o chema pe fetită?

— Ariela.

— Un nume ciudat.

Marius îşi apăsă şervetul pe buze, înăbuşind discret un râgâit. „Eructavit cor meum”, zise în gând şi îşi aminti de „Banchetul Tilloston” al lui Huxley.

— Fetița ne-a surprins pe toți. Nici măcar nu avea rochița şifonată. Ea chiar părea scoasă din cutie, mă-nțelegi? Şi, spre deosebire de toți ceilalți, părea conştientă şi liniştită.

— Era în stare de şoc. Nu realiza ce se întâmplase. Cam câți ani crezi că are?

— Între şapte şi nouă. E chiar momentul când copiii se urâțesc, încep să crească, schimbă dinții. Ea e o minune, un înger. Şi când mă gândesc că au scos-o ultima!

— Un singur mort, deci.

— Da, dar să nu-mi ceri să-ți vorbesc despre el. Bietul om. Era şoferul. Nu purta centura şi a zburat prin portieră. Credeam că n-am să mai pot mânca niciodată.

— Nu te mai gândi, dragule.

— Ştii ce este ciudat? Trenul a dat şi peste o turmă de oi. În locul acela era planificat un carnagiu.

— Nu fi fatalist!

Ceva în tonul ei îi dădu de înțeles că e momentul să j plece. Nu reuşea să înțeleagă nici

în ruptul capului cărui fapt se datora miracolul acestei invitații la masă... Mai intrase în casa Annei doar de două ori, o dată ambalat în costumul pe care-l îmbrăca din an în Paşti, cu buchetul de flori corespunzător pentru mamă, şi a doua oară când venise s-o ia, în mod oficial, la revelionul organizat de redacție. Dar la masă?! Şi fără ochiul vigilent al părinților ațintit asupră-le?

Marius ieşi pe uşa vilei, mulțumind nici nu se ştia a câta oară pentru prânz, intrigat de zâmbetul complice cu care-l petrecea Anna, Anna – iubirea vieții lui – după cum îşi mărturisi în gând.

Deşi trecuse de ora patru, căldura îl strivi. Înaintă prin aerul leşios până la maşină şi se aşeză la volanul încins. Parcurse cele câteva străzi pustii din oraşul vechi cu senzația de *deja vu.* Era ca-n romanul acela al lui Marquez, „Cronica unei morți anunțate”, pustiu la ora siestei. Îşi găsi locul de parcare ocupat şi se opri la umbra unui tei, cumva într-o rână, cu o roată pe trotuar şi alta pe carosabil, sperând că nu-i va zgâria nimeni bietul Logan. Se grăbi spre intrarea în bloc, cu bucuria calului ce trage la iesle, dar se pomeni cutremurat de senzația nimicitoare de gol în stomac, de teamă irațională şi rău fizic în momentul precis când mintea lui înregistră absența oricărei mişcări şi liniştea totală a străzii. Nu rula niciun automobil, nu

trecea nimeni, nu se auzea zvon de bucătăreală prin geamurile deschise, nu plângea niciun țânc, radioul lui nea Titi, de la parter, era mut.

Frunzişul teilor încremenise, iar impresia de apăsare se accentuă, ca şi cum s-ar fi trezit prins în gelatină. Percepea, cu toate acestea, un sunet moale, îndepărtat şi se gândi la apă, la adâncimi, acolo ar fi auzit în acest fel unduind coada unei balene.

O clipă, lumina scăzu, Marius făcu efortul imens de a-şi ridica fruntea şi observă trecând pe deasupra străzii, fâlfâind alene din aripile monstruoase, o molie uriaşă.

***

În ziua următoare se trezi de dimineață cu sentimentul că se află în mare întârziere, dar ceasul de lângă televizor arăta doar şapte. Îşi fierse un ibric de cafea şi pomi calculatorul.

Pe pagina online a ziarului local se recunoscu într-o ilustrație care prezenta accidentul de tren. Se privi cu interes şi se gândi la faptul că precis şi Anna văzuse imaginea, ceea ce-i trimise o împunsătură în partea de jos a abdomenului.

Doamne, de-ar fi fost doar puțin mai înalt! Dar arăta bine, chiar foarte bine, avea muşchi clar definiți sub piele şi bărbia trăda duritate. Nu se vedea că îi e teamă de sânge. Radu era înalt, dar slab ca un cui, cine dracu' s-ar uita la

el? îşi concentra privirea pe ecran. Ceva îi atrăsese atenția, deşi nu ştia exact ce. Şi cine făcuse poza, aşa, de sus? Se încruntă când realiză că umbra întinsă peste locul accidentului, de la vreun nor, desigur, avea forma unui fluture.

***

Parcase undeva mai departe de intrarea principală a spitalului şi tocmai se întreba cât va dura până ce va veni Radu, când văzu mâna acestuia ridicându-se în dreptul unei uşi şi făcându-i semn. În acelaşi timp, posesorul mâinii purta un dialog vizibil efervescent cu o asistentă, una din acelea cărora uniforma albă, scurtă şi mulată, le vine ca o rochie de coctail. Felul în care zâmbeau ochii fetei şi înclinarea şăgalnică a capului trădau o victorie sigură a deşiratului de Radu – oare cum o fi reuşind?, că lui nu-i mergea niciodată!

— Salut, Mariuse, uite, domnişoara asistentă este atât de drăguță încât ne lasă să intrăm în salon, dar nu avem voie să filmăm, înțelegi?

— Da, sigur, numai câteva întrebări, să ne convingem că sunt toți bine... vă dați seama ce întâmplare... dar nu filmăm... adică, vreau să spun, ştiu că sunt bine îngrijiți, doar să ne convingem că n-a fost vis şi...

Se opri, conştient de felul jalnic în care se bâlbâia, dar „domnişoara-asistentă” nici nu părea să-l fi luat în seamă, fiindcă nu-şi mai muta ochii de la Radu.

— Şi Ariela, fetiţa? bâigui, nesigur că va fi auzit.

Abia atunci se întoarse spre el proaspăta cucerire a colegului şi-i zise vesel:

— Ariela? Vai, dar ea este-un îngeraş! Toată secţia o iubeşte. Păcat, însă, că tatăl ei...

— Ce e cu tatăl ei? E bărbatul acela ca la patruzeci de ani sau cel mai tânăr? Se simte rău?

— E cel mai în vârstă. N-are nimic, dar ştiţi... vai, să nu spuneţi că v-am zis eu, vă rog. Se supără dom’ doctor...

— Ce-are?

— Probabil e amnezic, deşi nu e lovit la cap. Poate că şocul... Nu-şi aminteşte de fiică-sa. Zice că nu-i a lui.

— Păi, dacă nu e a lui pe bune? opină Radu, atrăgând o privire de reproş din ochii jucăuşi ai asistentei.

— Cum să nu fie? Fetiţa e isteaţă foc, ne-a spus cum o cheamă, cum îl cheamă pe taică-său, tot. E orfană de mamă, sărăcuţa de ea. Şi-a pierdut mama acum un an. Iar taică-său spune că e adevărat ce spune copilul, doar că nu e fiica lui, că el n-a avut niciodată copii.

— Şi nu ne lăsaţi să filmăm treaba asta? se indignă Radu.

— Peste trei zile vor fi externaţi şi le puteţi face ce vreţi! promise uniforma albă, scurtă. Poftiţi după mine, vă rog, dar mai întâi îmbrăcaţi halatele, să nu ne certe asistenta şefă, o scorpie!

***

Marius se aşezase pe un scaun cu tăblia descuamată ca o unghie bolnavă, la căpătâiul uneia dintre paciente. Îl privea pe Radu plimbându-se încoace şi-ncolo, însoţit de asistenta tot mai languroasă, şi-l invidie pentru felul cum reuşea să facă şi ceva extrem de plăcut şi ceva foarte util în acelaşi timp, fiindcă avea pornită mititica aceea de cameră ascunsă, draga de ea.

O privi pe femeia din pat. Era un pic palidă şi oarecum absentă, dar era firesc să nu prea ai chef de vorbă în astfel de împrejurări. Încercă să reînnoade dialogul:

— Ce altceva vă puteţi aminti?

— Domnule dragă, zău de mai ştiu ceva! După zgomotul acela groaznic s-o fost făcut întuneric şi nu mai ştiu nimic, no.

— Dar cum vă simţiţi acum?

— Sunt foarte bine şi vreau să merg acasă, că avem treabă, zău. Bărbatu-meu îi la stână, nu

poate veni, şi-acasă nu-i decât fi-mea cea mare. Da' numa' că vor să ne mai ție să se convingă că n-avem nimic.

— Însănătoşire grabnică vă doresc! zise moale şi se ridică.

Se opri în dreptul patului în care tânăra cea frumoasă butona plină de nervozitate un telefon. Dintr-odată îşi dădu seama că o cunoaşte de undeva. Era prea tânără să-i fi fost colegă... O ştia din televiziune... Apoi îşi aminti: era dansatoare şi apărea într-una din acele emisiuni de duminică la care nu se uită nimeni cu adevărat, ci le alegi fiindcă te adorm foarte uşor. Oh! va face carieră fătuța asta!

— Duduie, sărut-mâna, ce s-a întâmplat?

— Nu dau interviuri acum, i-o reteză duduia, sec şi fără milă.

Marius trase scaunul mai aproape. Se pricepea la fițe.

— Dar cum, se poate? Fanii sunt îngrijorați, sună telefoanele la redacție...

— Da? clipi, brusc înviorată, vedeta.

— Sigur. Cum vă simțiți?

— Foarte bine, n-am nimic, trebuia să ajung la filmări şi am pierdut avionul. De aceea m-am urcat în nenorocitul acela de microbuz... Din Cluj nu exista un tren direct decât la unu noaptea, îți poți imagina?

Marius simți că i se încrețește mintea în tentativa de a-și aminti numele starletei. Cum naiba o chema?

— Este inadmisibil, într-adevăr. Vă amintiți cumva cum s-a petrecut evenimentul?

— Care eveniment? întrebă ea cu dispreț.

— Vreau să spun, accidentul... V-a rămas ceva întipărit?

Obrazul fetei păli, dar ea păru să se înfurie:

— Știi ceva? N-am chef să-mi amintesc. Am întors capul și-am văzut ceva negru repezindu-se în noi, atât. E ok?

— Sigur, nu vreau să vă plictisesc, dar ce să spunem fanilor nerăbdători?

— Mna, puteți pune acolo câteva chestii, că am fost la un pas de moarte, bla, bla, ce vreți voi pentru audiență, înțeleg, dar în principiu să spuneți că sunt bine și revin. Unde e prostovana aia de asistentă? I-am cerut o alifie acum două ore și tot n-a apărut. Ia uită-te tu pe hol după ea sau mai bine caut-o la biroul asistentelor, chiar în capăt...

Marius se ridică docil, să execute augusta poruncă, dar pe hol se opri nedumerit. Era destul de întunecos – se făcea economie – și, în plus, toată lumea părea să fugă înspre unul din capete, de parcă s-ar fi grăbit să împlinească dorința fetișcanei. Nu se împotrivi nici el curentului și se pomeni în dreptul unei ferestre mari, ce dădea spre curtea spitalului, din care

toți priveau în jos. Pe trotuar, la cinci etaje distanță, zăcea, plesnit, trupul unei asistente.

***

— Era doamna Ligica, doamnaaa Ligiiicaaaa! bocea pe hol asistenta lor cea drăguță.

Jos, pe bucata de asfalt, se lățise o pată întunecată şi, de când observă acest amănunt, Marius nu mai privi pe geam. Oricum, Radu trăsese câteva cadre şi revenise sus în goană, fiindcă apăruseră criminaliştii.

— O cunoşteați? se interesă Marius neutru.

— Era asistenta noastră şefă, cum să nu? hohotiră sânii încarcerați în uniforma rochie-de-coctail.

Marius simți o oarecare nedumerire, amintindu-şi că asistenta şefă fusese o scorpie până adineauri, dar tăcu.

Radu nu se mai putu abține văzând atâta durere şi cuprinse în brațe fetişcana îndurerată.

— Vai, dar Ariela era cu ea! îşi aminti ea brusc şi se desprinse. Unde o fi copila? Doamne!

O descoperiră în salonul cel mai îndepărtat, povestind printre lacrimi cum „Tanti Ligica a căzut când am rugat-o să pună fărâmituri la porumbei”.

Marius o privi cu atenție şi se minună încă o dată de frumusețea micuței: leit Shirley Temple, cea din filmele vechi ale copilăriei.

Fetița întoarse capul cu ochi albaştri înlăcrimați şi-i zâmbi lui, pentru o clipă numai lui, într-un fel care-l cutremură. Ştia zâmbetul ăsta!

***

În salonul de bărbați, unde le-a fost imposibil să n-o aducă şi pe Ariela, Marius simți că recunoaşte sâcâiala jenantă din mintea sa pe chipul tatălui fetiței, domnul Câmpeanu. După felul cum se înnegură la vederea copilului era evident nu doar că şi-o amintea, iar ipoteza amneziei era o greşeală, dar felul cum şi-o amintea nu era tocmai plăcut. Fetița ciripea ca un cintezoi primăvara: vizită fiecare pacient, află de ce era internat, „unde are buba”, constată că de la acest geam săraca tanti Ligica nu se vedea, primi de la un bătrânel o portocală şi vru cu tot dinadinsul să-şi îmbrățişeze părintele.

Marius ar fi dorit linişte, ca să poată pune măcar o întrebare bărbatului care se sprijinea în perne, cu buzele pecetluite într-o dungă subțire şi neprietenoasă. Până la urmă, Radu se milostivi să priceapă semnele lui disperate şi ieşi pe hol cu asistenta şi copilița, iar el se apropie de pat:

— N-am mai văzut niciodată un copil atât de curios, declară cu sinceritate. Sunt convins că este foarte inteligentă.

Domnul Câmpeanu avu o tresărire, dar tăcu. Trecuse testul: puțini părinți rezistă la o laudă adresată odraslei.

— Vă mai amintiți ceva din accident?

— Eu m-am urcat chiar acolo, domnule reporter. Nu eram atent decât cum să-mi scot banii din buzunar să plătesc biletul fără să cad în nas, ştii. Taman schimbasem o hârtie de cincizeci de lei la chioşcul de ziare din stație, ca să am mărunt, şi-apăi cucoana cu presa mi-o dat bani prea mărunți, de-mi atârnau buzunările de metal. Mă scormoneam să scot suma exactă, când s-o petrecut nenorocirea.

— Unde mergeați, dacă îmi permiteți să vă întreb?

— D-apăi meream acasă, la noua mea casă. Mi s-o prăpădit nevasta de-un an şi-s amărât. Nu puteam ține singur gospodăria la țară, că dacă nu-i femeie, te mănâncă purecii. Am luat în chirie o garsonieră la oraş, am găsit de lucru pe şantier şi merg înainte, dacă asta o fost voia Domnului.

— Poate la oraş e mai bine şi pentru fetiță. Merge la şcoală, nu-i aşa?

— Ştii ceva, domnule? Copchila asta nu-i a mea. Geaba vreți să mi-o vârâți pe gât.

— Ea spune că-i sunteți tată, vă cunoaşte, vorbeşte despre maică-sa, soția dumneavoastră, a dat nume... De unde ar putea să ştie?

— No, asta chiar nu-i treaba mea! O fi întrebat în sat.

— Bine, dar o cunoaşteţi, măcar? E din localitatea de unde sunteţi de fel?

— Nu, domnule dragă, n-o cunosc, n-am văzut-o în viaţa mea. T

— Vă cred, şopti Marius, deşi era convins că cel din faţa lui minte.

***

Ieşiră din spital cu uşurare. Agitaţia cu asistenta căzută de la etaj bulversase totul.

Marius privi în urmă, spre geamul de la etajul cinci, chiar înainte de a urca în maşină. Ariela era acolo şi, când îl văzu, îi trimise bezele, ba chiar şi un sărut drăgălaş expediat din palma deschisă cu o răsuflare mai puternică. Radu o văzu şi el:

— Chiar nu ia nimeni copilul de acolo? Deja a căzut cineva pe fereastra aia! Ca să nu mai spun că e îngrozitor că o lasă să se uite la cadavru!

— Cine i se poate împotrivi Arielei? întrebă Marius, mai mult pentru sine.

În prima clipă oarecum liberă din acea zi de 16 iunie – ce i se părea la fel de lungă ca şi aceea prin care înotase Leopold Bloom, tastă pe telefon numărul Annei, dar ea avea aparatul închis. Marius bătu cu palma în volan; se afla într-o intersecţie, aşteptând culoarea verde.

Anna, îi era dor de ea! Ar fi vrut s-o cheme să ia masa la un restaurant fără pretenţii, deşi avea nevoie mai mult să vorbească decât să mănânce. Mda, asta e! Va intra în primul magazin, va lua cartofi prăjiţi şi cârnaţi şi-i va mânca pe canapea, cu o sticlă de bere, privind un meci. Dacă va mai putea urmări vreun meci, după nebunia prin care trecea de trei zile...

Exact atunci, în mijlocul intersecţiei îşi făcu apariţia un poliţist cu fluierul în gură şi începu să dirijeze circulaţia, care se desfăşura, de altfel, normal şi paşnic. În urma unor astfel de iniţiative, intersecţiile se blochează iremediabil pe toată durata orei de vârf, ar fi gândit Marius, dacă nu ar fi fost atât de şocat de ceea ce vedea: poliţistul purta pantaloni şi cascheta regulamentară, dar avea bustul gol. Nu chiar gol: un frumos sutien negru cu dantele fine, ca pentru un budoar, îi trecea peste pieptul păros.

Fără să ţină cont de claxoanele maşinilor din spate, nici de semnele tot mai evidente ale poliţistului care-l îndemna să demareze, Marius se holbă la arătarea cu fluier şi cascheta. Nu se putea să nu-l vadă nimeni!

***

Într-un târziu ajunse acasă, în răcoarea iluzorie a propriului apartament. Faptul că putea închide uşa în urmă nu-i mai dădea

sentimentul de siguranță de altădată. Iraționalul cu umbrele sale terifiante se putea strecura înăuntru cu uşurință, trecând prin pereți, prin ferestrele închise şi prin cutia lui craniană.

Lăsă pe masa din bucătărie plasa cu cele câteva cumpărături şi, chiar înainte de a-şi scoate blugii şi tricoul, puse la fiert un ibric mare pentru cafea. Porni din mers televizorul şi combina muzicală, aruncă de-a valma în maşina de spălat câteva haine şi, când toată aparatura zumzăia la datorie, se simți cumva uşurat, de parcă tehnologia şi normalitatea ar fi putut ridica o stavilă între el şi...

Se aşeză în fața calculatorului şi încercă să citească ştirile. Gândul i se întorcea constant la Anna. N-o găsise nici la redacție, i se spusese că s-a învoit, fiindcă se simțea rău. Avea s-o mai sune încă o dată, aşa, cam pe la nouă. Îşi prinse capul în palme. Se întrebă dacă auzise vreodată pe ai lui pomenind despre cazuri de schizofrenie în familie. Nu, nu-şi amintea. Dar se mai putea baza el pe propriile amintiri când avea vedenii şi închipuiri? Cel mai bine ar fi fost să se relaxeze. Se trânti în pat şi luă cartea de pe perna de alături.

Citi preț de câteva pagini cu nesaț, apoi mintea lui începu să lucreze pe un plan secund şi se gândi că şi el este în derivă, pe o plută de piatră, ca Pedro Orce şi că va pluti, va pluti până când va eşua pe țărmuri necunoscute. Sau

până va întâlni ciclopii. Totuşi, „Pluta de piatră” nu era romanul său preferat: îi repeta la nesfârşit temerile. De ce se temea? „Cel mai probabil, de mine însumi!” îşi zise cu dispreț – „acolo sunt depozitate coşmarurile, fobiile, acolo zace înfăşurată în lințoliu moartea personală, primită la pachet de la naştere...” Da! Ştia de ce anume se temea exact în clipa aceea! De zâmbetul Arielei. Îl mai întâlnise undeva, dar unde? Şi atunci se ridică din pat repede şi simți că pielea îi prinde chiciură. Se duse la bibliotecă şi extrase „Crimă şi pedeapsă”, o deschise spre sfârşit şi citi: Ariela era fetița din visul lui Svidrigailov, fetița de cinci ani, pură şi inocentă, care te întâmpină dintr-odată cu un surâs pervers de cocotă atotştiutoare. Dostoievski o cunoscuse, o întâlnise.

***

Şi se întrebă câți o mai văzuseră aşa cum o vedea el, în toată splendoarea ei sinistră.

Dimineața se trezi pe covoraşul din fața bibliotecii, înconjurat de cărți şi bucățele de hârtie folosite ca semn pentru împănat volumele acolo unde i se păruse că întrezăreşte referiri la... O luase razna aseară. Căldura, oboseala. Şi nu băuse decât cafea ieri!

Îşi fierse un ou şi gustă din salata de vinete pe care o cumpărase seara trecută. Era acră.

Uitase s-o bage la frigider, fir-ar al dracu! Aruncă tot şi se simţi iar trist.

Se spălă pe dinţi, se bărbieri, se pieptănă. Era un băiat frumuşel, îşi mărturisi nici nu ştia a câta oară, ceea ce nu explica indecizia fetelor. O prietenă din liceu îi spusese odată că nu-l place fiindcă priveşte prin ea. Ei, chiar presupunând că ea ar fi avut dreptate şi se comporta ca un rontgen, ce alt defect i-ar fi putut găsi?

Şi totuşi, pe Anna n-o putea citi, Anna era o enigmă; acesta să fi fost motivul pentru care se îndrăgostise de ea, motivul pentru care o iubea... nu, fără cuvinte mari, mai bine fără, hotărî înciudat. Cuvintele mari te rup de realitate chiar şi când exprimă adevărul.

Gândul la adevăr îi dădu o idee. Îl sună pe Radu şi-i ceru să-l învoiască. Nu-i spuse mai mult, dar ştia că nu va avea linişte până când nu-şi duce intenţia până la capăt. Trebuia să ajungă într-un loc şi să se convingă dacă intuiţia lui fusese corectă sau nu. Urcă în Logan destul de bine dispus şi ieşi din oraş înainte ca soarele să prindă putere. Domnul Câmpeanu spunea că a luat microbuzul din halta Sântimbru. Acolo voia să ajungă. Apropiindu-se, constată că trenul ucigaş dispăruse. Când opri maşina, la umbra clădirii scorojite, i se păru că peronul, casa de bilete şi împrejurimile sunt pustii. Câţiva porumbei ciuguleau de pe jos fărâmituri imaginare.

Marius se răsuci nedumerit. Unde era stația de microbuz? Se apropie de casa de bilete, citi programul şi bătu în gemulețul închis. Îi deschise o cucoană grăsuță, cu fața lucioasă:

— Da, domnu'. La accelera tu' de ora 10?

— Aş dori să vă întreb ceva.

— La birou' de informații, pe stânga.

Şi-i trânti geamul în față.

Marius se supuse cu resemnare fatalității birocratice. Dar ghişeul de la „Informații" era închis. Se întoarse la casierie.

— Doamnă, dar e închis la informații.

— Ei, da, aşa e, că Ancuța mai întârzie. Zi ce doriți? Vă dau să consultați un mers al trenurilor?

— Vreau să ştiu de unde pot lua microbuzul spre Alba.

— Din spatele gării, după depozit.

Şi geamul se trânti din nou. Marius descoperi depozitul şi, mai ales, ceea ce-l interesa de fapt: chioşcul de ziare.

Din fericire, vânzătoarea de aici era mai harnică decât Ancuța de la informații. Deja îşi mătura trotuarul din față.

— Sărut-mâna! o întâmpină Marius, hotărât să fie agreabil.

— Bună dimineața. *Jurnalu'?*

— Sunt de la televiziune. Aş dori să vă întreb ceva în legătură cu accidentul de tren.

Femeia îşi trecu mâna prin păr, pentru orice eventualitate, deşi nu se vedea nicio cameră de filmat.

— Da, domnu'.

— V-aş ruga să încercaţi să vă amintiţi ceva din ziua accidentului, chiar dinainte de accident.

— Aşa.

— A venit aici un bărbat între două vârste, cam ca la patruzeci şi cinci, cincizeci de ani, un pic mai înalt decât mine, cu păr şaten, bine făcut, bronzat. Mi se pare că purta o cămaşă albastru-deschis. V-a cerut să-i schimbaţi o hârtie de cincizeci de lei.

— Da, dar a cumpărat şi-un *Adevăru'.*

— Fantastică memorie aveţi! Bravo! Acum, vă rog să mă urmăriţi cu atenţie. Cine-l însoţea pe bărbat?

— Nimeni, era singur.

— Dacă n-aţi văzut bine?

— Am văzut bine, că ieşisem să stropesc pe jos cu apă, că altfel se face praf şi eu inhalez tot, domnu', că deja am astmă, să ştiţi. Aşa că vă spun precis că era singur. L-am văzut când s-o urcat în microbuz, că numai ce sosise. Am auzit şi când o dat trenu' în iei, da' Dumnezo îi mare, şi-o făcut minuni şi uite că trăiesc.

— Cine s-a mai urcat de aici?

— Nimeni.

— Nu era o fetiță cu bărbatul acela? Poate nu v-ați dat >
seama că era cu el.

— N-am văzut niciun copil, domnule. Numa’ el s-o urcat, vă spun la sigur.

— Vă mulțumesc din suflet. Dați-mi un *Jurnalul Național.*

— Am ținut minte, vedeți? Da’ nu filmați? Am ținut minte că m-o uşurat de monede, că i-am dat bani cam mărunți, da’ de! Asta-i marfa mea!

— Sărut-mâna. Vă mulțumesc. Voi mai trece pe aici dacă mai am întrebări. Şi voi filma, desigur.

Sentimentul de triumf era atât de pregnant în interiorul său, încât Marius uită că i se adeverise o sumbră intuiție.

Exact la intrarea în oraş, mobilul îi sună în buzunar. Radu era, destul de agitat: că Flori era nervoasă rău din cauza absenței lui. Că ar fi trebuit să fie plecați să filmeze o chestie nu se ştie unde, pe coclauri, la o stână, unde un cioban murise înecat. Putea să ghicească cine era ciobanul? Dacă nu, îi spunea el. Dar Marius ghici: soțul femeii cu care vorbise ieri în salon. Da, da, da!!! îi confirmă Radu, surescitat. Ce naiba se întâmpla?

După această veste, nu se mai gândi la posibilele motive pentru care o fetiță de 8 ani călătoreşte singură.

Abia când parcă în fața spitalului, se întrebă de unde apăruse un copil în microbuz, aşa, din senin?

În lift, urcând spre etajul cinci lângă un bătrânel cu perfuzie şi o femeie dusă în cărucior, îi veni în minte unica soluție posibilă: probabil era fetița şoferului mort. Ceilalți pasageri erau în viață şi nimeni n-o recunoştea.

Coborî şi se îndreptă spre salonul 146, unde fusese ieri, recunoscător că nu-l oprise nimeni până în acel moment. Totuşi, nu înțelegea de ce Ariela pretindea că este fata lui Câmpeanu. În fața uşii, trase aer în piept şi ciocăni discret: doar era un salon de femei. Nu-i răspunse nimeni. Mai ciocăni o dată. Din interior nu se auzea nimic. Atunci deschise uşa încet de tot, cu prudență, convins că va auzi țipătul indignat al vreuneia care tocmai se îmbracă. Privi prin crăpătură. Salonul era gol. Deschise uşa larg şi păşi înăuntru. Pe patul de lângă fereastră stătea Ariela, dar nu păru să-l bage în seamă, era cu spatele.

Se opri, convins că nu va putea înainta, că tălpile sale prinseseră cumva rădăcini în linoleumul tocit. Ariela părea să îngâne un cântec, dar Marius ştia că l-a simțit şi atunci o auzi, îi auzi vocea stranie, nu vocea de ieri, nu vocea firească, ci un glas matur, dar plin de nuanțe:

— Încetează.

— Ce? se bâlbâi el.

— Nu mai răscoli. Lasă oamenii în pace. Ca să fie bine.

— Tu nu eşti fetiţa domnului Câmpeanu.

— Dar vreau să fiu.

— Eşti fetiţa şoferului şi ai uitat din cauza şocului.

Din direcţia ei se auzi un chicotit.

— Cine eşti?

Ariela se răsuci, îl privi pe sub gene, cochetă:

— Cred că semănăm foarte mult, facem aceleaşi lucruri, avem aceleaşi pasiuni, eu şi cu tine.

— Ce vrei să spui?

— Citim amândoi. Ştiu că îţi place să citeşti. Sunt şi eu un Cititor. Dar eu citesc în adâncimile din fiinţele vii.

Marius îşi simţi şuierul respiraţiei. Uşa rămăsese deschisă, dar pentru prima oară holul spitalului fu învăluit în tăcere. Tocmai acum, când ar fi vrut să audă glasurile de fiecare zi, uşile trântite, paşii târşiţi sau alergători.

— Ai ştiut, tinere domn, fiindcă te-am ales.

Cu un efort de voinţă, Marius dădu înapoi şi ieşi. Îi pulsau tâmplele ca în ziua când murise bunică-sa şi rămăsese singur, la nouăsprezece ani. Doar că atunci înţelegea ceva, ştia ce i se întâmplă; în momentul când trecu pragul pe coridor, gata-gata să se împiedice, nici nu mai ştia de el, se simţea de parcă ar fi scăpat din

infern. Dintr-un ochi al infernului deschis la întâmplare chiar acolo. Nu dorea decât să plece, să iasă la aer. Nimeri pe scări, coborî unul sau două etaje, nici nu ştia, ieşi într-un coridor, se rătăci pe o ramificaţie întunecoasă, i se părea că spitalul e pustiu, că nu are pe cine să întrebe unde e ieşirea. Chiar atunci se deschise o uşă pe care scria „Vestiar – Garderobă” şi o văzu pe doamna de ieri, pacienta cu soţul cioban. „Şi care a murit înecat”, se cutremură Marius încă o dată. O opri:

— Plecaţi?

— Mă duc şi eu acasă, zise ea, evitându-i privirea.

— Îmi pare rău, am auzit. Cum s-a întâmplat? întrebă, cu lipsa de milă a reporterului.

Femeia şovăi. Se frecă la ochi, dornică să plângă:

— Dumnezeu să-l ierte, că mi-o fost bun bărbat, da' iei mai bea. Mă gândesc c-a fi băut şi-a căzut, de s-o putut îneca în două deşte de apă din baltă. Soarta, domnule dragă!

Marius se rezemă de perete, iar văduva îngână un salut şi se îndepărtă. În mintea lui se legau informaţii mai noi şi mai vechi, senzaţii, impresii fugare. Când rezultatul i se înfăţişă, aproape fără să vrea îi zise femeii care ajunsese la zece paşi distanţă:

— Dar dumneata ştiai că va muri, nu?

Ea tresări, se întoarse să-l privească şi plecă iuţind pasul. Nu ştiu cât a mai stat acolo, cu spatele lipit de zidul rece, într-un târziu, mai calm, plecă.

Când a intrat în redacţie se făcuse patru, mai avea doar o oră de serviciu. Flori îi trânti pe birou un teanc de ştiri ce trebuiau redactate, cele de mai mică importanţă, cele de fapt divers, care putuseră fi amânate.

Avea să stea târziu, devenise evident că avea de recuperat. Îl trecu un frison, probabil exageraseră cu aerul condiţionat. Sau poate era doar frica. În sinea lui putea să recunoască: îi fusese frică acolo, în salon, cu creatura aceea. Toţi vedeau în ea un copil nevinovat, o fetiţă drăgălaşă, de ce pentru el era cu totul altceva? Capacitatea sa de a vedea prin oameni? Nu, faptul că era intuitiv şi ştia puţină psihologie nu putea să justifice oroarea ce-l încerca la simpla vedere a fetiţei.

Nu va putea uita niciodată faţa aceea de copil privindu-l cu ochi de adult, gura mică vorbindu-i în fraze imposibile. Ceva nu era bine deloc cu Ariela. Cu toţii aveau în străfunduri o zonă fără nume, o zonă unde sălăşluieşte iraţionalul, magicul, dar la fetiţă acel *Cineva* fără chip ieşise deasupra. Ca o pată de întuneric ce se lăţeşte şi-i întunecă şi pe cei din jur...

I se păru – când privi pe fereastră – că oamenii pe stradă se mişcă greoi, e de la

căldură, îşi zise, se mişcau cumva moale, dar şi în redacție sunetele celor din jur veneau ca de la depărtare, de parcă ar fi călătorit printr-un mediu mai dens. Ridică ochii spre cer, spre seninul netulburat de unde se revărsa căldura infernală, însă văzu fundul unei mări, văzu peşti plutind somnoros, balene cu cozi plate bătând apa agale.

***

Când se făcuse cinci? Colegii plecau, iar el, în loc să scrie mai repede ce avea, stătuse cu ochii pe fereastră. Radu se opri în fața biroului, privindu-l compătimitor:

— Ce faci, omule, pe unde-ai umblat?

— Bine că te văd, să-ți spun ce-am descoperit azi. E de necrezut.

— Mariusică, tată, dacă vrei să auzi chestii incredibile, stai să-ți spun eu. A murit ciobanul, da? Păi ăsta-i doar începutul. Una dintre femei, chiar pe când se pregăteau s-o externeze, a pierdut sarcina. Bărbatul cel tânăr, celălalt, nu domnu' Câmpeanu, a lovit două asistente, dar se pare că face nişte crize ciudate. Încă nu sunt siguri dacă este epilepsie. Iar marea vedetă care dansează duminica topless are erupții cutanate pe tot corpul şi înjură personalul medical în gura mare, că zice c-a luat boala în spital. Ce părere ai?

— Radu, am fost la Sântimbru, de unde zicea Câmpeanu c-a urcat în microbuz. Vânzătoarea de la chioşcul de ziare, cea care îi schimbase banii, susține că era singur, că n-avea niciun copil cu el. Ție nu-ți pare ciudată Ariela?

— Poate n-a văzut bine, trebuie să fie o explicație. Fetița aia nu minte. Păcat că taică-său s-a lovit la cap... Deşi... uneori şi mie mi s-a părut că ar cunoaşte-o pe copilă. Mai stai? Hai, te las, am invitat-o pe Corina să mâncăm în oraş. Să ai spor! Nu sta prea mult, că nu-ți face nimeni statuie.

***

Nu, nu intenționa să stea foarte mult. Mai bine venea dimineața mai devreme. Totuşi, se strădui să formuleze fraze clare, să scrie inspirat, deşi avea senzația că mintea lui rula pe un program independent şi nu-l mai asculta. Numai în momentul când se întrerupse curentul realiză că afară se întunecase. De fapt, nu ar fi trebuit să fie noapte, dar se apropia o furtună. Un nor vinețiu naviga peste ceea ce fusese un apus limpede, în culori aurii.

Fără curent nu mai era nimic de făcut. Îşi încuie biroul, salută portarul şi ieşi afară, în parcare, exact când primii stropi cădeau calzi şi lunguieți pe asfaltul încins de parcă ar fi fost nişte boabe de strugure zemoase aruncate de la

balcon. Alergă până la maşină, deschise portbagajul şi trânti înăuntru cutia cu documente pe care avea de gând să le studieze de dimineață. Ploaia se intensifica. Se aplecă să potrivească acel covoraş enervant care aluneca şi bloca uneori uşa, apoi închise portbagajul.

În fața portierei, se căută în buzunarul cămăşii, unde pusese cheile, numai că lipseau. Ce naiba, doar mai înainte le avusese în mână! Se pipăi peste toate buzunarele. Nici urmă de chei. Se întoarse în spate. Pe jos nu le pierduse. Căzuseră în portbagaj, întrucât dacă un lucru poate merge rău, atunci va merge. Se simți inundat de un val de furie lichidă care i se răspândi cu grăbire până la cea mai îndepărtată extremitate. Celălalt set de chei era acasă. Din fericire, cheia de la apartament o avea separat, pe inelul cu cheile biroului. Va merge pe jos, *singing in the rain,* exact asta-i lipsea, fir-ar al dracu', dar aşa-i trebuia dacă era bleg!

Izbi roata cu piciorul, ca să-şi domolească ariciul de nervi din stomac. Era deja prea ud ca să mai merite să se ferească. Şi nici nu-i mai păsa că e ridicol. Avea să meargă pe jos până acasă, ce dacă locuia taman în cealaltă parte a oraşului?

Porni voiniceşte, cu toate că simțea hainele reci pe el, cu apa şiroind pe umeri. Încercă să fluiere, dar îşi zise, amuzat, că s-ar putea să se înece! Norul se vărsa deasupra oraşului ca

spintecat. Perdele de ploaie băteau în clădiri, căzând oblic, ca săgețile. Deodată, iluminatul stradal muri. Se opri cu un picior în aer. Doamne! Cum putea fi atât de întuneric? Rămase o clipă aşa, aşteptând să i se obişnuiască ochii. Abia distingea silueta clădirilor, în bezna îmbibată ca buretele. Mai înaintă pieptiş cale de două străzi şi se pregăti s-o ia în jos, pe lângă Liceul de Arte, când constată cu surprindere că Liceul nu era unde s-ar fi aşteptat să-l găsească. Se învârti dezorientat. Probabil apucase pe vreo alee paralelă, fără să bage de seamă. Se întoarse în direcția de unde i se părea că venise. Dar oare de acolo venise? Nu, n-ar fi putut să bage mâna în foc! Trebuia să ajungă la statuia lui Mihai Viteazul. La o intersecție observă că un canal dădea pe dinafară şi nivelul apei ajungea la glezne. Ocoli zona numai un pic. Rău a făcut! Acum chiar nu ştia unde se află. „Ce mama mă-sii!”, îşi zise intrigat. Puse mâna streaşină la ochi, de parcă s-ar fi apărat de soare. I se părea că e pe o străduță cu case vechi, cu ferestre oblonite şi porți înalte, cu zăvoare. Unde nimerise? Ploaia cădea fără încetare, apa creştea pe stradă, se auzeau din toate direcțiile pâraie care se revărsau pe trotuare. Merse la noroc înainte. Strada cobora spre stânga. Oare ducea spre gară? Dacă cobora din cetate, înseamnă că era în direcția bună, spre casă, deşi nu

recunoştea nimic. La un moment dat i se păru că aude clipocind un pas străin în spatele său. Se întoarse scuturat de un frison, dar ce să vadă prin peretele de apă? Atât cât percepea, la un metru de el, avea senzația că arhitectura caselor e bizară, dar poate i se părea. „Parcă aş fi într-unul din oraşele invizibile! Zoe, Zenobia, Zobeide, sau Zair, oraşul trecutului. Sau Tecla."

Acum auzi clar, în ciuda vuietului ploii, al apelor curgând la vale, auzi nu doar cu urechile, ci şi cu omoplații, cu ceafa, cu palmele – un chicotit venind din spate. Grăbi pasul, ruşinat în sinea lui de spaima ce-i strânsese viscerele. Strada cobora, apele se repezeau în jos şi din urmă i se părea că vine un val tot mai mare. Deodată, văzu cu groază, drept în față, că apele se învârteau inel, prăbuşindu-se în gura unui puț negru.

Se agăță de peretele casei de lângă el, dar avu teribila senzație că toată strada se înclină şi că va cădea negreşit în scurgerea monstruoasă, în gaura neagră, lichidă.

Atunci simți o respirație chiar lângă ureche. I se zbârli părul, fiindcă ştia, simțea prin toate fibrele corpului cine e lângă el.

— Vrei să vorbim?

Închise ochii strâns şi se ținu cu unghiile de peretele casei. Ceea ce auzea, ceea ce văzuse, nu exista, aşa cum nu există molii uriaşe sau

polițiști cu sutien sau pești în văzduh. Nu există!

— Dacă ești de acord să tragi o carte, îți spun pe unde s-o iei.

— Pleacă de-aici!

— Dar nu trebuie decât să tragi o carte, atât.

Deschise ochii. Ariela avea o voce blândă, ca o femeie seara, înainte de culcare. Pe ea n-o atingea ploaia. Ținea în mânuțe un pachet de cărți și Marius trase una. I-o dădu fără să se uite la ea.

— Îmi pare rău, suspină fetița. E Tumul. Știu că în capul tău sunt altfel de cărți, Cititorule, dar se pot spune povești și cu unele ca acestea.

— „Castelul destinelor încrucișate”, își aminti ca din timpuri de mult apuse.

— Ei, vezi? Și acum, pornește degrabă prin gangul din stânga ta, ca să ajungem acasă.

Gangul era ca Strada îngustă din Sibiu. La capătul celălalt, ploaia se oprise. Marius ar fi privit în sus, dacă ar fi avut curaj, dar se mulțumi să constate că era pe aleea dintre blocuri, la el în cartier. Asta da magie, fiindcă nu exista un astfel de drum în realitate, însă tot era mai bine decât s-o sfârșească prăbușindu-se în puțul din centrul Orașului Fantomă. Păși repede și tăcut până la ușa apartamentului. Se căută de chei, dar Ariela împinse ușa cu cotul și deschise.

— E plăcut aici, la tine, eşti un tip ordonat, deşi ai atât de multe cărți. Schimbă-te de hainele ude, avem de vorbit.

În ciuda situației extraordinare, Marius simți dorința să bea o cafea. Una mare şi fierbinte. Puse ibricul pe aragaz şi se întoarse în cameră. Ariela stătea cuminte în fotoliu. O privi direct, sub lumina becului nu era decât un copil. Sau...?

— Cine eşti tu?

— Dacă ar fi să folosesc un cuvânt care ştiu că-ți place mult, aş spune că sunt o „entitate”. Dar adevărul este că „sunt un cercetător al răului”; recunoşti fraza asta, Cititorule?

— Nu.

— Aşa se recomanda Fernando Vidal.

— Tot nu ştiu cine sau ce eşti.

— Cred că cel mai mult îmi place la tine curiozitatea. Pentru că şi eu sunt curioasă. E unicul lucru pe care-l pot simți. Trebuie să aflu, pentru că eu trebuie să ştiu totul.

— Deci, eşti o entitate extraterestră.

— Şi extraterestră, da. Numai că sunt de atâta timp aici, încât mă poți considera de-a voastră. De când s-a răspândit „boala numită viață”, am mult de cercetat. De ce zâmbeşti?

— Îmi vorbeşti numai în citate? înțeleg că te ocupi cu împrăştierea răului. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la faptul că dacă tu nu ai fi

fost în microbuz, nu se întâmpla nimic... Nu mureau oameni.

— Dar n-au murit! Da, te referi la şofer. A fost alegerea lui, să ştii. Am toată admiraţia pentru el.

— Deci tu ucizi.

— Nu. Eu le ofer oamenilor posibilitatea să aleagă. Dacă ei aleg răul, nu e vina mea.

— Şi când hotărăşti că e necesar să ucizi?

— Saramago al vostru a spus că atunci când „e deja mort ceea ce e încă viu” şi avea dreptate, să ştii.

— Eşti alunecoasă, ca orice demon.

— Oh, nu sunt un demon. Îţi fierbe apa de cafea.

Marius reveni cu ceaşca în mână. Dacă era o halucinaţie, era una dintre cele mai interesante. Trebuia s-o exploateze. Ariela privea rafturile cu cărţi. Se întoarse spre el:

— Ştii de ce nu te plac fetele? Pentru că eşti incapabil să li te dedici total. Nu, nu o viaţă întreagă, asta chiar numai în cărţi se poate, dar măcar aşa, la început, în nebunia primului an. Tu şi atunci ţi-ai lua pauze de citit. Faci parte din categoria lui Proust, a celor care „nu iubesc femeile, ci doar zorii a căror roşeaţă se răsfrânge pe obrajii lor.”

— N-am reuşit să aflu nimic despre tine, Ariela.

— Nu trebuie destăinuite toate tainele. Să lăsăm şi lucruri nespuse. Totuşi, îmi place că întrebi. Cei mai, mulți dintre semenii tăi preferă să nu ştie. Preferă să nu vadă.

— Şi crezi că eu văd?

— Ca să vezi cu adevărat, ar trebui să orbeşti. Un anume fel de orbire. Ca să vezi în depărtări, ridici ochii din pământ, pierzi din atenție lucruri apropiate. Ca să vezi în ansamblu, trebuie să te ridici la înălțime. E necesară un fel de orbire pentru faptele mărunte spre a putea surprinde esența.

— Viețile noastre sunt făcute din fapte mărunte. Pentru asta trăim.

— Singurul lucru pentru care ar trebui să trăiți este globul strălucitor ce rămâne din voi după ce muriți, conştiința.

Marius bău din cană. Ar fi fost momentul să se culce. „Filosofia nu face adepți”, nu? zâmbi în sinea lui. Dar o prinsese cu minciuna:

— Spui că n-a murit decât şoferul.

— Da.

— Şi ciobanul? Soțul femeii din microbuz? N-are legătură cu tine? Mi-e greu să cred.

— Nevastă-sa mi l-a dat, crede-mă. A preferat să moară el în locul ei.

— Acestea sunt alegerile pe care îi pui să le facă?

— Sunt foarte interesante.

— Deci există oameni care mor absolut întâmplător?

— Vai, dar nimic nu e întâmplător. „Lucrurile din care este alcătuită lumea constituie un întreg”, n-ai citit? Accidentul de microbuz s-a petrecut din cauza domnului Câmpeanu. Avea bani mărunți în buzunar, ți-aminteşti? Se scotocea în buzunare, iar şoferul îl aştepta cu biletul în mână, în loc să fie atent la calea ferată.

— E totul un haos.

— Aşa pare de aici, de jos, recunosc. Şi ce ai tu împotriva haosului? Haosul este ordinea unui nivel superior, este ordinea unui sistem mai complex.

— Vreau să mă culc. Ar fi momentul să dispari şi să nu te mai întorci niciodată.

— Dar asta nu se poate. M-ai văzut.

— Şi ce dacă?

— Va trebui să mai tragi o carte.

— Termină cu prostiile!

— Haide, n-ai încotro. Aşa, bravo! Ia să vedem. Ai tras Judecata, dragă Marius. Este momentul să faci şi tu o alegere.

— Vreau să pleci.

— Ştii bine că nu se mai poate.

Şi Ariela râse cumva anume.

— Iată alegerile tale, Cititorule! Ai două variante: tu şi Radu sunteți la nunta fiicei primarului. Veți sta acolo până târziu, veți filma,

veți bea, veți dansa şi iar veți filma. Flori n-o să te sune, fiindcă va trimite pe altcineva la accidentul de microbuz. Viața ta va decurge normal, aşa cum doreşti. Te vei însura cu Anna. Veți fi fericiți. Dar numai un an. Ea»»

va muri din cauza unei tumori. A doua variantă: tu şi Radu sunteți la nunta fiicei primarului. Primeşti telefonul de la Flori şi plecați spre accidentul de microbuz. Veți avea voi înşivă un accident pe drum şi vei muri. Vei muri ca Joseph Knecht, m-am gândit că îți va mângâia orgoliul de cititor. Dar Anna va trăi şi va fi bine, nu se va îmbolnăvi niciodată. Alege!

— Te joci cu mine? Cine eşti tu?

Ariela trase la întâmplare o carte din pachet şi i-o arătă: era Moartea.

Şi Marius alese.

***

— Fantastic! Ați văzut? Dubita televiziunii a căzut de pe pod. A evitat o fetiță care a sărit fix în fața ei! Ce făcea ea singură pe pod? Cred c-a vrut să treacă în partea cealaltă, şoferul a smucit de volan, a rupt parapetul şi uite! Probabil că se grăbeau să filmeze c-a dat trenu' peste un microbuz.

— Sunați la salvare! Aveți telefon?

— A sunat soția din casă. Dar au căzut de sus, de la înălțime şi maşina s-a şi scufundat.

Blestemat lac îi Tăuşoru ăsta! N-are fund. Înghite tot, nu se mai vede urmă de maşină.

— Se-aud sirenele. Vin pompierii. Mare minune să-i mai găsească vii!

FLASH

Am găsit aparatul în plasa de bagaje de deasupra locului 412b din intercity-ul de Cluj. Se legăna acolo, cuminte, aşteptând să fie remarcat. Lili nu avea cum să nu-l observe. Ea are capacitatea de a băga în seamă cu predilecție lucrurile care s-ar înscrie în sfera acelui prudent „unde nu-ți fierbe oala”.

— Oare cine l-o fi uitat? făcu spre mine cu nevinovăție, dar era evident că deja făcea planuri să-l şterpelească. O cunoşteam pe Lili ca pe buzunarul meu, hm...

Am deschis ziarul financiar, încercând s-o ignor, însă ochii ei începuseră să strălucească.

— Ascultă, Nic, dacă nu vine nimeni după el până la Turda, e clar că l-au uitat în tren. Ce zici?

— Eu zic să iei revista aceea cu poze lucioase pe care ți-ai cumpărat-o şi s-o studiezi temeinic, pui mic. De ce să ne facem de lucru? Uiți că am avut locurile rezervate? Dacă cineva reclamă obiectul, ne pot depista şi ne facem necazuri pentru un amărât de aparat foto, ce dracu'?

— De unde ştii că-i un aparat de fotografiat? Eu nu mi-am dat seama.

— Lasă-l jos, Lili! Trebuie să apară naşu. Ne facem de râs.

— Bine, dar dacă trece controlu' şi nu zice nimic, îl bag în poşetă.

Mi-am reluat lectura despre pieţele de capital, cu Lili nu mai avea rost să mă contrazic, dacă hotărâse că vrea afurisitul de aparat. Vreo douăzeci de minute a fost surprinzător de linişte. A continuat să ignore revista aceea care avea mai puţin text decât o reclamă la şerveţele şi pe care altădată ar fi sorbit-o prin toţi porii, a privit cuminte pe fereastră la colinele verzi ale podişului.

Controlorul a sosit, ne-a verificat tichetele, a salutat cu două degete la chipiu şi a închis uşa compartimentului fără nicio întrebare. Evident, dacă cumva observase aparatul, crezuse că e al nostru, Lili se aşezase strategic exact sub el.

Am trecut în zbor de Câmpia Turzii, trenul despica peisajul în două, cu destinaţia Cluj. Mai aveam cel mult o jumătate de oră de mers.

Urma să avem o oră liberă să ne plimbăm până la întâlnire, apoi puteam să mâncăm ceva şi să ne întoarcem comod, cu acelaşi tren, care făcea ruta inversă la ora 16:00. Ora 16:00 apărea în gândul meu ca un fel de liman binecuvântat, recunosc, căci până acolo aveam de supravieţuit unei întrevederi care putea ieşi cu scântei.

Nu este bine ca un bărbat să cedeze bunelor intenţii venind din partea unei femei. De la calul troian încoace, oamenii trebuie să fie veşnic

circumspecți dacă vor să aibă pace. Numai că eu a trebuit să fac față bunelor intenții venind din partea a două femei, ba chiar trei, dacă o punem la socoteală şi pe Ramona, care are deja treisprezece ani şi se consideră liberă şi independentă. De fapt, din cauza ei ne aflam pe drum. În fiecare lună îi expediam pensia alimentară prin poştă, dar, cum i-am scris maică-sii, din pură politețe, că urma să mă însor, au insistat s-o cunoască pe viitoarea mea soție, adică pe Lili. Bineînțeles că Lili n-ar fi ratat în ruptul capului ocazia de a-şi etala în fața fostei neveste look-ul de divă şi vârsta considerabil mai mică.

„Sper că n-o să creadă nimeni că te vei însura cu vreo colegă de-a fiicei tale", murmurase Alina la telefon, după ce m-a întrebat câți ani are logodnica, ceea ce m-a făcut să mă simt nins cu zăpada neagră a sumbrelor prevestiri.

E de înțeles de ce, pe măsură ce ne apropiam de sosire, aveam neplăcuta senzație că mă aşezasem pe un arici. Aparatul de fotografiat nu era decât o iritare în plus. Prevedeam că Lili se va da în spectacol ca un copil răzgâiat, că-i va vârî Alinei sub nas inelul cu diamant pe care i-l cumpărasem şi că va lăsa să-i scape ca din neatenție ceva despre voiajul nostru de nuntă la Veneția. Mi-a trecut prin minte că dacă voi ajunge vreodată parlamentar, voi da o lege care să interzică întâlnirile între fostele neveste şi

viitoarele neveste. Era destul că se întâlneau în somnul agitat al bieților bărbați!

Trenul intrase în zona preorăşenească cu rapiditatea unei şopârle. Plasa de bagaje era goală, Lili subtilizase aparatul. Măcar aveam consolarea că, odată ce l-a băgat în poşetă, nimeni nu l-ar mai putea găsi fără ca ea să-l scoată de bună voie, căci poşetele ei, cu nenumăratele lor cotloane, implicau mai multe dimensiuni spațiale.

Când trenul a oprit, am coborât şi ne-am strecurat prin mulțime. Am ieşit din gară şi am pornit agale pe bulevardul Horea, cu intenția de a pierde timpul în mod plăcut. Eu aş fi preferat să mâncăm ceva şi apoi să aibă loc întrevederea, dar Lili ținea morțiş *să luăm masa cu ele.* Oh, Doamne, câte nuanțe răzbăteau din acest cuvânt mititel, „ele”!

Când am ajuns în față la Urania, a scos aparatul din poşetă. Aproape că uitasem de el. I l-am luat fără multe menajamente, ca să mă uit la el. Chiar era o chestie făinuță de tot, simplu şi elegant, deşi marca era înscrisă cu litere atât de stilizate, încât nu se putea citi. Mi-am aprins o țigară şi am început să-l butonez din mers. Am priceput iute cum se fac poze, dar adevărul e că avea atâtea funcții cărora nu le dădeam de cap, încât m-am simțit total depăşit, fără să recunosc însă şi în fața lui Lilişor, care se voia fotografiată cu nesațul unei vedete.

I-am făcut câteva poze, mi-a făcut şi ea mie, totuşi, aparatul ridica ceva probleme fiindcă nu ştiam cum să vizualizez imaginile fixate. „O să le vedem acasă, va fi surpriză”, i-am spus, pentru că începuse să bombăne. Şi cu asta clipele de respiro se apropiau vertiginos de final. Într-un sfert de oră trebuia să fim la mail.

O să trec peste întâlnirea propriu-zisă, nu-mi place să mă autoflagelez. Oricum, am avut parte de tot tacâmul, iar la sfârşit, cele trei domnițe erau întoarse împotriva mea, fiecare pentru motivele ei, desigur. S-au despărțit pupându-se afectuos şi înfigându-şi pumnale imaginare în spinări, iar eu jurându-mi să nu mai dau curs vreodată unei asemenea situații.

La ora 16:00, pe când ne urcam în tren, cămaşa mi-era lipită de coaste, contul mi se subțiase şi se anunța o seară plină de discuții cu Lili.

Cam aşa ar fi stat lucrurile dacă, ajunşi acasă, nu ne-am fi amintit de poze.

— A! Ia descarcă pozele, iubi, vreau să-mi schimb poza de profil pe facebook.

— Îngeraş, intră tu la duş şi spală scumpetea de fetiță, iar eu descarc pozele şi te aştept cu ele, hai, fuguța!

Adevărul e că aveam nevoie de linişte să pricep cum se face. Din fericire, mufa de la cablul de descărcare se potrivea. Numai că laptopul părea să nu recunoască noul *device.*

Până la urmă, după ce am tot butonat la disperare, tocmai când mi-am dat seama că duşul s-a oprit şi că Lilişor are să apară după ce se dă cu diverse creme, laptopul a piuit deodată „bing, bing”. Aparatul foto şi el: „bing”. No, bine!, mi-am zis şi pozele au apărut pe ecran.

Lili a venit după zece minute şi m-a găsit în stare de perplexitate. S-a uitat şi ea ce s-a uitat şi totul era atât de inexplicabil şi uluitor, încât nici măcar ea, sărăcuța, n-a avut nimic de zis. Totuşi, ca să fiu cinstit, ea a dibuit adevărul:

— Asta-s io, numa' că abia lunea viitoare aveam de gând să mă tund şi să mă vopsesc aşa, ca să mă țină până la cununie.

Ceva ca o alunecare de teren s-a produs în adâncurile mele.

— Pozele astea arată viitorul, Lili!

Nu mi-a răspuns, probabil analiza profund felul cum îi va sta coafura de săptămâna viitoare.

Acum mi se lumina mintea. Ceea ce crezusem că sunt setări de luminozitate, erau, de fapt, setări de timp. Soarele indica ziua, pământul – anul, secera lunii – luna. Nu trebuia decât să selectez câte o cifră din dreptul fiecărei figuri.

Aşa se explică de ce eu, deşi mă fotografiasem în față la Urania, apăream pe cheiul lui Canale Grande. Fixasem, fără să ştiu, o zi din luna următoare.

— Mi-ai făcut nişte poze de tot căcatul! se revoltă Lili cât se poate de justificat.

— Dragă, tu ai înțeles peste ce am dat? Aparatul ăsta arată viitorul, te arată pe tine în viitor, nu e un aparat de fotografiat. Nu vezi că suntem noi, dar în alte locații? Ori, toate pozele le-am făcut la Cluj, minte de găină!

— Dar chiar şi aşa, uite ce bine te vezi tu, iar eu sunt mereu în ceață.

— Lili, fii serioasă un pic. Aia care au pierdut aparatul, vor veni după el, asta-i sigur. Ce facem?

— Nu există asemenea aparate, Nic. Nici măcar la NASA. Dacă e al cuiva, e al unui extraterestru, să ştii. Cum ce facem? Ne îmbogățim, la naiba! Nic, putem emite horoscoape exacte, ai idee ce bani rezultă din afacerea asta?

Probabil încă din clipa aceea decizia mea era definitivă. Am luat aparatul şi l-am pus la loc sigur, în poşeta ei, apoi i-am şoptit misterios:

— Pisoiaş, fac şi eu un duş şi ieşim la un restaurant, ce zici? Avem multe planuri de făcut. Trebuie să fim deştepți.

Am intrat sub jetul de apă fierbinte şi nervii mi s-au relaxat, în sfârşit. Ştiam ce am de făcut, în orice caz, nu „horoscoape exacte”. Capacitatea de a cunoaşte viitorul deschide perspective cu mult mai largi.

Când am ieşit, am găsit-o făcându-şi poze. Era revoltată:

— Toate ies negre, oricum l-aş fixa!

— Scumpo, vrei să-l strici? Lasă-l, nu-i mai consuma bateria sau pe ce naiba o funcționa. Crezi că o să mergem la electrice să-i cumpărăm altele?!

— Da, da, ai dreptate, pui! Iartă-mă, se pocăi ea imediat. Dacă vom fi bogați, am să fiu foarte cuminte, ai să vezi.

***

Nu am dorit să mai testez acest aspect, de aceea, după două zile Lili şi-a găsit locul de veci într-o criptă veche, în deplin întuneric, aşa cum arătau imaginile. Iar eu am avut grijă să mă situez luna următoare pe cheiul acela din Veneția. Mi se dăduse ocazia să evit orice neplăcere, căci puteam să accesez o funcție misterioasă a aparatului, marcată cu o steluță, care mă înfățişa în diverse variante de viitor, după hotărârile la care mă gândeam. Super tare, nu?

TROVANTUL

Dorin muşcă din capătul pixului. Avea nevoie de un subiect cu adevărat tare, altfel, cu restructurările astea... cine ştie ce soartă îl păştea. Gicanu îl trata milităreşte, aproape că-i cerea frăguțe, ca baba Dochia! Că toate nulitățile ajungeau şefi...

Redacția zbârnâia ca un stup pe-o zi însorită, numai el lâncezea cu capul pe birou. De unde să scoți ştiri acum, în iunie, când toată lumea se gândea la concediu? La rubrica „monden” o fi ceva de scris, dar la investigații... parlamentul, ca în vacantă, tribunalele stau să se închidă. Uite-o pe Alina cum se fâțâie de colo-colo, fără să facă nimic. Cu decolteul pe care-l afişează îndrăzneşte să-i spună careva ceva? Ştiu toți ce slăbiciune are boşul pentru sexul frumos. Şi e frumuşică fâşneața, nu?

— Dorine, ai o țigară?

— Scumpo, fumatul ucide. Lucrăm de trei ani împreună şi n-ai observat că nu fumez?

— Am crezut că te-ai apucat. Mă sună ăla micu în disperare că vecina ne inundă, iar eu trebe să mor în redacție!

— Du-te acasă, liber!

— Îmh... liber de la tine. Poate îmi acorzi şi trei zile de concediu, să mă duc la țară, că tot am un subiect mişto.

— Ce subiect?

— Un copil respins de propria familie, chiar şi de maică-sa.

— Cât vrei ca să mi-l cedezi?

— A, nu! Nu e de vânzare.

— Cât, Alina? Sau poate n-am întrebat bine; ce vrei pentru subiect?

Colega se opri brusc, luminată la față. Dorin mulțumi cerului: apăsase butonul corect!

— Tu îl cunoşti pe Gavrilescu, nu-i aşa? făcu ea precaut.

— Care Gavrilescu?

— Gavrilescu, directorul adjunct de la combinat... Ascultă, Dorin. Dacă mă prezinți lui Gavrilescu, îți cedez subiectul. Da' te juri că la prima ocazie te ții de cuvânt.

— Ce treabă ai tu cu Gavrilescu?

— Nu te priveşte. Vrei sau nu?

***

Parcă ar fi avut de ales! îşi spuse Dorin în autobuzul supraîncălzit şi plin de praf care se țâra adormit pe serpentinele dealului. Se străduia să nu rateze borna kilometrică de care îi povestise Alina: acolo trebuia să coboare. Mai avea de mers pe jos până în cătunul cu pricina. Rucsacul o să-l omoare! Dar se va opri la cârciumă; orice sătuc are aşa ceva. Se va opri şi va bea bere, în cantitate nedefinită. Poate dă

Dumnezeu şi localul are şi frigider, iar berea o să fie rece. Apoi să-şi caute gazdă. Mai întâi o să doarmă. Abia spre seară va pleca să-şi înceapă ancheta.

Păşea pe poteca uscată, despicând efectiv căldura ce apăsa pământul. Se îndepărtase câțiva zeci de metri de şosea, când realiză ce linişte se făcuse. Privi peste umăr: maşinile circulau în continuare pe banda de asfalt, dar păreau imagini dintr-o lume îndepărtată.

Urmă poteca şi simți recunoştință pentru copacii care-l umbreau dintr-o parte. Ajunse la albia pietroasă a unui pârâu. Crengi uscate, albite, pe jumătate îngropate în pământ, se ițeau din loc în loc printre bolovanii încinşi de soare. Păşea prin mijlocul albiei seci, când se simți izbit în spate de ceva; abia după aceea auzi şi văzu, ca şi cum ar fi fost într-un film defazat. Un individ gol alerga în jurul său, pe traiectorii bizare, apropiindu-se şi îndepărtându-se, grohăind, şuierând, de parcă l-ar fi avertizat că atinsese un totem sacru. Dorin se îndepărtă cu inima zvâcnind, ieşi pe celălalt mal, fără să scape din ochi ființa ciudată. Un nebun! Se opri să-l privească. Dintotdeauna simțise fascinație pentru spectacolul nebuniei. Un nebun e un portal spre o altă ordine a lumii... Uită de setea ce-l chinuia. Mintea îi era mult mai însetată. Nebunul zumzăia pe prundiş, în jurul unui

punct, ca un electron singular în jurul unui nucleu. Deodată, se opri ca *atins* şi Dorin îl putu admira în toată splendoarea lui grotescă: avea părul lung, gros şi pielea îi lucea metalic, deşi părea acoperită cu noroi. Fusese un bărbat tânăr, dar acum devenise altceva. Oare ce vedea, ce percepea aşa cum stătea acolo, atârnat în altă dimensiune, numai a lui? Nu va afla niciodată, chiar de-ar înnebuni; nu sunt doi nebuni la fel. El, Dorin, cine ar fi putut garanta că e normal? îşi săltă rucsacul şi porni mai departe, aruncând ocheade în jur: nu dorea să fie surprins încă o dată.

***

„Odaia bună de la linie” era curată şi răcoroasă. Dorin se trezi exact când cireada satului se întorcea de la păscut, pe sub geamurile lui. Se însera. Îl încercă un sentiment de mulțumire: găsise cătunul, găsise gazdă, găsise bere. Acum, că era odihnit, putea să înceapă ancheta. N-o să fie greu; încă de când venise a observat înclinația gazdelor spre conversație. Pe moşneag îl găsi pe pragul bucătăriei de vară; cioplea araci. Baba alerga după o cloşcă:

— Aşa, domnu'... iaca! zâmbi ştirb moşul. Uitai cum vă zice, he, he.

— Pavelescu. Dorin Pavelescu. Spuneți-mi Dorin.

— Domnu' Dorin, îi ziceam babii mele mai devreme că poate vreați să mâncați cu noi.

— Mda... de ce nu?

— Onelo, vin', fă, de pune de mămăligă şi scoate o sticlă de-aia, ştii tu de care, din beci, auzi?

— Viu acu'! Găsi-o-ar moartea de cloță, cum mă aleargă ia pe mine, da' las că...

Dorin nu mai ascultă până la capăt promisiunea făcută cloştii mult prea independente. Se aşeză pe băncuță şi trase cu urechea la zgomotele satului, savură mirosul de fum amestecat cu cel de otavă, cu cel de came de la garniță prăjită în tigaie şi cu cel sărat, de brânză cu cheag, ținută la putinică.

— Gata, poftiți să gustăm o țuică, domnu' Dorin. Hai, muiere, săi de adă nişte castraveciori!

— Nu, mulțumesc. Nu vă deranjați. Mănânc puțin din ce aveți aici. Nu pot să beau țuică. O să gust vinul. Mă gândeam că poate îmi povestiți şi mie pentru ziar cum e cu băiatul acela pe care ai lui nu mai vor să-l primească.

— Păi mata de-asta eşti aci? Aleooo! Fi-ți-ar häla... începu baba.

— Taci, muiere! Ce ştii tu? Da' ne dați numele la ziar, dacă povestim?

— Sigur, făcu Dorin, sorbind din vinul rece şi jucăuş.

— Vă zicem ce vreați, da' poate erea bine să spuneți acolo, la capitală, la domnii ăi mari, câte ceva din greutățile noastre, că io zic c-or uitat de noi.

— Da, da! aprobă Dorin, că nu-l durea gura; se amuză imaginându-şi ce interes ar avea guvernanții pentru țăranii de la coada vacii.

Uncheşul mai plimbă prin gură o bucată de mămăligă cu un aer meditativ, de parcă ar fi cântărit ce e bine să spună şi ce nu:

— Domnu' Dorin, io vă spui ce se-auzi prin sat, de... Nu e lucru tocmai curat. Zice că Fănel al lui Florea lu' Ionică ar da ploi de pietre peste casile oamenilor. O spart țigla la câțiva...

— Şi geamurile... şi e scumpe! se indignă baba Onela. D-apăi s-auzi ce povesti Măria lu' Nae...

— Taci, fă!

— Nu, lăsați-o să spună. Zi, mamaie!

Onela se ridică în picioare şi se şterse la gură cu şorțul, deplin satisfăcută de atenția ziaristului:

— Maică, ie Ducă-Se-Pe-Pustii la iei în bătătură, ascultă la baba, c-am văzut multe la viața mea. Măria lu' Nae se ducea să ceară un ceauş de zacăr la vecina ş-o trecut pe uliță, când, ce să vezi? În bătătură la Florea se plimba bicicleta singură, m-auzi? Cârmea şi la dreapta

şi la stânga, suna şi din clopoţel, da’ fără nimini în şea! Mare minune! Să scrii mata că mă cheamă Stan Onela acolo, la ziar şi nu pomeni de Măria, că şi-aşa n-are copii să citească la gazetă.

Dorin se temu pentru ancheta sa. Nu venise cu gândul la găina care a născut pui vii! Intenționa să scrie un articol din zona socialului şi iată peste ce dădea!

— Foarte interesant. Dar despre copilul respins de familie ce-mi puteți spune?

— Fănel e sălaş la Ucigă-l Toaca, maică!

— Taci, fă! Dăduşi apă la cai? E gata soarbă la pord? Hai? Vezi-ți de trebile tale! Lasă că-i explic io lu’ domnu’. Aşa. Păi, să vă spui… Fănel erea un copil ca toți ăilalți până acu’ un an. Din vara trecută a purces numai la năzbâtii. Or chitit că-i boțogaş peste poate, numa când or văzut că se-ntrece cu gluma s-or luat cu gându’… O băgat-o în spărieți pe mă-sa a bătrână, mă-sa mare, că zice lumea că de-aia o şi murit, săraca, că avea inima slabă. Pe-urmă a fost tot mai rău. Se petreceau lucruri din cale-afară la iei în bătătură. Mărioara, muierea lu’ Florea şi maica lu’ Fănel, o chemat popa să sfințească toate cele, da-n zădar. Or crezut că duhu’ moartei s-o-ntors moroi. Le-o trăbuit ceva vreme să priceapă că Fănel le face.

— Concret! Ce făcea?

— Muta lucruri, vorbea-n limbi, îți zicea una de-ți trosneau urechili şi pe-urmă se şi-mplinea. Nu erea bine să dai ochii cu iei. Te lua cu dureri de cap, ca pe-ntelectuali.

— Şi?

— O fugit băietu' de-acas'. L-or cătat ce l-or cătat şi l-o găsit polițistu' în râpă cu George, nebunu', nu-l ştii tălică... Doamne, fereşte!

Moşul se închină cu evlavie şi goli țoiul. Tăvăli un boț de mămăligă prin tocană, apoi păru să-şi mai amintească ceva:

— Şi erea ielev bun, învăța bine. L-am văzut cu ochii mei când luă premiu' întâi cu cunună...

— După ce l-au găsit în râpă, ce s-a mai întâmplat?

— E, l-or luat acasă, da' cine-l putea ține? Avea o putere în iei c-ar fi sfărmat şi lanțuri. I-o citit părintele molifte o zi şi-o noapte şi o şezut cuminte, de-or crezut c-or biruit p-Al Rău. Da' la sfârşit, copilu' o râs şi erea tot ca-nainte. Apăi nu ştiu ce-o făcut de l-o dat mă-sa cu tac-su afară. N-or zis la nimini. Da' bag seamă că i-o băgat în spărieți.

— Dar de ce nu l-au internat? E clar că e bolnav!

— Cine, taică? Cine să-l interneze? Mă-sa nu vrea să mai auză de iei, rudele i-or închis uşa, asistent social n-avem, polițistu' zice că nu vrea cazuri. Ne-am procopsit cu înc-un nebun, asta e! De, întreabă de iei şi la şcoală de vreai...

Dimineața următoare, Dorin se trezi târziu. Vinul! Vinul era vinovat; de-aseară simțise că vinul are o vrajă în el, un parfum ca de flori, de tămâie şi busuioc, de nuntire a stihiilor.

Sări în blugi, răscoli în rucsac după reportofon şi ieşi grăbit în curte, întrebându-se dacă va rezista fără cafea. Baba Onela rănea la vacă.

— Bună dimineața, mamaie! Spuneți-mi, unde stă familia lui Fănel?

— Să trăieşti, maică. De, io ştiu... o fi bine să-i câți pe bieții oameni? le supărați şi-aşa...

— Lasă, că-i îmbunez eu...

— Letă colea, lângă primărie... casa cu gard de ulucă... da' să nu spui că io-ți zisăi...

Dorin plecă, însoțit de lătrăturile tuturor câinilor. Din dosul porților îl priveau bătrânii oploşiți pe prispe sau femeile încinse la treabă. Copiii mici se opreau în mijlocul uliței, uitând de minge, ca să vadă pe străinul ce mergea grăbit pe drumurile lor colbuite. Primăria era o casă oarecare, doar tăblița indica o instituție de stat. Lângă primărie, gardul de ulucă. De partea cealaltă a gardului, o gospodărie de țăran mijlocaş, cu acareturi şi livadă. Nimeni în curte. Dorin se trezi în situația ridicolă de a bate cu pumnul în portița de lemn. Cum să-i strige? Cum îi chema? îşi aminti ca prin vis că pe femeie o numise moşul Mărioară.

— Doamna Mărioara! Doamna Mărioara!

Că doar nu putea să-l strige pe Fănel. Presupunea că nu era acasă. Un zăvod alb şi lăţos veni lătrând baritonal tocmai de departe, din livadă. Până la poartă îşi pierdu toată ferocitatea, iar când îl văzu pe Dorin, dădu plictisit din coada stufoasă. Privi în curte: nu se vedea niciun om.

— Doamna Mărioaraaa!

În curtea vecină, din uşa tradiţionalei bucătării de vară, se ivi o basma colorată.

— Bună ziua! Vreţi să veniţi puţin? întrebă Dorin cât putu de amabil.

Femeia se apropie prudent, mergând ferit, într-o parte.

— Nu ie nimini acasă la Mărioara. Geaba strigaţi.

— Nicio problemă, pot vorbi şi cu dumneavoastră. Mă numesc Dorin Pavelescu şi sunt de la ziarul...

— Aleooo! Maică Ilinco! Maică Ilincoo!

Femeia fugi disperată undeva în dos, în spatele unei magazii sau fânar, de unde Dorin n-o mai putea vedea, dar mai auzi preţ de câteva secunde lamentările panicate. Niciodată simpla pronunţare a numelui său nu crease atâta impresie... La o casă de alături se trânti o uşă. Dorin rămase mofluz. Era complet derutat. Se întoarse spre primărie. Un portar cu chipiu, apărut ca din senin, îi închise poarta în faţă:

— Pauza de prânz, reveniți mai târziu, mă scuzați...

— Dar e abia ora unsprezece! protestă Dorin.

— E prânzişoru', să trăiți!

În mod evident, era vorba de rea voință. Ce aveau toți oamenii ăştia? Ce se tot ascundeau? Mai rămăsese şcoala. Să încerce şi acolo. Dar unde era? Agăță de tricou un băietei care încercase să treacă nevăzut. Când victima ridică ochii spre el, realiză că era prea mic: probabil de-abia frecventa grădinița.

— Băiețaş, poți să-mi spui unde e şcoala?

Băiețaşul îl fixă nedumerit, apoi se încruntă, se schimonosi, iar în ochi îi băltiră lacrimile. Dorin îl eliberă exact înaintea unui bocet răsunător. Copilul plecă mai departe, ca o jucărie trasă cu cheia, ce a întâmpinat, întâmplător, un obstacol.

Era un sat de nebuni! Chiar atunci se ivi o fetită sărind» pârleazul gardului dintre fânețe.

— Vă spui eu unde-i şcoala! Ha, ha! Ala era Nuşu, v-ați găsit pe cine să-ntrebați!

Copila zâmbea din ochi şi părea isteață spirt. Mai exista deci speranță pentru populația micii aşezări.

— Mergeți pe ulița asta până v-apare o troiță pe dreapta. Acolo o să vedeți că se face alt drum; mergeți pe el şi găsiți şcoala. Are curte cu brazi, are şi tăbliță...

— Mulţumesc mult, ai fost foarte amabilă, domnişoară, spuse Dorin serios. Dar tu de ce nu eşti la şcoală?

— Am rămas cu frati-meu ăl mic, că-i mama plecată la oraş, se îmbujoră descendenta Evei, măgulită pentru că străinul recunoscuse în ea o „domnişoară”.

Chiar dacă n-ar fi zărit brazii sau n-ar fi dibuit cu ochii tăbliţa albastră a ministerului, tot n-ar fi putut rata instituţia de învăţământ. Era oră de sport şi elevii celor patru clase primare concurau într-o alergare cu ştafetă. Curtea răsuna de râsete, încurajări şi aplauze. Dorin îi privi până identifică o învăţătoare. Deschise portiţa şi se apropie încet: concurenţii tocmai trecuseră linia de final, zgâmâită pe pământ cu un băţ. Învăţătoarea le aruncă două mingi.

Dorin inspiră profund; poate era de vină dimineaţa de iunie, poate aerul atât de curat cum nu mai respirase în Bucureşti... sau poate vinul de aseară... Ori era veselia copiilor molipsitoare? Totul arăta ca-ntr-o poveste: şcoala mică, văruită cu alb pur, cu uşile şi tocurile ferestrelor albastre; copiii alergând într-o curte cu iarbă verde, adevărată; soarele pe cerul clar şi clopote bătând undeva la o biserică; învăţătoarea suplă, cu părul strâns într-un nod greu la ceafă...

— Bună ziua, pe cine căutaţi?

— Sărut mâna. Sunt reporter, declară Dorin, aşteptând în sinea lui ca învăţătoarea s-o ia la fugă ţipând. Mă numesc Dorin Pavelescu.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Aveţi un elev, Fănel... Putem vorbi puţin despre el?

Pe chipul învăţătoarei trecu un nor:

— Da, dar va trebui să mai staţi câteva minute, mă aşteaptă o mămică, e aici mai demult... Luaţi loc pe bancă, vin imediat.

Ce anume i se părea cunoscut la această femeie? O privi cum se îndepărta şi ţinuta ei, dincolo de asemănarea fizică, îi aminti de Lia. Lia! Numele fostei soţii încă îi ardea inima. Nu putea uita că cea mai frumoasă dintre femei fusese soţia lui timp de cinci ani. În fiecare zi o iubea mai mult decât în cea de dinainte şi era convins că şi ea îl iubeşte la fel. Până în dimineaţa când ea îl sunase la serviciu şi-i spusese că are o surpriză pentru el. Îi dăduse întâlnire la restaurantul unde mâncau uneori. Era radioasă.

„Dumnezeule, în sfârşit vom avea un copil!" îşi spusese în gând şi aşteptase ca ea să vorbească. Dar când ea vorbise, îi căzuse cerul în cap:

— Dorin, promite-mi că te vei bucura împreună cu mine! Eu sunt fericită.

— Da, iubita mea, cum să nu?

— Dorin... m-am îndrăgostit cu adevărat. Mi-am găsit sufletul pereche. Te rog, nu fi egoist, bucură-te cu noi! Dacă mă iubeşti, te vei bucura de bucuria mea...

Iar el, în loc să-i dea o pereche de palme de faţă cu toţi, lăsase capul în jos şi se transformase în stană. Ar fi vrut să-i spună ceva, dar simţise că nu mai poate. La toate insistentele ei, tăcuse. Chelnerul îi întrebase de mai multe ori ce vor să comande, apoi îi lăsase în pace. Lia începuse să lăcrimeze, neînţeleasă. Era atât de frumoasă! Dorin se întrebase în sine, cu o curiozitate aproape ştiinţifică, dacă îşi bătea joc de el sau efectiv era proastă. Nu-l mai interesase. Părăsise localul.

Acasă, observase că toate lucrurile ei dispăruseră. Lia nu mai era. Cinci ani se duseseră purtaţi de vânt. Apoi veniseră hârtiile de divorţ. Scârbit, îi cedase totul la partaj. Avusese un profund sentiment de eşec...

Şi acum, învăţătoarea cea tânără îndrăznea să-i semene Liei atât de mult!

— Gata, vă stau la dispoziţie...

— Aş dori să-mi vorbiţi despre Fănel. Dar, mai întâi, cum vă numiţi, vă rog.

— Ioana Teodor. Bănuiesc că aţi aflat deja multe despre Fănel... în momentul de faţă nu mai frecventează cursurile şcolii noastre. Am discutat cu părinţii lui, cu poliţistul, dar eu nu pot lua măsuri peste familia sa. Este o situaţie

nefericită. Are nevoie de un psiholog, de ajutor de specialitate.

— Când a fost ultima dată la şcoală?

— Cam acum o lună... Dacă vreți, ne putem uita în catalog.

— Cum vi s-a părut?

— A fost întotdeauna un elev peste media clasei. Chiar şi când se vedea că e... tulburat... a dat răspunsuri bune; unele foarte bune. Dacă stau să mă gândesc... e ciudat... parcă învăța mai bine ca niciodată în ultimul timp, reținea imediat, era intuitiv, prindea din zbor o idee...

— Am aflat că după ce a fugit de acasă, a fost găsit în tovărăşia unui... nebun... Ce credeți despre asta?

Învățătoarea se albi, apoi se îmbujoră. Înghiți un nod, ca să poată răspunde:

— Nu ştiu ce să cred.

— Bine, admise Dorin.

— Ştiți, nu mai am timp, trebuie să intru la clasă.

— O să vă mai caut, poate mâine.

— V-am spus tot...

— S-ar putea să mai am nevoie de-o părere...

Un grup de fete veni fuga:

— Domnişoara! Domnişoara! Băieții ne-au luat mingea şi nu ne lasă şi pe noi pe teren!

Învățătoarea se ridică scuzându-se şi plecă, vizibil uşurată. Dar o prinsese! Nasul lui îi spunea că Ioana Teodor mai ştie ceva. Ceva ce

nu vrusese să-i spună şi lui. Dar asta nu însemna că n-avea să-i mărturisească până la urmă...

Mulțumit, se îndreptă spre centrul comunei, spre cârciumă. Avea frigider. Acolo, la una din mesele jegoase, îşi notă nişte idei cu pixul în carnețel. Luă o bere, apoi încă una, apoi o cafea. Se gândi la Ioana, învățătoarea. La Lia... Şi ajunse la concluzia normală că ar fi fost bine să mănânce. Precis mamaie Onela îi fripsese un pui, aşa cum îi promisese la plecare. Va gusta o mâncare simplă, ca în copilărie, în satul bunicilor.

***

În dimineața următoare se trezi sufocat, transpirat şi îngrozit. Visase urât toată noaptea, dar spre zori, coşmarul se adâncise. Ceva greu i se aşezase pe piept, strivindu-l. Încercase să scape, dar nu putuse schița niciun gest. Când reuşise să deschidă ochii, constatase că era închis în capsula rigidă a unui ou uriaş. Un ou de cremene. Nu se putea mişca, abia respira. Poziția fetală îl făcea să se simtă extrem de vulnerabil. Şi era atât de lucid!

Îl trezi țipătul unei gâşte. Deodată, căzu în realitate, de parcă pereții duri ai oului nici n-ar fi existat. Slavă Domnului! I se păruse că e

închis pentru eternitate acolo, conştient şi nemuritor, ca să se autodevoreze.

Usturoiul? Mujdeiul de usturoi de lângă pui să fi fost vinovat? Sau berea? O fi fost veche...

Se spălă afară, la fântână. Simțea că are cearcăne şi tremură în vântul răcoros. Mamaie Onela îl citi pe loc:

— Ce-ai, domnu' Dorin? Că nu prea ți-e bine, ai?

— Nu ştiu, cred că fierea, poate de la usturoi...

— Ia la maica o ulcică de moare acrişoară, că-ți ia rău' cu mâna! Na, vezi ce bună ie?

— Chiar mă simt mai bine. Sărut mâna, mamaie! Auzi, vreau să te întreb ceva, dar nu vorbeşti cu nimeni...

— Gala!

— Am stat ieri de vorbă cu învățătoarea, cu Ioana...

— Aha!

— Mi s-a părut stânjenită când am pomenit de nebunul acela...

— Ete, na! Păi George i-a fost drăguț până a-l chinui duhu' rău. Că de-aia-i nemăritată şi-acu', că l-o iubit sireaca... Că altfel, ce fată cuminte şi la locu' iei e!

— A! Mulțumesc, mamaie Onela, m-ai ajutat.

— Să trăieşti, da' acu hai de mănâncă, că pe-urmă io plec în luncă să iau nişte mohor. Îți

prăjesc nişte ochiuri în tigaie, cu bucăți de la garniță, ai? Văz că ieşti mai bine...

— Da, e grozav.

***

Când socoti că a trecut pauza de prânz, Dorin se mobiliză. Părăsi prispa umbrită, unde digerase în tihnă dejunul bogat, îmbrăcă un tricou cam şifonat, îşi trecu mâna prin părul tuns scurt şi ieşi pe uliță. Ia să vedem primăria...

Portarul răutăcios nu era pe nicăieri, aşa că intră pe un hol rece, neprimitor, unde, la o fereastră nordică, mureau nişte muşcate. Câteva uşi închise, cu numere agățate în mijloc. Un plan de evacuare al clădirii. Dorin privi în jur: o singură intrare, trei încăperi; ce să evacuezi?

Bătu în prima uşă. Îi răspunse un glas răstit:

— Intră!

— Bună ziua... Domnu' primar?

— Aveți programare?

— Nu...

— Atunci nu vă poate primi.

— Sunt de la ziar.

— E plecat, are şedință la oraş.

Se întoarse în uliță. Cum de nu-l văzuse până atunci? Lângă stâlpul de curent, un panou de afişaj. „Oferta turistică a comunei Costeşti”.

Dorin citi cu interes. Măcar să se plimbe, că ancheta tot mergea prost... Costeştiul era impresionant ca ofertă! Multe biserici, mănăstirea Bistrița, Peştera Liliecilor, rezervația din Munții Buila-Vânturarița, Muzeul Trovanților... Citi despre trovanți. Privi ceasul: două jumătate. Era groaznic de cald, şi satul părea mort. Ce altceva ar fi putut face? Să caute muzeul în aer liber!

Atunci se dumiri ce erau pietroaiele pe care le etalau gospodarii în grădinițele din fața caselor: trovanți! Erau ciudați, ca nişte cocoaşe mângâiate de-o mână uriaşă... Când ajunse într-un crâng, regretă că nu întrebase mai întâi despre locația exactă a muzeului. Era evident că rătăcea, dar plimbarea era plăcută, cu sau fără țintă. Şi totuşi! Iată că era pe drumul bun! Alături de poteca pe care mergea, zări un trovant. Era straniu că se afla în pădure, dat fiind că locul lor de formare era un sit nisipos de lângă pârâu. Poate cineva dorise să-l ducă acasă. Îl studie cu atenție: avea dimensiunile unui ceaun de cincizeci de litri, ca cel în care mamaie Onela fierbea borhotul la porci. Şi era tot atât de negru; doar că purta pe spinare nişte muguri cenuşii, zgrunțuroşi... Il atinse încet, de parcă ar fi fost viu. Era cald.

Se hotărî să meargă mai departe. Potecuța ducea la pârâu, din câte se părea. Auzi paşi străbătând frunzişul şi se opri. Ascultă. Pădurea

îşi ţinea respiraţia. Pomi din nou. Scoase aparatul de fotografiat din husa de piele. Să fie pregătit dacă apare ceva... Paşii nesiguri înaintară şi ei. Auzi mai în vale o voce:

— George, tu eşti? Vrei să vorbim? Nu-ţi fie frică, vino!

Dorin putea să jure că vocea era a Ioanei. Mai făcu doi, trei metri şi se aşeză. Paşii din vale se apropiau.

— George? Tu eşti?

— Nu, dar aş vrea să stăm de vorbă...

Surprinsă, Ioana nu se strădui să-şi mascheze neplăcerea.

— Nu e frumos să mă urmăreşti aşa...

— Nu te-am urmărit chiar deloc! Căutam muzeul trovanţilor.

— Aici? E fix în cealaltă parte a satului. Ţi-am răspuns la tot ce m-ai întrebat, şi continui să mă urmăreşti; acum înţeleg de ce se spune că ziariştii sunt groaznici.

— Nu, nu te urmăream. Şi nici nu mi-ai spus adevărul. Când te-am întrebat de nebun...

— Îl cheamă George, nu e animal.

— Linişteşte-te, n-am spus nimic rău de el. Când am venit, a fost primul om pe care l-am văzut. Mă gândeam la ce înseamnă nebunia... De ce ne considerăm noi sănătoşi... Autiştii... sunt nebuni? Nu, doar percep altfel lumea... Când te-am întrebat, n-am ştiut... N-am ştiut că aţi fost...

— Nu vreau să vorbesc despre asta!

— Nici mie nu-mi place să vorbesc despre felul cum m-a părăsit nevastă-mea exact când trăiam cu impresia că ne iubim mai mult... Dar mi-am impus să trec peste durere.

Dorin suspină. O privi pe furiş: niciodată nu dădeai greş dacă mizai pe compasiunea unei femei. Ioana deveni ezitantă; înverşunarea dispăru subit.

— Îmi pare rău, zise neutru.

— Ştii, Ioana... Pot să-ți spun pe nume?

— Sigur.

— Nu-i pasă nimănui că un copil de unsprezece ani doarme de atâta timp sub cerul liber? Ca să nu spun că s-ar putea să nici nu mai fie în viață... Mi se pare foarte ciudat. Eşti cadru didactic. Înțeleg că e treaba familiei şi totuşi... Nu se poate face nimic? Sunt gata să mă implic, să ajut. E doar un băiețel, Ioana! Probabil că e singur şi speriat. George... prietenul tău... nu e vinovat, dar l-ar putea răni pe copil.

Femeia îşi acoperi fața cu palmele. Plângea. Se aşezară la umbra copacilor. Era mai indicat să n-o preseze. S-o lase încet, dacă dorea s-o convingă să vorbească.

— Nu înțelegi, hohoti ea. Nici n-ai cum...

— Am o minte deschisă. Explică-mi!

Ioana îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Tăcea îmbufnată şi căuta prin iarbă frunzulițe

pe care le zdrobea între degete. Umbra era atât de deasă şi răcoroasă, încât Dorin se întinse pe spate, căutând să vadă cerul prin frunzişul fără odihnă. Parfum de pelin şi roiniță se prelingea de pe mâinile fetei şi-l străpunse un dor de copilărie, de bunicii cu păr alb, aşteptându-l într-o căsuță de lemn tencuită cu chirpici, la marginea satului.

— Eu cred, începu el evaziv, că există o legătură între George şi Fănel. Nu ştiu de ce. Dar tu ştii şi nu vrei să-mi spui. Poate-i ajutăm; am relații la Bucureşti, i-am putea interna...

— Aş vrea să-ți spun, numai că...

— Uite, facem o înțelegere: am să iau de bun orice mi-ai spune. Nu comentez.

— Mi-e frică, nu-nțelegi?

Dorin se ridică. Mica mafie locală!

— Politistu'? Primaru'? De cine ți-e frică?» 1

Ioana se ridică şi ea. Zbuciumul prin care trecea era vizibil.

— Mi-e frică să nu mă ia şi pe mine! zise răguşit. La toți ne e frică! Te fură când nu ştii...

Dorin se simți confuz. Femeia părea să manifeste un început de isterie: tremura violent, lacrimile îi curgeau într-un plâns ciudat, adânc, nu-şi găsea cuvintele.

Îi fu milă de ea. Probabil că nu era bine ceea ce făcea, dar nu putu rezista imboldului: întinse mâna spre ea şi-o luă în brațe. O strânse tare de tot şi o simți, în sfârşit, descătuşată de teamă.

Plânse cu capul pe umărul lui. Apoi se linişti şi se desprinse de el.

— Ne ascultă. Hai să plecăm, nu e bine să stai prea mult într-un loc.

Ar fi vrut să obiecteze, să n-o lase să schimbe subiectul când fusese atât de aproape de o mărturisire. Să plece însemna să amâne.

Întâi crezu că plouă. Apoi percepu mâna Ioanei crispându-se în mâna lui. Şi abia după aceea se trezi lovit în obraz, pe braţe, pe picioare, de o ploaie de mici proiectile.

— Fugi! ţipă Ioana.

Îşi apărau ochii cu braţul ridicat, căutau să nu se împiedice în tufişuri şi alergau spre sat. Dorin vedea imaginile mişcate, cu lungi fâşii de verde, cu puncte roşii în dreptul Ioanei. Zburau pietre mici, ca o criblură, şi-i nimeriseră. Sângera şi el. Era o ploaie, dar nu din cer, ci orizontală. Ioana căzu. Îngenunche s-o ajute. Groaza întipărită pe figura ei i se păru mai sinistră decât orice.

— Spre pârâu! articulă înnebunită şi se ridică într-o forţare dincolo de puterile ei. Pietrele sfişchiuiau cu furie, Dorin distingea şuieratul lor, răpăitul celor care loveau trunchiuri de copac, sunetul moale al celor care le sfâşiau hainele sau se încurcau în mărăcinişuri. Albia pârâului se ivi printre plutele înalte şi, de îndată ce călcară pe nisip, ploaia se opri.

Dorin îşi atinse buza lovită: sângera. Strivi o înjurătură; îi era ciudă că se speriase. Dar prea se întâmplase iute. Poltergeist. Clasic. Crezu că înțelege toată povestea: Fănel era la vârsta predilectă pentru astfel de manifestări; el stârnea ploi de pietre, el plimba obiecte fără să le atingă. Sătenii îl considerau posedat. Familia exasperată îl alungase. Era ceva straniu, dar nu nemaiauzit.

— S-a oprit, constată cu nepăsare atent calculată. Te-a lovit rău, mama lui de copil!

Ioana îl privi contrariată. Îşi presă mâneca rochiei de tâmpla care-i sângera:

— Te gândeşti la Fănel? Nu el o face.

— George?

„Să ştii că e gelos!” îşi zise în gând şi se simți satisfăcut.

Ioana clătină din cap cu tristețe.

— Dar spune-mi odată, pentru Dumnezeu! izbucni el iritat.

Fata mângâie nisipul fierbinte de pe prund; îl trase spre ea, jos, şi-i şopti la ureche:

— Trovantul cel mare din peşteră, el face tot.

— Cine?

— Şşş! Aici nu ne loveşte că suntem pe nisip, e carnea lui. N-ai văzut bolovanii din curți? Trovantii? E unul mare de tot în peşteră, la lilieci, el e capu' răutăților. Toți sunt vii, n-ai simțit?

Dorin se-ndepărtă de ea şi-o privi suspicios. Ioana avea ceva disperat în ochi şi acum nu se mai oprea:

— Pietroii cresc după ploaie... umblă noaptea de-i afli unde nu gândeşti... fură viața din om şi te transformă în stâncă... începe să te doară ceafa. Pe-urmă ți-apar negi pe mâini şi picioare, ți se-ngroaşă pielea tot mai tare până se face crustă de piatră. Devii greoi. Nu te mai poți urni. Apoi te faci de-al lor. Îți ia mintea, te fac trovant. E ca o boală, se ia. De-asta l-au alungat pe Fănel. George a încercat să spargă trovantu' cel mare. I-a luat mințile pe loc! Eu i-am spus să plecăm de-aici, da' el nu şi nu, că e de datoria lui să-i scape... E bine acum? Cui îi mai pasă că el s-a zbătut pentru săteni?

— Ioana! Gata, calmează-te. Hai acasă.

— Vezi? Nu crezi nimic! Mi-o zis mama mare să nu povestesc, c-or încercat şi cei bătrâni şi n-or fost crezuți, ba mai înfurii pe Cel Rău... Da' am dovadă. Dovada vie, pe Moş Costea. Te duc la el, chiar de-o fi să nu ne mai întoarcem. Vino, sau n-ai curaj?

Dorin pomi fără vorbă în urma ei. Urcau panta unui deal cu vegetație săracă. Colți de stâncă se iveau ici-colo de sub palma de sol ce-l acoperea ca o blană. Sus, pe creastă erau formațiuni bazaltice spectaculoase. Ar fi preferat să facă plimbarea asta altădată, nu acum, pe

căldură. Dar, din moment ce pomenise de curaj, nu putea să dea înapoi.

— Şi cine-i moş Costea ăsta la care mergem?

— Ultimul furat care încă-i om. N-ai văzut pietrele prin grădini? Se zice că-s cei bătrâni, strămoşii, care s-au întors fiecare la casele lor... Dacă pui mâna pe ei, le mai simți inima bătând adânc în piatră.

— Da? rânji Dorin. Atunci ce-i cu pietroii de la muzeu?

— Aceia sunt atât de vechi încât nu şi-au mai găsit casa şi neamul. Nu e muzeu, e satul oamenilor de piatră. E chiar sub munte. Îi zice Pietreni. Dacă e linişte şi ai răbdare să-i asculți, îi auzi scrâşnind înăuntru.

Dorin se opri străfulgerat. Era o senzație cunoscută. Îşi aminti coşmarul din zori şi-l scutură un val de frig în plin soare.

— Când ai venit după mine astăzi, la pădure, n-ai văzut pe cărare un trovant negricios? Se duce acasă. E Lenuța lui Chindeac. E dispărută de treizeci de ani.

— Ioana! Ați luat-o razna chiar toți? Şi să ştii că n-am venit după tine...

— Am ajuns. O să ne oprim înăuntru, lângă intrare, să ne obişnuim cu întunericul. Încearcă să nu atingi nimic. Nu ştim cum se ia molima.

— Nu văd nicio intrare.

— În spatele tufişurilor. Nu o cunosc decât localnicii. Comunică şi cu peştera liliecilor

printr-un coridor îngust, dar eu nu pot să trec prin el; sunt claustrofobă.

În peştera era un aer umed, dar răcoros. Undeva, în adânc, se auzea susur de apă.

Dorin încercă neplăcuta senzație că e ridicol. Ce naiba căuta în peşteră cu fata asta drăguță, dar nebună de legat? Investigație, OK, dar până unde? Era lipsă de profesionalism că se luase după o sursă de neîncredere... Ioana era prea implicată.

— Şi unde sunt liliecii? Sper că nu ți-e frică...

— Nu mi-e frică, am fost aici cu George. Nu ți-am spus... El era student la geologie... Liliecii sunt în partea cealaltă, la intrările estice, unde sunt şi cele două biserici, Ovidenia şi Sfinții Arhangheli. Sunt vechi, construite în stâncă, la intrări; aşa au încercat oamenii încă de atunci să stăvilească răul înăuntru. Da' tot a ieşit... Hai să mergem. Fii atent pe unde calci, vino după mine.

Ar fi putut jura că se rătăciseră şi era pe cale să-i comunice asta Ioanei, când ea se opri în pragul unei sălițe. Întunericul nu era deplin. O lumină difuză era purtată de curentul de aer în continuă mişcare. Sau, cel puțin, aşa i se părea lui. Peştera era săracă în formațiuni concreționare; zărise câteva coloane, bolți modeste, praguri. Un firicel de apă curgea chiar pe mijlocul principalei căi de acces şi probabil că acesta era reperul Ioanei. Pereții păreau albi,

acoperiți de un praf gros, la fel ca şi zonele uscate. Din loc în loc se deschideau coridoare laterale, unele destul de înalte spre a fi străbătute uşor, altele înguste sau prea joase. Sinistru loc!

Atunci desluşi în sălița din fața lor un morman de pietre. I se păru că distinge mişcare acolo. Încercă să vadă mai bine. Ioana înaintă încet. Liniştea făcea ecou. Desluşi o respirație. Şi nu era a Ioanei! Se apropie şi el, cu toate simțurile în alertă. Deodată, văzu: în mijlocul bolovanilor stătea un moşneag. Avea corpul acoperit cu licheni şi cruste sticloase îi sudaseră picioarele în piatră. Un pietroi îi creştea din umăr şi povara lui îl apleca în față. Ioana vorbi cu o duşmănie de care Dorin n-ar fi crezut-o în stare:

— Mi l-ai luat pe George! Te-am crezut că încă ții cu noi... Da' ți-am spus că nu rămâne aşa.

— Hăi, fato!

Dorin se cutremură: bătrânul avea un glas hârâit, iar încercarea de a-şi ridica fruntea scoase un sunet nesuferit, ca un lighean cu apă împins pe podele.

— Fatooo! gemu moşul. Poate mai vorbeşte şi dracu' din mine, asta n-o pui la socoteală? Asta cine-i?

— Tataie, sunt reporter. O să te scoatem de aici. O să te salvăm.

— Hă, hă! hohoti arătarea de piatră.

— Uită-te bine, Dorin! îl avertiză Ioana. Să nu mai spui că nu mă crezi. Când consideri că te-ai convins, plecăm!

— Dar trebuie să-l ajutăm... De când n-a mai fost nimeni la el cu mâncare?

— Taică, eu mâne pământ. Şi beu lapte de stâncă. Pământul ăsta ie maica noastră, cum zice la carte: din pământ ieşti făcut, în pământ te vei întoarce. Şi ce dacă mănânc pământ? Nu ie spurcat. Din țărână creşte buruiana câmpului care hrăneşte dobitoacele, iar pe dobitoace le taie omu'. Tot pământ are în gură şi ăl de-i zice carne!

— Moş Costea, ia spune-i domnului ziarist, cine ți-a făcut asta!

— Bolovanu' ăl mare, taică. Îți dă-n nări praf de-ăla de-al lui şi te trezeşti cu coji de cremene la călcâie şi-n coate, apăi ieşti perdut...

— Tatae, unde e bolovanu'?

— În fundu' pământului, nu-l afli tălică. O crescut şi el, c-o fost mititel când o căzut din ceriu. Munții sunt pe spinarea lui...

— Ioana, hai să-ncercăm să-l ridicăm.

— Ai înnebunit? Tu nu vezi că toate pietrele alea sunt prinse de el? Uită-te mai bine!

Dorin privi stupefiat ceea ce crezuse că sunt licheni: era un fel de sistem circulator extern, cu bogate ramificații, prin care bolborosea lent un lichid gri-verzui. Fața bătrânului avea cruste de

parcă i-ar fi ieşit unghii de sub piele; cu un ochi nu avea cum să mai vadă... Dar în ochiul viu sclipi un licăr de răutate şi moşul îşi arătă dinţii într-o grimasă înfiorătoare: erau lungi şi subţiri ca dinţii de gavial.

În acelaşi timp, percepu un vuiet puternic dincolo de unul din pereţi; firicelul de apă le inundă picioarele. Ioana ţipă:

— Să fugim! Repede!

O apucă de mână, mai mult de teama de-a nu se rătăci el, decât din dorinţa de a o salva pe ea. Alergau orbeşte prin apa ce venea din spate cu viteză. O teroare cumplită pusese stăpânire pe el: simţea un rău de neînţeles hăituindu-i. Nimeriră ieşirea şi continuară să fugă, dar apa râului subteran nu ieşi afară. Probabil îşi continua cursul pe sub pământ.

— Gata cu moşu', s-a înecat!

— Nici vorbă. N-are neapărată nevoie de aer, cum nu are nevoie de mâncare. Din momentul în care se contaminează, corpul lor suferă transformări.

Dorin îşi privi ceasul: era şase.

— Unde mă pot conecta la internet?

— La şcoală.

***

Dorin deschise laptop-ul. O privi pe Ioana cu coada ochiului. Îşi despletise părul ca să ascundă tâmpla şi obrazul lovite.

— Vorbeşte-mi de George.

— Nu…

— Gândeşte-te c-o faci pentru el. E sigur că el şi copilu' au aceeaşi boală; la fel şi moşu'. Cum debutează? Care sunt primele simptome?

— De moş Costea nu ştiu. E în peşteră de vreo şapte ani. El n-a fost nebun. Devenise fanatic… religios. Pupa icoanele şi bătea mătănii la toate slujbele. Acum îmi dau seama că era speriat. O făcea de frică. Credea că-l pedepseşte Dumnezeu. Se spunea că făcuse unele prostii…

— Cum a început la George? Ați fost mereu împreună?

— Da, eram în vacantă, anul trecut, vara. A coborât în peşteră. N-am fost cu el până jos, ți-am spus că nu pot. Când s-a întors era foarte obosit, părea beat. Da' nimic altceva.

— Încearcă să-ți aminteşti cât mai exact.

— Ştiu că ne-am dus la Horezu, la târg, că era Sântă Măria… a doua zi… El era tot gândit. A zis că vrea să arunce în aer bolovanu'. Cunoştea un maistru artificier. În ziua aceea, la târg, mi-a spus ce intenții are. Seara, când ne-am întors acasă, m-a condus şi mama l-a invitat să rămână la cină. Stăteam cu el pe bancă, mai fugeam să ajut pe mama şi numai o dată îl văd că se apleacă spre stratu' de flori şi ia un pumn

de pământ. L-a băgat în gură. A înghițit şi-a râs. Se purta ciudat, nu era el. L-am întrebat de ce a făcut aşa. Atunci a vrut să rupă o bucată de tencuială din perete; mama venea cu fripturile şi l-a văzut şi ea; săraca, s-a îngălbenit pe dată. Eu ştiam de trovanți, ne-au învățat de mici cu frica lor. Dar n-am ştiut că poate să înceapă aşa.

— Şi?

— A fugit...

— Hai, nu trebuie să plângi!

— Vorbeau oamenii că l-au văzut dezbrăcat, la râu, tăvălindu-se în noroi. Nu se mai putea nimeni înțelege cu el.

— Şi familia lui ce-a spus?

— George nu e de aici, e dintr-o comună mai încolo, mai la sud. N-o are decât pe maică-sa, c-o divorțat şi era recăsătorită.

— Bun. Fănel ți-a fost elev. La el cum s-a manifestat?

— Dacă stau să mă gândesc, am observat că învăța mai bine. Chiar l-am lăudat. Doar că începuse să... se maimuțărească... se strâmba, te imita, scotea sunete... în toiul celei mai serioase atenționări se întorcea la mine şi se strâmba. În schimb, dădea cele mai bune răspunsuri la ore. Erau nişte chestii direct proporționale învățatul şi scălâmbăielile... Uite, da... l-am văzut mâncând cretă! Am zis că vrea să facă trucul acela cu febra, ca să chiulească...

— Cu alte cuvinte, avem un apetit crescut pentru minerale... Şi apoi, pur şi simplu, n-a mai venit la şcoală?

— Devenise violent. Maimuţăreala nu mai era nevinovată. Lovea copiii. Doamne, nu pot să-ţi spun ce-a făcut cu nişte căţeluşi! Atunci m-am dus la maică-sa. Eu nu mi-am dat seama ce are, dar ea, săraca femeie, ştia. Mi-a povestit plângând cum încerca în fiecare seară să-i scoată crustele de piatră de pe coate...

— Hai să căutăm pe net. „Mănâncă pământ”. Aşa! Ia uite ce răspunsuri apar: sindromul Pica: mănâncă pământ, cărbune, rugină, tencuială, cenuşă... Vezi? Pentru „cruste pe piele” ce ne iasă? „Boala Morgellons” Ok! În principiu, concluzia mea e că nu neapărat trovantul sau pietrele provoacă asta, deci sunt vindecabili... Ioana, nu plânge!

— Deci tot nu crezi. O iei ştiinţific. A mai fost pe-aici o echipă cu abordare ştiinţifică, prin 1977, venită din Bucureşti. Mi-a povestit mama... Atunci au înfiinţat muzeul. Au găsit necropole la baza muntelui. Profesorul de istorie de la şcoala din Horezu a interpretat rezultatele ca fiind un loc de sacrificii umane, probabil pentru îmbunarea monstrului din pământ. A scos o broşurică, dar a fost retrasă încă de sub tipar. Iar el a dispărut.

— Ce e rău în a încerca o explicaţie ştiinţifică? Crezi mai degrabă în bau-bau?

— Nu am nimic cu ştiinţa, atâta timp cât nu-şi imaginează că poate explica absolut tot. Sunt lucruri dincolo de capacitatea de cuprindere a raţiunii noastre.

— Bine, Ioana. Am spus că am o minte deschisă; accept ca ipoteză de lucru şi posibilitatea ca trovantul să fie vinovat. Dar doresc, înainte de toate, să-l găsim pe Fănel. E inadmisibil ca un copil să fie părăsit în felul acesta. Şi acum, acasă! S-a făcut târziu.

***

Dorin ajunse în curtea gazdelor tocmai la timp ca să ciocnească un pahar de vin cu moşu'. Se întunecase de tot, dar afară, în pridvor, unde era pusă masa, becul răspândea o lumină plăcută, ce atrăgea fluturi de noapte cu aripi grele, goange blindate zornăind în armuri, gâze transparent-verzui care miroseau dacă le striveai. Dorin le privi tăcut, apoi îşi mută ochii pe bătrânul de lângă el.

— Şi ie gata articolu' la ziar, taică?

— Nu, tataie. Dacă nu vreţi să mă ajutaţi...

— Lo-ţi povestii tot ce ştiui, de. Mai mult ce să fac?

— Am fost în peşteră la moş Costea.

Bătrânul se înnegură:

— D-apoi asta-i pe răspunderea dumitale, să ştii. Hai, măi muiere, că îmi pleoşti rachiu'

urechile de când l-am beut şi mămăliga ceea tot nu-i fiartă! Adă un boț de brânză, batăr!

— Fănel are aceeaşi boală ca moş Costea şi ca George.

— Tată, la fiecare îi rânduieşte Dumnezeu după voie; nu cerceta legile sale. Asta e!

— Ați fost în stare o comunitate întreagă, în frunte cu familia lui, să abandonați un băietei! L-ați lăsat să moară!

— De-acu' nu mai moare, taică. Io zic să-ți vezi de treaba lu' matale, că-i mai bine, auzi?

— Măcar spuneți-mi tot ce ştiți.

— Io atât ştiui.

Baba Onela trânti mămăliga pe cârpător cu ostentație: – Nu crezui c-ajung la anii ăştia să-mi fie ruşine cu omu' meu!

— Ce-ai, fă, ai căpiat? Ia mai taci!

— Ba să taci mata, uncheşule, auzi? Că io îi zic lu' domnu' ce mai ştiu. Că dacă nu tăceați toți, ca porcu' la tărâțe, poate nu vedeai atâția nebuni pe ulițe. Ietă-l, domnu' Dorin, pe omu' meu: moare de teamă, c-aşa o fost învățat de pe vremuri. Geaba îi zic că s-or dus comuniştii cu partidu' lor. Ie mai lesne să taci, uncheşule? Mi-e ruşine cu voi, Grigore! De ce să nu spunem c-avem un năcaz? Ie demon, mamă, acolo subt pământ! De la suflarea lui puturoasă se betegesc oamenii din moşi strămoşi. Şi n-are leac. Or venit domni mari, şcoliți să-i dea de capăt şi n-or putut. Măcar or pus un gard de

sârmă ghimpată de nu mai trecea nimini spre borta aia blestemată. Da' după revoluție s-o furat tot. De la ceape or luat animalele, porumbu', țevile de irigație, țigla de pe grajduri, tot! S-o furat şi sârma din juru' peşterii. Usca-i-s-ar mâna cui a luat-o! Că de-aia ni se bolnăvesc copiii! Domnu' Dorin, ziceți cui trebe, poate aude şi de noi cineva.

— Mamaie, zici c-a fost aici o echipă din Bucureşti?

— Da, mamă, ie mult de-atunci, că eream io tineră. Moşu' ăsta erea secretar la primărie, el i-o primit, da' nu vrea să zică. Erai mai curajos, uncheşule, pe vremuri; ascultai vocea Americii la radio, ții minte? O fost nişte domni prefesori, într-o vară, cu o maşină în care aveau multe minunății, plină cu felurite borcănaşe şi clondire în care adunau pietricele şi lipeau pe iele hârtiuțe scrise... Ehe! Dacă iei nu i-or dat de capăt, nici nu ştiu... Or coborât în peşteră de mai multe ori, îi conducea un pui de fată, Lenuța lu' Chindeac, care s-o şi bolnăvit dup-aia... Şi numa' ce-o venit o maşină neagră cu număr mic într-o bună zi, de-i ia la întrebări. Or trăbuit să plece. Ce s-o mai supărat domn prefesor, ăl bătrân care erea şi cel mai deştept între iei! Atunci or închis intrarea şi-or pus numele la pietroaiele cele mari „muzeu" şi gata.

— Şi acei profesori ce spuneau de ce au descoperit?

— Nu prea vorbea cu noi, mamă... Deşi erea cumsecade, aşa, ca oamini... Că i-am cunoscut binişor, că le făceam de mâncare cu rându', cum o hotărât domn părinte la biserică... Şi-or dormit la Nuța, verişoara mea, că erea vădană şi-avea odăi goale...

— Mă duc mâine la tanti Nuța, atunci... Poate îmi mai spune ceva.

— Ahă, maică, Nuța s-o mutat la Domnu' de câțiva ani. Da' dacă vreai să vezi casa, te duc, că nouă ne-o rămas toate după ia, că n-o avut copii. Am şi-un cufăraş de-al lui domn prefesor, pe care crez că l-o uitat la ia, dară nu l-am descuiet, că nu-i frumos; am tot aşteptat să-l ceară. Dacă vreai, deschide-l tălică.

— Ho, muiere, că vorbişi să ne-ajungă până la a doua venire a Mântuitorului! Acu', dacă vărsaşi din tine tot, dă-ne să mâncăm, că-i arat eu cufăru' la domnu'!

***

Dorin se trezi abia spre prânz. În cap îi stăruia un singur gând: să-i arate Ioanei ce descoperise printre lucrurile profesorului.

Găsi în bucătăria de vară, pe cuptor, sub un ştergar, turtă caldă, carne cu varză acră şi plăcinte. Se aşeză pe scăunel să mănânce, cuprins de-un val de duioşie pentru mamaie Onela.

Când soarele încingea praful pe drum, în arşiţa amiezii, ieşi pe portiţă. La şcoală, o aşteptă pe Ioana, sub brazii înalţi, răcoroşi.

— Nu ştiam că la clasele I-IV faceţi cursuri până la două...

— A, nu. Am avut şedinţă de catedră. Ce faci?

— Am găsit carnetul ăsta de notiţe între lucrurile unuia dintre profesorii care au cercetat trovanţii. Nu-mi dau seama cum de l-a lăsat aici.

Ioana privea în gol. Lovitura de piatră de pe tâmplă se închisese ca o floare mică, roşie. Dorin ar fi vrut s-o sărute acolo.

— Ioana, mă auzi? La ce te gândeşti?

— Te-am auzit. Am pus-o pe mama să-mi povestească de echipa de geologi din '77. Şi-a amintit că pe profesorul care coordona grupul îl chema Gavăţ. A ajuns la noi un zvon că s-ar fi sinucis, un an mai târziu. A înţeles că trebuia să se grăbească...

— Cum adică?

— Dacă boala evoluează, nu mai poţi muri; transformarea merge până la capăt. Nu te lasă să-i scapi.

— Deşi nu-mi place, trebuie să admit că ai avut dreptate, în cazul în care acest geolog nu era nebun, ceea ce a notat în carnet este înspăimântător. Vrei să-ţi citesc?

— Îmh.

— Nu te plictisesc, redau doar pasajele relevante, oricum, notele sunt destul de succinte. Fii atentă:

„Trovanții sunt concrețiuni grezoase şi reprezintă cimentări locale în masa nisipurilor care îi conțin, iar secreția neuniformă a cimentului conduce la diferite forme ale acestora...”

— N-a spus nimic deosebit.

— Ascultă mai departe:

„Concrețiunile sunt aglomerări punctuale de substanță minerală cu structură concentrică, zonară, formate diagenetic prin creştere centrifugă.”

— Mă rog, aici e mai vag, da' stai să vezi:

„După acumulare, sedimentele elastice (depozitele nisipoase), îşi modifică organizarea internă, din cauze mecanice, chimice, dar mai ales biotice.”

— Ai auzit? „Biotice”. Adică se referă la viață. Se modifică sub acțiunea unui factor biologic, Ioana! Ascultă:

„Unicitatea trovanților constă în aceea că soluția de carbonați a fost înlocuită, la formarea acestora, cu o soluție organică de siliciu şi cimentarea s-a făcut doar în jurul unor anumite centre, care au ca punct de plecare o rocă a cărei compoziție este necunoscută.”

— Îți dai seama? Ce zicea moş Costea de piatra căzută din cer? Şi „soluție organică de

siliciu”. Nu cred că există aşa ceva pe pământ, e evident o formă străină de viață...

— Îmi pare bine că te-ai convins.

— Uite, a desenat o hartă; aici e cartografiată peştera. Nu ştiam că există şi-o peşteră a urşilor. Hai să-ți mai citesc!

— Dorin, eu ştiam toate astea, uiți că George era student la geologie? Pentru tine sunt revelații, noi le cunoaştem dintotdeauna... Problema e cu totul alta.

— Ioana, îți promit că n-am să las lucrurile aşa. Ştiu unde e cazul să mă adresez ca să mă fac auzit. Niciun om nu mai trebuie să trăiască acel coşmar. Însă, până mă întorc, trebuie să astupăm intrarea. George a avut o idee bună. Mai ştii unde putem găsi artificierul?

— Da, la Horezu, am fost împreună la el.

— Păi, atunci, mâine mergem la Horezu.

***

Excursia până la Horezu, împreună cu Ioana, îi dădea emoții. Tot restul acelei după amieze visă cum va petrece cu ea o sâmbătă întreagă. Spre seară, după ce notase câteva puncte de reper, pentru articol, pe măsuța soioasă a cârciumii şi golise două sticle de bere, îşi puse problema serios despre relația cu Ioana. Cât avea să mai stea singur? Era prima femeie care îl interesa în mod real, de la Lia încoace. Are s-o

ia cu el la Bucureşti. Ba mai mult, o va lua de nevastă! Odată decis, o mare mulțumire puse stăpânire pe sufletul său. Intră în vorbă, afabil, cu sătenii ce-l înconjurară şi le povesti despre evenimente politice şi dedesubturile lor, despre plata subvențiilor în agricultură, despre manevrele esoterice ale băncilor şi ascultă politicos epopeea retrocedărilor din localitate... Era întuneric afară când se ridică dintre bărbații încinşi de alcool şi de finalul campionatului ce se urmărea în comun la televizorul de pe bufet. Trebuia să se odihnească. Avea capul greu.

Pe ulițe, Luna îl ajută să nu se împiedice. Noaptea era caldă şi parfumată, greierii țârâiau peste tot, auzi şi-un huhurez, departe, spre pădure. Trase aer în piept cu încântare. Da, viața la tară avea un farmec al ei...

Când ajunse în dreptul casei gazdelor, desluşi o pată întunecată lipită de stâlpul de piatră al porții. Din cauza umbrei albastre aruncate de un copac, nu putu desluşi dacă era om sau animal. Insă trebuia să se apropie, fiindcă îi stătea exact în drum. Se auzea un sunet cunoscut venind dinspre ea, dar lui Dorin îi trebui câteva secunde să-l identifice: era zgomotul unui cuțit ascuțit pe gresie; al mai multor cuțite ascuțite în acelaşi timp. Şi, deşi era un sunet familiar, un fior rece îi dansă pe şira spinării, ca o avertizare, cu o clipă înainte de-a intui ce era arătarea: Fănel!

Copilul se mişcă, lumina seacă a Lunii i-l înfăţişă lui Dorin: resturi de haine atârnau zdrenţăros peste trupul crescut inegal. O mână se transformase în cilindru de cremene, în jurul gâtului se adăugaseră inele dure de piatră şi-l siliseră să se lungească nefiresc, picioarele păreau unite de la genunchi în sus. Fănel muşca din stâlpii porţii. Îngrozit, Dorin îi văzu dinţii cenuşii, lungi, capabili să sfărâme roca. Dar nimic nu-l cutremură ca ochii băiatului. Erau vii, sclipitori, inteligenţi şi lipsiţi de orice urmă de simţire. Ceea ce se oglindea în ei era un rău pur, fascinant ca flacăra lumânării pentru o molie. Dorin rămase încremenit, prezenţa de spirit i se evaporase instantaneu, doar inima îi palpita, înecată în coşul pieptului. Fănel îi aruncă o privire încărcată de dispreţ. Pocni cu braţul de piatră în gard atât de puternic, încât săriră scântei, râse strident, apoi se îndepărtă greoi, de parcă ar fi avut ambele picioare pe cracul aceluiaşi pantalon. Dorin îl privi până dispăru în faldurile nopţii. Intră în casă transpirat, dârdâind de emoţie.

***

— Crezi că e posibil să nu vină? Să ne fi minţit?

— N-am de unde să ştiu. Îl cunosc la fel de puţin ca şi tine.

Îl aşteptau pe nea Aurică, artificierul, la umbra săracă a unui salcâm pipernicit, nu departe de intrarea în peşteră. Dorin era stânjenit şi se enervă. Acesta era simptomul fără greş atunci când se îndrăgostea şi n-ar fi vrut ca Ioana să se amuze. Avea ceva să-i spună, ceva de maximă importanță şi socoti că era indicat să înceapă cu o problemă mai gravă.

— Ştii, Ioana, n-am vrut să-ți stric ieri buna dispoziție... Şi n-am dorit nici eu să-mi amintesc cât eram cu tine... înțelegi? Vineri seara am rămas la cârciumă să notez unele idei pentru articol, m-am uitat la meciul de fotbal, că nu aveam ce face... Pe la zece şi ceva m-am dus spre casă. În poartă la mamaie Onela era... întâi n-am văzut ce e. Apoi mi-am dat seama că era Fănel.

— L-ai văzut? Mai vorbeşte?

— Nu... A râs, dar a fost un râs drăcesc. Moş Costea nu m-a impresionat aşa. Copilul acesta a pățit un lucru... Parcă s-a mutat în el ceva străin de tot ce cunosc. E pe jumătate pietrificat. Şi musteşte de ură. Ioana, nu vreau ca tu să mai rămâi aici. Ascultă-mă! Vreau să vii cu mine la Bucureşti.

— Nu se poate.

— Ioana, îți găsesc post de învățătoare fără probleme. Nu cred că părinții tăi ar avea ceva împotrivă să te ştie în siguranță.

— Nu-mi permit. Unde să plec aşa, de nebună?

— Ioana! Eu vreau să te iau de soție. Stai, nu fugi!

— Nu fug, dar nu cred că e momentul să...

— Ştiu, ştiu! Te rog să mă ierți că ți-am spus în felul acesta. Dar trebuie să ne grăbim. Eu mâine plec, dar intenționez să mă întorc în două, trei zile. Nu vreau ca tu să mai fii aici. Te iau cu mine atunci.

— Eşti fantastic! M-ai întrebat dacă eu doresc să mă mărit cu tine?

— Nu ştiu dacă vrei să te măriți cu mine, dar cred că mă placi şi tu. Când se întâlnesc doi oameni care se aseamănă, nu este nevoie de prea multe declarații.

— Nu-mi permit să locuiesc în capitală. Nu sunt bogată, să ştii.

— Eşti foarte bogată. Presupun că nu vei dori să stai la mine. Dar am o mătuşă singură care închiriază o cameră la studente. O să fii liniştită şi în siguranță acolo. Vrei? Asta doar până aranjăm nunta.

— Dorin...

— Ah! Sunt fericit! Ioana, te iubesc!

— Dar n-am spus „da”!

— Ba da, ochii tăi au spus-o!

— Stai cuminte, Dorin, uite, vine nea Aurică!

— Bună ziua, bună ziua! Gata, nea Aurică?

— Să trăiți, taică. Păi cum? Mă urneam pân-aci de florile mărului?

— Dar ați adus ce trebuie? Că nu văd decât o plăsuță...

— He, he...

Nea Aurică se roşi de plăcere. Era un moş încă falnic, cu păr alb şi perciuni stufoşi, iar ochii mici scânteiau ca ai unui copil pus pe ghiduşii.

— Taică, vreți să aruncați în aer intrarea în peşteră, iar eu n-am pus întrebări, că de ce, că cum, că aşa şi pe dincolo... Poate socot că e bine ce faceți. Sau poate nu pun întrebări de felu' meu... Da' să crezi că nu-s pregătit... Mă, taicule, pe ce pui eu mâna se face exploziv, auzi? E treaba mea cu ce îți dărâm gura peşterii. Dacă vreau cu dinamită, cu dinamită! Dacă vreau cu trotil, cu trotil! Da' dacă eu vreau cu zahăr şi pastă de hârtie, cu bicarbonat de sodiu la care am adăugat aşa, un piculeț de nălbitor de rufe de la muiere, ce-ai tu cu mine? He, he...

— De unde ai dumneata trotil?

— Eeee! Treaba mea. Poate îmi place pescuitul sportiv... he, he... N-aveți grijă. Ia ajutați-mă să desfăşor firu'... îl ducem puțin mai încolo, ca să fim siguri că pică bolta de la intrare. Fata tatii, să n-apeşi pe manetă, c-ajungem prea curând la Sân Petru! La aia umblu doar eu. E! A fost greu? Acu' gata, însă pân-a bubui, vreau ălea două milioane, taică.

— Sigur, poftim.

— Vezi că suntem pretini? Doamne-ajută, o dăm jos!

Nea Aurică apăsă pe „manetă”. În locul unei explozii, auziră un răcnet. Ioana tresări. George nebunul, gol, cu părul țeapăn, acoperit de cruste ca de nişte platoşe, până la brâu, se repezise în peşteră. Urletele lui răzbăteau în afară cu ecou. Fata țâşni spre intrare, strigându-l.

— Nu, Ioana, nu! Explodează din clipă în clipă!

— Lasă-mă! Lasă-mă când îți spun!

Dorin se aruncă peste ea exact la timp ca să fie la pământ când primele proiectile zburară care încotro. Un praf alb şi înecăcios se lăți peste tot şi-şi simțiră urechile înfundate. Nea Aurică sărea în sus de încântare:

— Ați văzut? Ați văzut? A fost minunată!»

Ioana plângea în hohote. Dorin o strânse în brațe:

— Nu mai era nimic de făcut pentru el, ştii bine.

***

În dimineața plecării, moş Grigore îl trezi la patru. Dorin îşi aruncă hainele în rucsac, plăti pentru găzduire şi ieşi în răcoarea zorilor. Mamaie Onela era în grădinița de flori din fața

casei, îngenuncheată lângă o tufă cu flori albe, puternic parfumate.

— Sărut mâna, mamaie, eu plec.

Bătrâna întoarse spre el ochii plânşi. Atunci văzu la picioarele ei un trovant mititel, plin de negi cenuşii.

— Nu ştiam că ţineţi şi dumneavoastră pietre de-astea lângă casă, zise Dorin, fără să-şi poată reprima tonul de reproş.

— De, mamă, veni acasă... E Petrică al meu. Avea cinci anişori când mi l-o luat. S-o bolnăvit la râu. Crezui c-o să moriu de durere, dar Domnul mi-o trimes pe Anica, fata noastră, să mă mulcomească. Că de nu erea ia, n-aveam la ce să mai trăim... Vin în fiece dimineaţă să-i dau o ulcică de lapte, că tot pruncuţu' meu ieste. Şi el creşte, da' cătinel, aşa... Toţi avem piatră în curte şi pe inimă, domnu' Dorin. Toţi.

— Am să vă ajut. N-o să vă uit, promit!

— Domnu' Dumnezeu cu tine, maică!

***

Dorin se trezi acasă, în vuietul atât de drag al oraşului. Se întinse în aşternut cu plăcere. Avea să treacă pe la redacţie abia spre seară. Articolul era aproape terminat, sigur Giganul o să moară de încântare. După cum îl ştia, n-o să-l publice imediat, întâi o să-i facă puţină reclamă, să cumpere cititorii ziarul.

Ioana! Oh, Ioana! Vineri se va duce după ea. Ce noroc pe el! Când cumpărase pontul de la Alina, visase oare că se îndreaptă spre cea care-i va fi soție? Spre Ioana? Numele ei îi părea răcoros ca un măr verde. Din care ar fi muşcat cu plăcere...

Plin de lene, se ridică. Garsoniera lui era spațioasă, dar nu se putea numi ordonată. Dacă avea de gând s-o aducă pe femeia vieții sale pe aici, va trebui să deretice. Să ascundă hainele în dulap, pantofii la locul lor, hârtiile de pe biroul calculatorului puse în sertar... O perdea frumoasă ar fi făcut locul mai romantic, fetelor le plac chestiile astea... Şi bietul lui ficus, tovarăşul său de solitudine, ar fi fost mai fericit la fereastră, la lumină.

Se aplecă să ridice ghiveciul mare, când simți un imbold straniu şi de neînvins. Copleşit, îşi înfipse dinții adânc în pământul florii... Era atât de gustos!

ZIUA ÎN CARE A DISPĂRUT MIRCEA

Îmi amintesc şi acum de ziua aceea. Eram în vacanța de vară, după ce luasem examenul de treaptă. Pe-acasă situația se prezenta bine, nu mi se mai țineau predici despre „învățătură” sau „viitor”, despre profesia potrivită şi necesitatea de-a munci susținut. Mă trezeam dimineața când aveam chef şi îmi stabileam singur programul. Desigur, mai intra la socoteală şi frate-meu, dar el nu era, în general, un impediment, cu toate că scria versuri sau mai picta când îl apucau pandaliile, uitând de obligațiile ce îi reveneau față de mine.

În dimineața acelei zile m-am trezit cu gândul la Zoe. Era cea mai tare fată din liceu, arăta trăsnet şi se îmbrăca „la modă”. Mergea la toate aniversările şi părinții îi promiseseră o maşină la majorat. Toți băieții mureau după ea, dar ei îi plăcea de mine. Îmi făcusem o mulțime de duşmani, ba chiar Biță a zis că sunt prost în atac. La fotbal. Că în echipa de rugby eram de departe cel mai bun. Zoe spusese că vine la meciul din şanțurile cetății, dacă reuşeşte să mai convingă câteva fete, că doar nu putea veni singură... De-asta simțeam un curent electric în stomac în acea dimineață. Zoe avea să mă vadă. Jucam fotbal cu băieții de la Liceul Militar. De

obicei, asemenea dispute se încheiau cu bătaie, iar eu ziceam că e o bună şansă de-a arăta ce pot.

M-am ridicat din pat agale şi-am ascultat zgomotele casei. Doamne, ce bună ar fi fost o ţigară! Aveam câteva dosite în magazia de unelte pentru grădină şi mă gândeam ce pretext aş fi putut invoca să merg acolo aşa, din zori. Bunică-mea măcina cafeaua venită la pachet de la rudele din America, bunicul plecase deja să vadă ce se mai dă pe la alimentări, iar babacii erau la serviciu. Difuzorul cânta pe coridor melodia mea preferată: „Floricele de porumb". Mi-am tras un tricou şi-o pereche de pantaloni scurţi şi-am ieşit tiptil.

— Mihai, vino să mănânci!

— Mulţumesc, bunico, vin imediat! Mă duc să-mi repar lanţul de la bicicletă.

Noroc că bătrâna era sedusă de aroma cafelei, altfel nu scăpăm uşor! M-am strecurat printre aracii de fasole şi straturile de zarzavaturi, până în fundul grădinii; am intrat în cămăruţa plină de unelte; într-un colţ, cu roţile în sus, bicicleta aştepta de vreo două luni să fie reparată. Era o chestie de câteva minute, dar îmi furniza un pretext credibil. Am luat o ţigară din cutia veche de metal şi-am constatat că lipseau două; să le fi tras şi am uitat? Am căutat chibriturile în colţul pervazului. Dispăruseră. Care o fi umblat cu ele? N-aveam decât să mai fac un drum sau

să iau țigara cu mine şi s-o pip în budă. După aia trebuia să aerisesc o juma' de ceas, că bătrânii aveau nas de copoi. Că pătrunjel, oricum, trebuia să mestec... în curte am dat peste Daniel. Se şi instalase la umbră, în şezlong, cu „Cireşarii" în mână.

— Mi-ai spălat echipamentul? l-am întrebat, puțin suspicios din cauza dispariției țigărilor.

— Ce, bă Mihai, te zic la mama!

— Ciocu' mic şi joc de gleznă, că dacă mă supăr...

— Nu sunt eu sluga ta!

— Da, băiețaş? Bineee.

De câte ori foloseam tonul ăsta, avea efect.

— Ai meci astăzi? mă întrebă împăciuitor. Eu nu ziceam că nu-ți spăl tricoul, dar am rămas fără bani şi vreau să merg la film cu Mircea.

— Mircea vine la meci. Dacă te-a băgat în seamă o dată, acuma crezi că are chef mereu să meargă la filme cu grupa mică... Şi chiar nu văd care este legătura între spălatul echipamentului şi faptul c-ai rămas fără bani.

— Vrei să-ți spăl şi teneşii? Nu cred c-o să se usuce...

M-am gândit că avea să vină Zoe:

— Spală-i. Auzi? Ce ştii despre chibriturile din magazie?

— Care?

Dialogul cobora pe panta cunoscută. Probabil nu ştia nici măcar la ce magazie mă refer. Dar

după graba cu care a venit să-mi adune lucrurile din cameră, am dedus cine subtilizase trusa mea de fumat.

De fapt, dacă-mi aduc bine aminte, nici n-am apucat să mai fumez în dimineața aia. Se întorsese bunicul de la piață şi m-a rugat să-i car apă, să ude florile. N-am zis nu, fiindcă aveam, la rândul meu, nevoie de o mică finanțare... După ce se termina meciul, poate mergeam cu Zoe la un cico.

Tot cărând la stropitori pline, mă bucuram că nu plouă; atunci s-ar fi amânat totul. Pe la doişpe, când era căldură la maximum, Mircea, prietenul şi vecinul nostru, a ieşit la plajă pe terasă. În curtea lor locuiau mai multe familii şi ştiam că face asta special ca s-o enerveze pe domnişoara Florica. Ea era o tipă de patruşcinci de ani, virgină şi foarte mimoză. Nu suferea să vadă corpuri goale. Nu suferea să stăm la taclale pe scările ei, că le murdăream. Nu suferea să jucăm badminton în curte, că stârnim praful etc., lista era nesfârşită, pentru că tot ce-o înconjura pe domnişoara Florica trebuia să fie moral şi antiseptic. Nu se mai gândea însă la morală când otrăvea câinii şi pisicile din cartier: erau purtătoare de microbi, pe care dânsa îi vedea chiar şi cu ochiul liber.

Atunci probabil că trebuia să se întoarcă de la serviciu, (era asistentă medicală la oftalmologie,

lucra cu organe cât se poate de cuviincioase), de aceea o aştepta Mirciulică aşa de expus:

— Mirceo! Te zice, mă, baba la maică-ta!

— Hi, hi, hi! Să vadă şi ea cum arată un bărbat.

— Vii după masă la meci?

— Păi cum? Eu să lipsesc? Bine că nu plouă!

Da, bine că nu ploua, mi-am zis din nou, turnând apa la rădăcinile unei tufe de trandafiri, în timp ce priveam cu nerăbdare spre gara mică.

Peste drum de casa noastră, de cealaltă parte a şoselei, începeau şanțurile cetății, locul unde din copilărie nu aveam voie să ne jucăm. În ciuda tuturor interdicțiilor, acolo îşi făcea veacul toată băiețimea din cartier. În spatele gării unde oprea mocănița, începea un teritoriu de vis. Terenul mare, acoperit cu iarbă şi înconjurat de sălcii imense, era locul unde se disputau meciuri. În dreapta „stadionului” era pârtia naturală de pe care ne avântam iama cu săniile. (Eu, nu, că depăşisem vârsta.) În stânga, în peretele de apărare al cetății, erau cele trei intrări în subterane. Catacombele erau straşnice! Făcusem o regulă cu băieții în privința lor: cea din dreapta, pentru pipi; cea de la mijloc, pentru explorări, cea din stânga, dacă venim cu vreo gagică… Primele două îşi arătaseră utilitatea; a treia, nu. M-am gândit că în acea zi lucrurile vor sta altfel… Şi totuşi, nu se cade! mi-am zis hotărât, nu mi-o puteam

închipui pe Zoe în catacombă, era prea infect pentru ea. Pereții din cărămidă roşie păreau căptuşiți cu imense plase de păianjeni, peste care se aşternuse praful; praf gros era şi pe sub tălpi, iar lumina de la intrare se estompa treptat, cedând întunericului. Dinspre adâncurile catacombelor venea un aer călduț şi stătut ca respirația înceată a unui animal adormit. Se organizaseră câteva misiuni de explorare a acestor tuneluri, dar toți se lăsaseră păgubaşi, mai devreme sau mai târziu. Curiozitatea, dorința de-a găsi comori aduseseră mai multe echipe în decursul timpului. N-au descoperit niciunii nimic. Kilometri întregi de tuneluri fără ieşire. Fuseseră atribuite romanilor, dacilor, călugărilor franciscani şi, mai nou, extratereştrilor. S-a încercat desenarea unor hărți, dar imposibilitatea celor de jos de-a comunica în vreun fel cu cei de deasupra n-a dus decât la nişte mâzgălituri fără sens.

Fără sens păreau şi tunelurile, mi-am continuat gândul, adăpând stratul de crini imperiali. Unde duceau? Cine intra, trebuia să iasă prin acelaşi loc. Era un adevărat labirint! Nu se găsise vreo cale de comunicare între tunelurile de la noi de la stadion şi gurile de intrare de la crama cetății, asta ca să nu mai pomenesc despre celebra catacombă din pădurea de pe Mamut, de la Fântâna Hoților. Se auziseră zvonuri că ar exista intrări şi din

curtea catedralei catolice, ba chiar Iancsi ne şoptise cum a văzut el preotul coborând nişte scări ciudate, după ce ridicase o trapă din spatele confesionalului... Păi, da! Poate de aceea ni s-a părut că auzim sunet de orgă când am înaintat cu lanternele aprinse în catacomba cu numărul doi... Doamne! Ce ne-am mai distrat şi atunci! Tibi luase un ghem de sfoară să-l deşire, ca să nu ne rătăcim, c-aşa citise el despre o tipă, Ariadna, probabil era greşeală de tipar, normal că era Adriana. Ideea nu era rea, doar că, după o sută de metri, sfoara s-a terminat şi ne-am întors. După modesta mea părere, nu doar catedrala catolică avea de-a face cu treaba asta. Fratele Arsenie, de la catedrala ortodoxă a Reîntregirii, zâmbea subțire când se vorbea de subterane... Sau cel puțin aşa susținea o colegă de clasă care avea mult curaj şi mai intra în sfântul locaş să se închine.

Eu însă ştiam despre tuneluri ceva în plus. Bine, ştia şi Daniel... într-o vară, ne alergam prin curte, ca să ne stropim cu furtunul, iar frate-meu şi-a căutat scăpare în pivniță. L-am urmărit şi l-am prins, evident. Apoi ne-am făcut de lucru pe acolo. Trebuie să spun că pivnița era foarte mare, altfel compartimentată decât casa. Mi-am adus aminte că aveam nevoie de o cheie la bicicletă şi-am căutat-o pe bancul de scule. Daniel, că nu ştiu ce aude în camera alăturată. Ne-am dus să vedem. De după un raft

se auzeau voci, dar foarte îndepărtat. Ni s-a părut ciudat, pentru că până la beciurile vecinilor erau cel puțin treizeci de metri. Probabil vocile veneau de sus, din sufragerie, ne-am zis. Atunci am observat arcada din spatele raftului. Când ne uităm mai bine, era o trecere închisă cu scânduri. Am dat totul la o parte, am smuls bariera, şi-am descoperit un tunel. Tare mult doream să-l explorăm! Am făcut câțiva paşi: parcă zăream o lumină. Tunelul cotea brusc, iar după colț, surpriză! Lumina creştea treptat, terenul cobora spre adânc. Vocile se desluşeau, dar fără să sporească în intensitate şi se mai auzeau, foarte straniu, valuri. Ne-am întors înfiorați. Bunicul ştia despre catacomba din pivniță, dar a râs de noi şi-a spus că ducea direct în conducta magistrală de canalizare a oraşului. Am stabilit că ăsta era doar un pretext şi ne-am amintit de zvonul înfiorător că unele capete de tunel ies în Tăuşor, lacul fără fund de la marginea urbei.

Acum îmi dau seama ce ciudat este că tocmai în ziua aceea m-am gândit la tuneluri...

Cu mintea dusă la adâncimile Tăuşorului, am constatat că apa de ploaie strânsă în butoiul de la colțul casei s-a terminat. Terminată era şi munca mea pe ziua respectivă! M-am dus pe lângă bunicul, care îi citea bunică-mii ştirile din ziar. I-am anunțat că terminasem şi-am început să laud frumusețea florilor şi a grădinii în

general, până când bătrânii, înduioşaţi, mi-au dat douăzeci de lei. Bani de film şi de cofetărie! Zoe avea să fie tratată ca o regină, aşa cum merita, de altfel, viitoarea mea soţie. Da, pe vremea aceea eram sigur c-aveam să mă însor cu Zoe. Îmi şi făcusem planuri în cap despre cum aveau să decurgă lucrurile: terminăm liceul, intrăm la facultate şi ne căsătorim imediat, că ar fi fost mai rentabil să luăm o cameră în căminul de familişti... cel puţin, aşa auzisem de la nişte băieţi mai mari.

Restul timpului până la meci mi l-am petrecut supraveghindu-l pe Daniel, care îmi călca echipamentul şi nu s-a ars decât de două ori... Apoi s-au întors ai mei de la muncă şi-am mâncat, iar eu le-am dat de înţeles că voi lipsi restul zilei. Mama mi-a zâmbit şi mi-a strecurat zece lei, tata a făcut câteva referiri generale la iresponsabilitatea tinerilor, dar m-a chemat în dormitor şi mi-a dat şi el un pol, aşa, fără să ştie mama... Supergeneroşi babacii, mi-am zis şi chiar atunci am auzit ţipătul indignat al domnişoarei Florica, până la urmă dăduse cu ochii de slipul lui Mircea, îmi părea rău că ratasem faza, dar când mi-am numărat fondurile, am constatat că pot s-o duc pe Zoe la *Roşu şi Negru,* cea mai mişto cofetărie din oraş. Se făcuse patru şi-am tulit-o în viteză spre gara mică. Daniel îmi căra o sacoşă cu haine de

schimb, că doar nu se făcea să plec cu Zoe în echipamentul transpirat!

Acolo, băieții se adunaseră deja. Erau Tică, Dorin, Iancsi, Mircea şi Csobi; restul echipei ajungea mai târziu, că locuiau toți în cetate. Priveam în jur cu speranță: când avea să apară Zoe? N-am aşteptat prea mult. Şi-a făcut apariția într-un grup de cinci fete, spre deliciul băieților care le-au primit cu aplauze. Meciul începea să aibă miză! Imediat au început să coboare în şanțuri, venind în şir indian, malacii de la Militar, adică militaurii.

Dorin, fiind căpitanul nostru, a dat mâna cu al lor; au inventariat formațiile: eram toți în păr. S-au fixat porțile, s-a dat cu banu', am picat bine, că lor le venea soarele în ochi, când, deodată, pe poteca abruptă, coborând şontâc, îşi face apariția bunica lui Mircea.

Era de groază baba! La ora cinci, în mod invariabil, Mirciulică trebuia să soarbă o ceaşcă de cafea cu lapte, la gustare, ca să-şi asigure necesarul de calciu. De câțiva ani, bietul Mircea protesta împotriva acestei măsuri, dar bunica se arăta a fi de nestăvilit, mai ceva ca Ana lui Manole. Il găsea pe Mircea peste tot, iar când acesta ieşea din raza ei de acțiune, îi punea „biberonul" la pachet şi îl suna pe la prieteni, ca să-i amintească de gustărică. Noroc că buni era cam surdă, altfel l-ar fi auzit pe Mircea exclamând cu năduf: „Băga-mi-aş banii la CEC!

Ziceți, bă, că nu-s aici!”, după care a roit-o pe bune, să se salveze, într-una din gurile de tunel. Am început meciul cu o rezervă în locul său, că ce era să facem? Baba a înconjurat terenul de mai multe ori, holbându-se prin sticla groasă a ochelarilor şi, înțelegând că nu e chip să dea de Mirciulică, a plecat bosumflată. Noi am terminat partida în formația respectivă, pentru că rezerva tocmai ne marcase un gol. La pauză l-am strigat pe titular, dar, cum n-am primit niciun răspuns, am tras concluzia că renunțase la meci şi plecase.

Am intrat în „vestiar” să mă schimb de haine, l-am recompensat pe Daniel cu zece lei pentru osteneală şi-am ieşit afară ferches, încercând să-mi netezesc părul transpirat. Nu vedeam în fața ochilor decât pe Zoe. Dilema era următoarea: aveam sau nu s-o iau de mână? Ocazia s-a ivit atât de firesc, încât am zâmbit plin de încredere: trebuia s-o ajut să urce poteca (pe care bunica lui Mircea o urcase fără probleme), dar Zoe a acceptat mâna mea întinsă ca pe ceva natural. Pe-urmă, nu i-am mai dat drumul. Se făcuse o căldură leşioasă, deşi cred că trecuse de şase. Soarele, scăpătând dincolo de dealul înalt al cetății, arunca umbre piezişe şi lungi, colorând aerul în violet. Palma îmi transpira rău de tot, dar nici nu mă gândeam să-i dau drumul mâinii micuțe pe care o ținea prizonieră. Am băgat de seamă cu coada

ochiului că Zoiei i se lipise bluza albă de piept, dezvăluind ceva ce nu mai văzusem. Mi s-a uscat gâtul şi mi s-a părut că ne mişcăm plutind ca prin apă, turnul palatului Ghizela unduia, iar cadranul ceasului din vârf se lichefiase, scurgându-se pe zid ca într-o poză pe care o văzusem într-un almanah. Atunci am avut un sentiment inexplicabil de bine, de fericire: eram victorioşi la fotbal, Zoe mă iubea şi, plutind prin lumina colorată, ne îndreptam spre *Roşu şi Negru,* eu cu viitoarea mea soție…

Am ajuns acasă seara, destul de târziu, fiindcă după ce o condusesem pe Zoe, m-am abătut prin centru, pe la magazine, ca să mai privesc a nu ştiu câta oară ghetele cu crampoane de la *Foto, Muzică şi Sport.* Ziua mea trecuse şi nu le primisem; poate la Crăciun… Mama a ridicat din sprâncene văzându-mă, apoi mi-a pus în față o farfurie cu chiftele. Grozave chiftele făcea mama! Deşi se mai simțea gustul de salam ieftin şi de soia, reuşea să le dea o savoare anume cu usturoi, cartofi şi morcov, cu ceapă prăjită şi pâine înmuiată în lapte, ca să iasă mai multe. Am suspinat din adâncul inimii şi mă pregăteam să-i povestesc rezumatul zilei, pentru că îi plăcea teribil să-mi asculte aventurile. Atunci am auzit soneria de la poartă.

— Doamne, Mihai! Cine să fie la ora asta? Vino cu mine că mi-e urât pe alee până la stradă.

Am însoţit-o, muşcând dintr-o chiftea. În poartă era doamna Jula, mama lui Mircea, şi bunică-sa, foarte îngrijorate amândouă că băiatul nu venise acasă nici măcar la acea oră înaintată.

— Şi el nu face din astea! tot repeta maică-sa, frângându-şi mâinile.

— Astăzi nu şi-a băut cafeluța, preciză bunică-sa amănuntul relevant.

Le-am dat asigurări că nu ştiu nimic de Mircea. Venise la meci, dar plecase până să înceapă. Nu, nu ştiam de ce, am mințit cu seninătate. Doamna Jula se mai sfătui cu mama despre momentul cel mai potrivit de-a anunța miliția, apoi plecară. Într-adevăr, mi-am zis în sinea mea, Mircea nu făcea chestii nasoale.

— Mihai, mă luă mama în primire, mie ştii că poți să-mi spui. Ce-i cu Mircea?

I-am povestit cum fugise de cafeaua cu lapte, după care nu-mi mai aminteam decât de victoria la fotbal şi de Zoe. În ciuda protestelor mele, a sunat-o imediat pe doamna Jula. Bineînțeles că mărturisirea mea n-a fost de mare ajutor nici în seara aceea, nici în zilele următoare, repetată în fața părinților, curioşilor, organelor de miliție şi de secu. Casa familiei Jula a fost percheziționată de mai multe ori, domnul şi doamna au fost chemați să dea declarații peste declarații. Concluzia organelor de anchetă a fost că Mircea fugise peste graniță. Ai mei discutau

indignați despre această aberație, când credeau că noi nu-i auzim. Daniel recunoscu cu glas tare ceea ce bănuiam şi eu, fără să spun: Mircea ori s-a rătăcit în catacombe, ori l-au răpit ăia de făceau parizer din copii şi hârtie igienică.

— Ce prostii! l-am apostrofat pe un ton superior, dar în gând i-am dat dreptate; circula de ceva vreme zvonul cu răpirea copiilor...

După o jumătate de an, bunica lui Mircea a murit. După alți doi ani, maică-sa a băgat divorț, deşi nu prea dădea bine la partid, după cum susținea tata.

Între timp, intrasem la facultatea de construcții, mă pregăteam s-o cer pe Zoe, cu toate că mama spunea că ne pripim, iar tata nici nu ştia, cu alte cuvinte, am uitat de Mircea.

Iar scurgerea timpului nu făcea decât să estompeze şi mai mult orice fel de amintire. Am trecut de prima sesiune fără să pic niciun examen; asta era condiția pe care mi-o impusesem ca să trec la fapte cu iubita mea. N-o mai lungesc acum, treaba e că Zoe a preferat un medicinist, cu o uşurință care m-a făcut să deduc că prietenia de câțiva ani cu mine nu avea nicio valoare pentru ea. Ca să nu par rănit (am şi eu orgoliu, nu?), am agățat-o pe Liliana, care părea dispusă pentru orice. M-am însurat, că venea barza şi nu mai aveam încotro, apoi s-a născut fiu-meu şi mi-am zis că mi-am aflat rostul. M-am lăsat de facultate, că nevastă-mea

era geloasă că plec la Cluj şi ea rămâne cu copilul. Mama n-o putea suferi şi-o înțepa amintindu-i că cel mai bun remediu ar fi fost să intre şi ea la facultate, că oricum, cu liceul teoretic, nu-i întrevedea vreun viitor. Am venit acasă, m-am angajat pe-un şantier, partidu' ne-a dat un apartament, iar Lili vindea la tonetă. Era un fel de tihnă în toate astea, dar şi un fel de regret. Ei, m-am cam întins cu vorba, acum să spun de Mircea.

La un an după revoluție, într-o după-amiază, pe când îmi exercitam talentul la bucătărie, în acord cu noua democrație şi egalitate dintre femei şi bărbați, pe sinuoasele valuri ale Lambadei ce se revărsa din *Radio în blue-jeans,* mă sună mama. Eu, cum am zis, stăteam în cetate, la apartament.

— Mihai, zise cu o voce sugrumată, ai auzit? L-au găsit pe Mircea!

— Care Mircea?

— Cum care? Mircea Jula.

— Unde-a fost? Cred că maică-sa...

— Da, să vezi ce mai plânge maică-sa!

— Şi unde-a fost? A fugit, cum ziceau securiştii? S-a călugărit sau ce?

— Păi, el zice c-a fost în tuneluri...

— În catacombele cetății?!

— Da.

— Bine. Hai, că trec după masă pe la voi şi-l văd şi eu. Săraca mama! începuse cam repede

să fie derutată de valul de schimbări şi nu pricepea exact totul.

— Ştii, Mihai, e un aspect... eu l-am văzut pe Mircea după ce-a venit acasă. L-au găsit când au săpat în fața catedralei, ca să instaleze arteziana aia de vorbesc toți de ea... Au dat de o cameră subterană şi, înăuntru... Mircea; stătea pe-un cufăr putrezit. S-au crucit muncitorii şi trecătorii, ba au ieşit şi popii din cele două biserici, să vadă minunea, după ce le-a spus polițiştilor cine este şi-au priceput că e dispărut de atâta vreme.

— Ei, tu, mamă, făcea şi el mişto de autorități, a zis să-şi facă intrarea... aşa...

Mama părea să nu ia în seamă întreruperea şi nici tonul superior al vocii mele.

— Îți dai seama că s-au luat de el că ce face acolo şi-aşa mai departe. El era fericit că l-au auzit şi l-au salvat, fiindcă zicea că-şi pierduse speranțele, de când aşteaptă.

— Mamă, da' au trecut şapte-opt ani... Nu-ți dai seama ce spui? Să fim rezonabili...

— Mircea povestea că a trecut o zi şi-o noapte.

— Mămico, fără supărare, cred că e ceva ce ți-a scăpat; trec pe la voi. Acum mă duc să termin papricaşul şi dau puțin cu aspiratorul până să vină Lili. Te pup, sărutmâna!

Şi m-am dus să-l văd pe Mircea. Aveau casa plină de rude şi curioşi. Nişte reporteri de la

televiziunea locală tot încercau să facă transmisii, una de se recomanda clarvăzătoare îşi dădea ochii peste cap prin antreu, un gazetar lua notițe şi se ştergea într-una de transpirație. Doamna Jula m-a poftit să intru, cu obrajii înmuiați de lacrimi.

— Mirciulică, mamă, e Mihai.

Mi-am zis că mai lipseşte bunicuța cu cafeluța. Ce-l tot cocoloşeau atâta? Nu-i de mirare că-şi luase omul lumea în cap! Am intrat în camera unde, liceeni fiind, ascultam la magnetofon Rolling Stones, unde ne copiam temele la mate şi unde încingeam aprige partide de poker sâmbătă noaptea.

Mircea stătea în fotoliul lui de la fereastră. Văzându-l, am înțeles. Am priceput ce nu putea mama să rostească, m-am lămurit ce căutau acolo reporterii, televiziunea, clarvăzătoarea şi curioşii: Mircea avea tot şaişpe ani.

Ne-am simțit amândoi grozav de stânjeniți, fără să ştim de ce. O ținea pe a lui: se rătăcise fugind de buni şi stătuse în tunel până au venit salvatorii. Ce se întâmplase cu noi? Iar noi îl întrebam ce se întâmplase cu el...

Am plecat înciudat şi, nu ştiu de ce, furios. Mă grăbeam să-l scot pe Adi de la cămin, că Lili mereu se plângea dac-o lăsam singură cu copilul. Urcam dealul cetății pieptiş, călcând cu necaz pe drumul pavat cu piatră cubică, ştiind că undeva, dedesubt, în adânc, acel Ceva ce-l

păstrase pe Mircea tânăr era încă acolo, misterios şi de neatins ca timpul ce nu se mai poate întoarce.

PRAF MINUNE

Mă trezisem dimineața târziu, destul de buimacă, după ce noaptea precedentă închisesem calculatorul la două şi jumătate. Da, dar terminasem teza de doctorat! Ceea ce urma erau mai mult chestiuni de protocol. O vreme, mi-am propus să nu mai aud de lingvistică şi, mai ales, de influenta structuralismului saussurian în filosofia lui Derrida. Aveam să iau o pauză în care... nu prea ştiam ce voi face.

Pentru început, mi-am turnat o cafea mare, am deschis ferestrele şi-am lăsat să se scurgă din CD acordurile *Dimineții* lui Grieg. Minunată zi! mi-am şoptit, vrăjită de desenele soarelui pe parchetul lustruit. Încă nu mă obişnuisem cu casa, deşi fusese construită de bunicii mei. Legea 10 le-o restituise, dar plină de chiriaşi, oameni bătrâni şi ei, care îi rugaseră cu lacrimi în ochi să nu-i dăm afară. Bunicii au cedat, rămânând, la rândul lor, chiriaşi la stat, în blocul turn din centru, pe la etajul şase...

Apoi i-a strâns Dumnezeu... Chiriaşi, proprietari, s-au trezit în Câmpiile Elizee, unde certurile nu-şi mai au rostul. În răstimpul unui singur an m-am aflat unică moştenitoare a casei de pe strada Lucian Blaga, fostă Banul Mihalache. Părinții îmi muriseră demult, crescusem ca fata bunicilor. Moştenisem o casă

şi multe amintiri... Chiar! Ce-o fi în lădiţa aceea grea pe care o găsisem în debaraua de la bloc? Caiete, văzusem, dar ce conţineau? Le-am înşirat pe toate în jurul meu, pe covor. Din fericire, erau numerotate!

Unu. Era scrisul mărunt şi ordonat al bunicului, contabil conştiincios, corect, punctual. Doar că printre paragrafe a desenat obiecte ciudate, plante, iată şi-un portret. Părea un jurnal. Prima însemnare înscrisă pe foile îngălbenite, aproape sfărâmicioase, datează din...

4 aprilie 1924

Nu mai pot trăi pe spinarea părinţilor! Trebuie să-mi găsesc neapărat de lucru, chiar de-ar fi să car valize în gară! Mi-e ruşine de Eliza.

5 aprilie 1924

Oraşul este atât de mic! M-am întâlnit pe stradă cu doamna Câmpeanu, era cu fiică-sa şi cu nesuferitul ei fiu. M-a întrebat ce mai fac, ce face scumpa mea mamă? Era toată numai miere, însă de fapt îşi bătea joc. Toţi se bucură atunci când o familie veche decade dintr-un motiv sau altul... Uită că bunicul a înfiinţat şcoala numărul 1, că unchiul meu a înfiinţat firma de taxiuri, că mama a fost prima fată cu bacalaureatul din tot târgul. Aş *vrea să le pot da peste nas! Ştie toată lumea că n-am de lucru.*

6 aprilie 1924

Şandor mi-a vândut un pont: spiţerul caută un ajutor. Mi-a tresărit inima, dar cred că va cere referinţe, ceea ce n-am de unde-i aduce. Am făcut şcoala militară, trăiesc din război, nu mă pricep la pus lipitori şi ventuze...

9 aprilie 1924

Mama zice că ar merita o încercare. Tata păstrează o figură sumbră. Trebuie s-o mărite pe Matilda, însă cu dota pe care o are...

11 aprilie 1924

Gata! Am fost la spiţer. De parcă n-aş fi alergat până acolo toată copilăria să cumpăr ceaiuri, pudre şi alifii! Azi, când am intrat, a fost ca şi cum aş fi păşit în clădire pentru prima oară. Ştiam cât e de mare sala, clopoţeii de la intrare fac ecou spărgându-şi clipocitul în tavanul boltit şi înalt cât pentru două etaje. Mă fascinase mereu această încăpere în care nu poţi vorbi decât în şoaptă, plină de dulăpioare închise, rafturi cu sticluţe, balanţe şi eprubete. De îndată ce uşa s-a închis în urma mea, s-a lăsat o linişte mormântală; doar de undeva de sus, de la nivelul balconului ce înconjoară camera rotundă, se auzea ticăitul discret al unui pendul...

De aceea, vocea domnului Goldmann, m-a făcut să tresar. Ce fizionomie are individul! Părul

sur şi favoriţii lungi îi dau aerul unui mag, iar şorţul alb îl face să aducă puţin cu un măcelar... Ce mai contează! După un scurt interogatoriu, mi-a zis:

— Tinere domn, te aşteptam!

M-a angajat, nici nu-mi venea să cred! La disperarea mea, aş fi lucrat şi pentru diavol!

13 aprilie 1924

Ieri m-am prezentat devreme la lucru şi, cu toate acestea, l-am găsit pe patronul meu deja ocupat cu prepararea unor reţete. Mi-a întins mâna, a zâmbit mustrător şi s-a prezentat de parcă nu l-aş mai fi văzut de-o viaţă:

— Numele meu este Jacob Goldmann, fiule, ai reţinut? Şi nu-mi place lipsa de punctualitate. Asta, fiindcă în domeniul nostru se cer o mulţime de calităţi şi virtuţi de la cei care se încumetă să pătrundă tainele materiei şi ale spiritului... Acum am să te rog să intri în cămăruţa asta şi să te schimbi, îţi vei lua pe tine hainele atârnate în cuiul de după uşă. La plecare repeţi operaţia inversă.

— Bine, dar pot şi acasă...

— Nu, nu poţi, vei face exact aşa cum îţi recomand, pentru că nu sunt toane de om bătrân acestea, ci elementare măsuri de precauţie. Lucrăm cu substanţe periculoase, înţelegi?

Apoi, când am fost echipat, m-a purtat prin toate încăperile şi laboratoarele de la parter şi de

la etajul întâi, din dreptul balconului. Ne-am oprit turul în camera centrală de la etaj; domnul Goldmann zâmbi şmechereşte...

— Eşti băiat inteligent, ți-ai dat seama că mai sunt încăperi în clădire; n-a venit însă momentul să le cunoşti. Te asigur că le vei parcurge pe toate, pe măsura progresului tău spiritual. Da, ai auzit bine; pentru a combina cu măiestrie desăvârşită elementele lumii materiale este nevoie de asceză şi puritate. Țin să-ți recomand insistent anumite reguli de comportament, dacă tot mai doreşti să lucrezi cu mine.

— Bineînțeles... sigur... m-am bâlbâit nedumerit.

— Bravo, tinere, aşa te vreau, plin de hotărâre, spre culmile gloriei!

Moşul era un pic scrântit, mi-am dat seama repede, trebuia să-i fac față şi să îl las în plata Domnului. Pentru început, mă aşeză la o măsuța lângă fereastră şi-mi spuse că treaba mea în săptămânile următoare era lectura unor cărți fără de care nu aveam să mă descurc nicicum în această meserie. Scoase din dulapul de la colț câteva tomuri grele şi prăfuite, le stivui la dreapta mea, în ordinea în care trebuia să le citesc, şi mă părăsi.

Prima carte avea coperți de piele neagră, iar pe pagina de titlu era desenată o mână ținând o torță. „Flacăra cunoaşterii" mi-am zis şi-am răsfoit-o nițeluş, să-mi fac o impresie. Nu mi-am

putut închipui în cel fel m-ar fi ajutat înțelepciunea acelei cărți la prepararea soluțiilor contra durerii de măsele: avea multe figuri geometrice cu triunghiuri şi pătrate, cu globul pământesc, apoi, chiar la mijloc, pe toată pagina, era din nou desenată o mână ce ieşea dintr-un nor; de data asta, mâna ținea un fir de care atârna întreaga lume. „Un simbol transparent...”

A doua carte purta titlul: „Magne Hierogliphica” şi cuprindea multe desene de neînțeles, explicate prin cuvinte şi mai de neînțeles; după capitolul al treilea, se părea că se mai clarifică oarecum: erau multe reprezentări creştine precum mielul sacrificat, sfântul potir, Ochiul lui Dumnezeu, porumbelul, crucea-copac. După capitolul al patrulea, intram din nou în ceață: se vorbea despre peşteri, râuri subterane, metale şi... castitatea inorogilor. Am închis-o oarecum înciudat.

A treia carte avea titlul încrustat cu aur: „Sapientae Aetemae”. Ni se predase latina şi greaca la şcoala militară, probabil pentru ca să ni se testeze rezistenta... Acum mă bucuram în sinea mea, pentru că acest al treilea volum era în întregime scris în latină; Deschizându-l, m-am cutremurat: era un manuscris! Trebuie că fusese copiat în acele abații ale Evului Mijlociu, pe când Gutenberg nu inventase tiparul. Avea o mulțime de miniaturi remarcabile, iar literele se înşirau

parcă pictate. „îmi voi face rost de-un dicționar, e prea complicat”.

Abia cea de-a patra carte părea să aibă de-a face în mod direct cu ştiința spițerului. Se numea „Testamentul lui Ga’faral Sâdiq” şi discuta despre virtuțile terapeutice ale unor pietre prețioase ca jadul, malahitul, ametistul şi lapis lazuli. Înşelătorie curată! Niciodată nu-i cumpărasem aşa ceva maică-mii când o durea capul. Nu înghițisem niciodată pietricele în caz că ne stricam stomacul. „Ce aiureli!”

Enervat, am pus mâna pe următoarea carte, descurajant de groasă; autorul era, se pare, un arab, pe numele său al-Kamil, şi îşi intitulase lucrarea „Compendiu de medicamente simple şi de alimente”. Încă de la bun început, cititorul era avertizat că acolo va descoperi o mie patru sute de substanțe vegetale, animale şi minerale necesare pentru tratarea tuturor bolilor. Cred că o mie patru sute de pagini avea şi cartea lui!

Mai era un tom scris de unul, Dioscoride, după cum am silabisit, intitulat „Despre Materia Medicală”, apoi o altă carte de dimensiuni uriaşe, cu legături de metal, pe care era scris un singur cuvânt „Bergbuchlein-1505” şi care avea ca subiect de studiu... metalurgia; în sfârşit, ultima hârțoagă se numea „Trinosophia, cartea magului” şi am renunțat s-o deschid. „E imposibil!”, m-am indignat în sine-mi. „Nu pot nici măcar să citesc aceste cărți în câteva săptămâni,

darămite să le învăţ, cum spune spiţerul... E nebunie curată, n-am ce căuta aici.” Exact atunci s-a deschis uşa, iar capul sur al domnului Goldmann apăru afişând un surâs mieros:

— Ba da, dragul meu Rudi, vei putea, dacă ţi-o doreşti, dar mai ales dacă ai să mă laşi să te ajut puţin.

— Cum să nu, chiar cred că am nevoie de meditaţii serioase! Ştiţi, latina mea... nici cu greaca nu mă dau în vânt; germana o stăpânesc; din păcate nu e nimic în franceză, că m-aş descurca...

— He, he, dragul meu, ai nevoie de mai mult decât atât... Să nu te superi... Ţi-am întocmit horoscopul şi am descoperit că te afli sub auspicii favorabile.

— Horoscopul?

— Ce te miră? Astrele ne influenţează destinul, aşa cum şi gândurile noastre pot mişca soarele, luna şi alte stele...

— Dante.

— Întocmai! Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat. Dante a fost dincolo... Fiule, dă-mi voie să te numesc în acest fel, tu îmi vei moşteni toate cunoştinţele, doar să vrei să ai încredere în mine.

L-am privit pe bătrânelul din faţa mea; devenise patetic. Eram gata să mă las cuprins de milă, când am realizat că intrase în cameră răspunzând gândurilor mele. Oare putea să...

— N-ar trebui să te mire faptul că pot. E un fleac!

— Domnule, îmi citiți gândurile!

— Te voi învăța cum să ți le acoperi, stai liniştit. Hai, spune că vrei.

— Bine, vreau, ce trebuie să fac?

— O nimica toată pentru un războinic aşa ca tine, Rudi! O picătură de sânge. Dă-mi un deget.

Până să mă dumiresc, mă şi înțepase şi recoltase bobul rubiniu într-un păhărel de argint. Ieşi din cameră valvârtej şi plin de euforie. La fel se întoarse, aducând o cupă:

— Bea asta, fiule. Fără teamă, dacă eşti fără prihană!

Nu era loc de împotrivire; speram din tot sufletul ca nebunul să nu-mi dea ceva care să mă strice la stomac. Am înghițit, ca să scap. Foarte curios, licoarea n-a avut niciun gust. Dintr-o dată m-am simțit înviorat. Vesel. Puternic.

— E... foarte curios... mă simt bine... sper că nu e vreun drog, că nu vreau să devin dependent, cum am auzit că sunt fumătorii de opiu...

— Acum la studiu, dragul meu, la studiu! Mâine, când vei veni, ai să găseşti licoarea pe măsuță.

Tot restul acelei zile am citit. Cădea înserarea când spițerul m-a trimis acasă. Nu simțisem nici foame, nici sete, nici oboseală. Dar, mai ales, Prima Carte mi s-a părut captivantă!

15 aprilie 1924

Am terminat de învăţat prima carte. Acum am priceput că nimic în Univers nu este întâmplător, că osiile cereşti nu se rotesc în van. Am descoperit geometriile secrete şi mantrele.

21 aprilie 1924

Licoarea maestrului are efecte magice! Cum e cu putinţă ca un om luminat ca dânsul să fie anonim? Reţin pe loc nu doar tot ceea ce citesc, ci şi ce aud sau văd; mintea mea este sprinţară; mă trezesc făcând legături neaşteptate între lucruri... Adevărul? Maestrul m-a făcut mai inteligent. Însă toate au un preţ: va trebui să renunţ la Eliza! Castitatea este condiţia sine qua non a reuşitei.

Eliza? Pe bunica mea n-o chema aşa! Doamne, ce foame mi se făcuse! Interesant, pe bunicul nu mi-l imaginasem scriitor... Nu a făcut niciodată vreo referire la faptul că i-ar fi plăcut să scrie. Poveştile sale gravitau în jurul celor două războaie mondiale sau făceau referiri extinse la experienţa deportării în Siberia. Întotdeauna îmi plăcea felul în care povestea zâmbind; trecuse peste nedreptăţi şi dureri cu înţelepciune, bucurându-se că trăieşte.

Şi totuşi! Farmacia de care e vorba aici chiar a existat! îmi aminteam de ea, o apucasem şi eu. De-asta mi se părea atât de familiară întâmplarea. Da, ştiam încăperea imensă cu

luminator în tavan şi cu balconul care o înconjura ca un brâu... Să fie acesta, într-adevăr, un jurnal?

Dezbaterea putea să mai aştepte! Nu mai mâncasem de ieri de la prânz. În frigider, pauză. La ce naiba îl mai țineam în priză? Ori mă hotărâm să cobor la *Billa,* ori scoteam un pachet de carne din congelator; a doua variantă era de durată. Am decis să-mi înfrunt debutul de agorafobie şi să ies. Aveam să-mi cumpăr prăjituri drept recompensă. Cântarul (slavă Domnului!) se stricase de când muncitorii angajați cu mutatul scăpaseră piciorul dulapului pe el. Puteam să fac o aprovizionare mai serioasă, ca să scap de-o grijă. A! Va fi necesar să mă gândesc şi la ceremonia cu doctoratul; două navete de şampanie, caviar, ce se mai dădea cu astfel de ocazii?

***

Mi-am făcut două sandvişuri cu şuncă şi caşcaval, mi-am pus pe tavă şi o prăjitură plină cu cremă de ciocolată, ca să completez armonios bomba calorică şi m-am aşezat pe jos, între caietele bunicului. Un stomac plin te face să gândeşti mai bine, este demonstrat faptul că munca intelectuală consumă mai multă energie decât cea fizică. Gândind aşa, mă simțeam justificată şi consolată. Am luat caietul pe

genunchi, atentă să nu-l pătez. Unde rămăsesem?

30 aprilie 1924

Ieri a fost o zi fastă. Maestrul m-a introdus în prima încăpere secretă. Mi-a cerut să fac un legământ al tăcerii, astfel ca orice soartă voi avea, să jur că nimic din cele ce voi vedea, auzi sau cunoaşte în aceste camere, să nu divulg niciodată. Apoi mi-a explicat că voi parcurge, în mod simbolic, evident, un labirint, la capătul căruia voi afla iluminarea.

Nu i-am spus de acest jurnal, dar de vreme ce îl țin la loc sigur, este ca şi cum aş vorbi cu mine însumi.

În această primă oprire în labirint, mi-am luat rămas bun de la cărțile citite. Le-am mângâiat ultima oară coperta, iar maestrul le-a ferecat. Secretele şi învățăturile cuprinse în ele sunt rodul gândurilor şi muncii unor inițiați, de-a lungul miilor de ani. Deja m-am transformat, deja ştiința lor a făcut din mine alt om. Mai am însă cale de mers!

Maestrul a citit o invocație deasupra capului meu, m-a îndemnat să-mi las sufletul cucerit de corespondențele dintre lumea de sus şi cea de jos, dintre vis şi real, dintre credință şi magie, dintre viața de acum şi cele trecute... Apoi mi-a pus un inel pe deget, ca semn al legământului meu. Avea şi el unul întocmai, cu reprezentarea

unei cruci pe care zăcea un trandafir. Mi-a mărturisit, într-o pornire de entuziasm, că din acel moment nu avea să mai fie singur, eram doi fraţi ai Ordinului Rozei-Cruce Antic şi Acceptat.

M-am simţit onorat. Aveam să fiu făcut părtaş misterelor. Maestrul a deschis trei din cele patru uşi existente în cameră:

— Fiule, intră, citeşte şi învaţă. A patra uşă o vei deschide doar cu mine.

Rămas singur, am păşit dincolo de pragul celei dintâi uşi. Era o cămăruţă ceva mai mare decât un dulap, însă înălţimea ei m-a uluit. Tavanul se pierdea în întuneric. Avea rafturi pe doi pereţi. Pe al treilea era pictat portretul unei fiinţe cu capul mare, fără păr, fără gură, cu ochii oblici, negri. Nu era o creatură omenească. M-a înfiorat. Rafturile erau solide şi m-am căţărat pe ele ca o maimuţă, căutând să aflu cât de sus se întinde camera. N-am putut descoperi, deşi lumina părea să se ridice odată cu mine. Era straniu, nu observasem niciodată ca spiţeria să fi avut turnuleţe... Dincolo de acest amănunt, uluitor mai era şi numărul de obiecte depozitate pe rafturi. Am coborât şi, decis să lucrez ordonat, am pornit cu peretele din stânga mea. Obiectele de aici semănau cu un instrumentar chimic foarte bogat. Pe unele le-am recunoscut, pe altele, nu. Erau vase de toate mărimile, flacoane, borcănaşe, eprubete, creuzete, recipiente contorsionate, mojare cu pistil, balanţe mari şi mici, scalpele,

sonde, alambicuri, vechi olivare pentru aplicarea de cautere.

Şi celălalt perete era plin de borcănaşe, doar că acestea aveau şi conţinut, numit pe o etichetă lipită; am găsit pământ alb şi galben, pământ sulfuros, uleiul lui Saturn, apă din Styx, plumb negru, pilitură de fier meteoritic, acizi, datura stramonium, suc de valeriană, captalan, bella-donnă, anason şi cinabru, teriac, dar nu le mai înşir, fiindcă n-aş termina curând.

Am inspectat încăperea din spatele celei de-a doua uşi. Pe peretele din faţă era înfăţişat Hermes Trismegistus, cu al său caduceu. Pe zidul din stânga erau zeci de cutiuţe ce păreau să conţină bucăţi de stele căzătoare; se aflau însă şi cioburi din planetele sistemului solar, dacă era să cred inscripţiile învechite de pe etichete: Jovis, scria pe căpăcel, dar în cutie era o bucată de cositor; Vener, şi-am găsit alamă; Selene, am dat de argint. „Fireşte", mi-am zis. „Planetele corespund câte unui metal". Mă aşteptam să găsesc plumb în recipientul lui Saturnis, şi-aşa a fost; dar ce putea fi în cutia lui Helios? Aur, desigur. În schimb era o bucată dintr-un element necunoscut. Am luat-o în buzunar, să-l întreb pe maestru. Ca să ajung mai sus, m-am urcat pe rafturile mai joase. Acolo se găseau vechi papirusuri ce proslăveau reîncarnările zeului: Toth, Hermes, Enoh-Idris. Erau şi „Protocoalele lui Trismestus", dar un volum mi-a tăiat

respirația: „Corpus Hermeticum”, toate scrierile acestui zeu sapiențial! Pe ceruri! Ar fi fost cu putință să se afle acolo şi conținutul vestitelor tăblițe despre care citisem? Conținutul „Tabulei Smaragdina”? Am încercat să deschid cartea, dar era ferecată. Mi-am zis că se va deschide doar când voi fi pregătit s-o citesc cu adevărat. Peretele opus gemea sub greutatea papirusurilor şi a volumelor îngrămădite pe rafturile sale, dar am hotărât să renunț la cercetarea lor grăbită şi s-o iau pe îndelete şi metodic de a doua zi. Totuşi, nu am putut să renunț a arunca măcar un ochi în cea de-a treia încăpere, pe al cărei zid frontal fusese înfățişat Iisus învățătorul. Comorile cuprinse în această cămăruță întreceau închipuirea oricărui evlavios! Aici era cel mai bogat relicvariu. Fără să vreau, am tresărit, descoperind chiar de la început o casetă de sticlă în care zăcea ultimul răvaş trimis de Jacques de Molay abatelui Gerard de Tourains, pe care încă strălucea roşu sigiliul marelui maestru templier. Într-o icoană de aur era prins lemn din Sfânta Cruce, un sipet conținea apă din Botezul de la Iordan, iar mai sus, înfăşurată într-o pânză de purpură, era împăturită rasa sfântului Ignațiu de Loyola. Care, care din ele era odorul cel mai prețios? Oare aşchia din sulița romanului Longinus? Sau cămaşa de zale a lui Carol cel Sfânt? Mai sus, moaştele se diversificau: crucea de lemn purtată de Francisc din Assisi, una din

săgețile care l-au străpuns pe Sebastian, sandaua Terezei, o brățară dacică din oricalc, un solz din balaurul ucis de Gheorghe, călimara cu care aruncase Luther după diavol...

Am coborât năucit. Celălalt perete avea tainicele învățături predate de Mântuitor doar celor doisprezece apostoli. Aproape că era un sacrilegiu să citesc! Am deschis un singur manuscris, care pomenea despre rugăciunea Chemării Misticului Nume. Doamne, Dumnezeule! Unde mă aflam? Ce faptă mă învrednicise vederii acelor secrete de care nu eram demn?

***

„Bunicul meu a fost Indiana Jones, iar eu nici n-am bănuit!”, mi-am zis, zâmbind condescendent. Lectura jurnalului mă adormise şi o cafea ar fi picat fix la tanc! M-am întins căscând. Am ştiut întotdeauna că bunicul fusese o enciclopedie ambulantă, dar cum se face că n-am bănuit nimic despre plăcerea lui de-a scrie? Ce putuse inventa, domnule!

***

Afară, pe la casele din jur, vecinii se pregăteau de picnic. Dintr-o maşină se auzea Scooter - *I want it loud.* M-am oprit cu tava în mână şi-am privit pe fereastră viermuiala

străzii. Dar dacă era adevărat? Dacă acele lucruri se aflaseră, la un moment dat, în vechea farmacie? Aceşti oameni habar n-au pe lângă ce au trecut. Ce pericol ascuns i-a pândit înainte de-a se naşte! M-am îndreptat spre bucătărie şi, în trecere, am pornit *Adagio-ul* lui Albinoni, ca să se audă muzică şi de la mine, apoi am turnat altă ceaşcă de cafea şi m-am întrebat ce motiv aş fi putut invoca pentru încă o prăjitură...

***

Mi-am petrecut după-amiaza în fața televizorului. Mă adoarme în cel mai scurt timp, indiferent de cantitatea de cafea băută. Pe la cinci, m-a trezit muzica unui film indian, pe care l-am întrerupt cu un singur deget.

Nu ştiam ce să fac cu atâta libertate. Până la sfârşitul lui august, când eram chemată la facultate, să-mi ocup postul, erau câteva luni doar ale mele. Dar ce să fac cu ele? Ar fi trebuit să mă duc la mare, la munte, într-o excursie, oriunde, cu prietenele sau cu prietenul, doar să mă descarc de tensiunea acumulată pe parcursul celor patru ani de doctorat. Să uit de lingvistică, semiotică, constructivism şi toate teoriile aferente! Pentru că „cenuşie este, iubite amice, orice teorie şi verde pomul vieții aurit".

Ştiam însă că n-o voi face; devenisem deja un şoarece de bibliotecă, iar asta era o

transformare ireversibilă. Disfracțiile mele erau şi ele de natură exclusiv intelectuală. N-aveam cum să-i explic acest lucru lui Sorin; el era ahtiat după fotbal, ieşiri la grătar cu prietenii şi filme de acțiune. Degeaba ne străduiserăm, era evident: între noi lucrurile stagnaseră de mult. Şi nu simțeam niciun regret.

Am fost întreruptă de Nausica, scumpa mea felină, care a venit alintându-se şi întrebând de mâncare. Am servit-o şi, când a terminat, s-a aşezat mulțumită pe covor, printre jurnalele bunicului, ca să-şi spele labele şi urechile.

— Ce înțeleaptă eşti tu, micuțo! i-am şoptit, mângâind-o. Nu te sperie autosuficiența.

Mi s-a cuibărit în brațe, iar eu am deschis iar caietul.

21 mai 1924

Studiile mele sunt mai mănoase ca oricând. Mari taine se descoperă ochilor mei uimiți. E singura mea mângâiere, acum, că Eliza m-a părăsit. M-a întristat teribil, returnându-mi şevaletul pe care i-l dăruisem şi albumul pentru amintiri şi păpuşa franțuzească. Dar e mai bine aşa pentru ea. Eu nu-mi mai aparțin. M-am predat acestei fascinante ştiințe, care promite să-mi hrănească pururi cugetul cu misterele ei.

30 iunie 1924

Sunt în cea de-a treia încăpere secretă. Aici am simțit prima oară că mă aflu cumva în afara spațiului. Nu doar că aceste camere nu par a face parte din structura clădirii, ci parcă ar ființa undeva în... neant. Şi timpul se scurge altfel aici. În prima cameră am luat opaițul cu mine; în a doua l-am păstrat doar ca să nu-mi forțez ochii; aici, nu este nevoie de el. Toate lucrurile par să răspândească o lumină dulce, neobişnuită. După neascultarea mea de data trecută, când am îndrăznit să iau bucata de metal din cutia lui Helios, iar zeul m-a pedepsit arzându-mă pe mâini şi pe pielea din dreptul buzunarului, am preferat să-l întreb pe maestru despre sursa acestei blânde lumini. A zâmbit, clipind din ochi, şi mi-a arătat nişte vase ciudate, spunând că erau candelele veşnice:

— Iată, acestea sunt făcute de atlanți; una s-a stins anul trecut, dar, ținând cont că a funcționat treizeci şi şase de mii de ani, nu avem ce să-i reproşăm... Asta este candela din mormântul Tulliei, fiica lui Cicero. Trebuie să ai grijă cu aceste lămpi: explodează dacă le spargi, mătură jumătate din oraş.

Apoi mi-a vorbit despre Măreața Lucrare şi gradele celor ce trudesc la ea.

— Fiul meu, alchimistul nu caută aur; el urmăreşte propria sa desăvârşire şi pe cea a semenilor. Despre condițiile necesare ți-am spus: puritate şi asceză. Le-ai îndeplinit, luptând

împotriva pornirilor obscure şi iraţionale ale creierului de şopârlă. Ai studiat primele noţiuni ale acestei arte, te-ai întâlnit în spirit cu marii învăţători, cu cei ştiuţi şi cu cei neştiuţi. Începând cu marele Hermes şi manifestările sale, Aesculap sau Asclepios, trecând prin scrierile anticilor Platon, Dioscoride, Hippocrate, Galenus, dar şi ale iluştrilor discipoli ai lor, Avicenna, Averroes, Paracelsus, Fallopio, Eustachio, Geberto, iar mai târziu Toma d'Aquino, Bacon, Lullo, pater Magnus şi Flamei... ai citit aproape tot. A venit vremea să purcezi însuţi pe calea împlinirii Marii Lucrări. Tot ce vor atinge mâinile tale sunt doar simboluri, oglindiri ale Ideilor. Ţine minte acest fapt, căci tu va trebui să accezi pe treapta cea de sus.

— La ce vă referiţi, maestre?

— Mulţi s-au lăsat înşelaţi şi s-au predat în braţele avariţiei; au reuşit să transforme metalele în aur şi s-au bucurat de bogăţie; ei sunt inferiori. Cei care pot descoperi Piatra Filosofală, ingredientul divin, sunt cei mijlocii; iar aceia care trec de toate acestea, dobândind Adevărata Cunoaştere, sunt Superiorii. Ei sunt nemuritori. Trec din veac în veac, urmaţi de propria legendă. Va fi obligatoriu să te laşi locuit de Ideea Primordială, să primeşti în casa fiinţei tale suflul ce cutreieră Axis Mundi, adiind direct din gura Marelui Arhitect. Primeşti?

— Primesc!

— Inspiră şi rosteşte: Aum, până ce vei simţi căldură în inimă.

Maestrul a chemat asupra mea harul celor trei zei: Enki-Ea, Nimurta şi Tamuz, apoi m-a părăsit. Trei zile am petrecut închis acolo, rostind acea mantră de foc, până ce inima mi s-a aprins de la ea. Dintr-odată, simţurile mele au devenit mult mai ascuţite, am început să văd chiar şi cu ochii închişi, să aud gândurile unor necunoscuţi care treceau pe lângă spiţerie, să rezonez la îngrijorarea mamei care se întreba, acasă, de ce lipsesc atât de mult.

Uşa s-a dat în lături, maestrul a reapărut.

— Maestre, ce schimbare uriaşă!

— Ţi s-a deschis al treilea ochi. Eşti pregătit să vezi Adevărul. De acum vei purcede singur la nuntirea metalelor, fiindcă alchimia este Marea Artă a combinării Masculinului cu Femininul. Mineralele au şi ele sex; există, cum bine ştii, pietre bărbăteşti şi pietre femeieşti, aşa cum ne învaţă Bahya Ben Asher. Iată, acesta este cazanul tău de topit, întruchipând Marea Matrice, Pământul Pântec. Îl vei pregăti într-o zi atent determinată, vei sacrifica un an-kubu, embrionul divin, şi vei prepara cea mai simplă reţetă. Ai aici immanaku, cenuşă de leşie şi iarbă albă. Urmează reţeta, fierbe-le, răceşte-le, pisează-le, arde-le iar. Va trebui să obţii smalţ albastru, oglinda cerului, simbolul iniţierii tale. Mă chemi când e gata.

18 august 1924

Au trecut şapte zile de când am pătruns în ultima încăpere secretă. Azi dimineaţă, foarte devreme, am ieşit biruitor, dar clătinându-mă pe picioare. Mergând pe străzile pustii spre casă, îmi părea că simt mişcarea Pământului însuşi, rotitoare, lină, precum postulează Galileo în Siderus Nuncius. Pentru mine, locul stelelor nu mai este acelaşi, lucrurile nu mai au înţelesurile din trecut... Mama mă priveşte încruntată, tata mă ocoleşte. Ce le-aş putea spune? Că de fapt nu prepar alifii şi creme? În aerul răcoros al dimineţii, am priceput cât de fără de întoarcere e calea pe care am păşit.

5 septembrie 1924

Aflat în ultimul stadiu al iniţierii mele, nu-mi mai rămâne decât să încerc să obţin Elixirul de Aur, Elixirul Vieţii. Cheia simbolică a acestei lucrări am primit-o de la maestru: VITRIOL, Visita Interiora Terrae, Rectificando Invenies Occulum Lapidem, adică „vizitează interiorul pământului, distilând vei găsi piatra ascunsă". Nunta sulfului masculin, activ cu mercurul feminin, pasiv, duce la echilibrul perfect al aurului, cel care nu e altceva decât lumină solidificată... Ştiu toate etapele şi operaţiile pe care trebuie să le parcurg; întâi mor, putrezind, mă predau lui Saturn; apoi îmi sublimez conştiinţa, albindu-mă în faţa lui

Jupiter, ca în final să mă purific de tot, vărsând din sângele meu, martoră fiindu-mi Selene. Nigredo, albedo, rubedo. Sau putrefacție, calcinare, distilare.

De ce sunt trist?

20 septembrie 1924

Mi-am pus șorțul și-am intrat în magazin. Doream cu disperare să văd oameni, eu care pierdusem aproape contactul cu ei de atâtea luni de zile. Maestrului nu i-a plăcut, dar n-a zis nimic. Seara, m-a rugat să rămân încă un pic.

— Te-ai hotărât, băiete? Ai ales o dată potrivită pentru lucrarea ta?

Tăcerea mea l-a neliniștit.

— Rudi, acum nu mai poți da înapoi!

— Maestre, am un sentiment neplăcut; ceva îmi spune că nu e bine ceea ce fac. Care este scopul acestor lucruri? Eu nu doresc să fiu nemuritor, deși nici nu prea cred că ar fi posibil...

— Aha, ai început deja să te îndoiești? Păi, am să-ți spun, Rudi. De fapt, ți-am spus chiar de la început. Scopul este acela de a te purifica pe tine și de a-i face pe oameni mai buni.

— Oamenii ar trebui să se lupte singuri să fie mai buni; n-are nicio valoare spirituală pentru ei dacă primesc acest lucru de-a gata.

— Fiul meu, așa cum toate metalele sunt aur imperfect, oamenii sunt oglinzi ciobite ale Celui Preaînalt. Noi ne străduim să desăvârșim

metalele şi nu ne vom lupta să ne ajutăm semenii? Tu vei închide cercul preparând Elixirul, căci cercul trebuie închis, pentru a ne feri de locuitorii din unghiuri, spiritele damnate ce nu se mai pot vindeca.

— Eu spuneam că oamenii pot alege singuri ceea ce vor să fie. Şi Creatorul le-a dat această libertate.

— Ei sunt nişte copii mari, nu înţeleg.

— Dar au mâncat din pomul cunoaşterii, maestre, în adâncul inimilor ştiu, cu siguranţă!

— Rudi, ceea ce ai văzut aici este o nimica toată! Fii ascultător şi-ţi promit că la anul, când sunt invitat la întrunirea pentru dezbaterea asupra documentelor asiriene, te voi lua cu mine. Îţi voi prezenta persoane extraordinare, vei afla ceea ce urechile muritorilor n-au mai auzit de mii de ani.

— Maestre...

— Ascultă-mă! Vei avea prilejul să-l cunoşti pe rabbi Jezel, numerologul, îţi va şopti taina numărului sacru, a numărului de aur; învăţatul Sadiq îţi va arăta homununculul creat acum cinci secole şi pe care îl are în păstrare de atunci; te duc în peştera secretă de la Meteore şi-ţi voi arăta pasărea lui Hermes, ultimul dromornis de pe pământ!

— Parcă mi-aţi promite nişte jucărele...

— Nu, sunt reale! Şi, dacă vine rabbi Aaron, am să insist să-ţi arate golemul său...

27 septembrie 1924

Aseară abia am scăpat de maestru! Nu ştiu ce e cu mine. Poate, aşa cum a spus chiar el, este ultima mea ispitire. Sau, într-adevăr, mi s-a deschis al treilea ochi şi VAD. Toate misterele şi secretele bine păzite, toate acele lucruşoare îngrămădite în jalnice colecţii, îmi par triumfuri ale ridicolului. O tristeţe apăsă greu inima mea.

3 octombrie 1924

Azi de dimineaţă, maestrul a spus că răbdarea sa se apropie de sfârşit. Îmi alesesem ziua pentru Marea Lucrare? Dacă nu merg mai departe, invocaţiile sale nu mă vor mai putea apăra de furia demonilor.

Am avut necuviinţa să râd. Demonii pe care-i dezamăgisem! Ce vor avea să-mi facă?

— Băiete, te situezi sub nivelul aşteptărilor mele. Priveşte urâţenia lumii! Admiră groteştile fiinţe ce mimează viaţa în jurul tău; s-au născut orbi şi vor muri orbi! între timp, se luptă să-şi facă rău unul altuia, cei mediocri să-l acopere cu noroi pe cel ce-ar vrea să se ridice, cei mici să-i doboare pe cei mai înalţi, cei negri să-i ucidă pe cei albi...

— Domnule Goldmann, câtă vreme a fost vorba doar de mine, am fost de acord cu acest joc.

— Joc!

— Am dorit o slujbă. Mi-aţi dat-o. Am intrat de-a dreptul copilăreşte într-o...

— N-am fost cinstit cu tine? Nu te-am plătit suficient? Ce îţi cer eu până la urmă? Să închei ciclul început. Te-am purtat cam repede prin etape, asta aşa e. Dacă vrei o amânare, spune-o deschis. Dar hai să terminăm în bună pace Praful Minune şi să-l distribuim până la sfârşitul lunii. Cantitatea pe care o am nu este suficientă.

— Cred că tocmai cu acest medicament nu sunt de acord. Aura de panaceu mă face bănuitor. Prea ucide toate durerile trupeşti şi sufleteşti! Va transforma oamenii în creaturi blegi şi fără voinţă. Am văzut că aţi testat praful pe câţiva nenorocoşi; i-am urmărit şi eu niţeluş.

Praf Minune? Expresia asta îmi suna foarte cunoscut...

— Da? Ai tras vreo concluzie? Au murit? S-au zvârcolit?

— Nici vorbă. Arătau grozav de fericiţi. Atât de fericiţi încât familia Cândea şi-a îngropat fiica de paisprezece ani fără o lacrimă. Mama le surâdea prietenelor consternate şi le amintea că primeşte duminică la ceai, iar tatăl afişa un surâs filosofic, strecurând indignare în sufletele celor prezenţi.

— Şi ce e rău în asta? Cei prezenţi nu luaseră praful, de-aceea nu înţelegeau, dar când toată lumea va trece pe la spiţerie, că dureri mai are fiecare, va primi în pliculeţ rezolvarea tuturor problemelor. Rudi, nu fi egoist!

— Domnule Goldmann, oamenii au nevoie de suferință. Suferința este mântuitoare.

— Auzi la el! Am găsit această magică formulă ce tratează nu doar durerile de orice fel, ci şi temperamentul, iar tu te împotriveşti în mod absurd.

— Întocmai! Tratează durerile, dar nu boala, înăbuşă temperamentul, fără să îi facă pe oameni mai buni. Rămân cu acelaşi caracter, dar dezvoltă o nepăsare monstruoasă.

— E primul pas; îi facem docili.

— Îi îndobitociți.

— Rudi, trebuie să faci o alegere. Dar ce vorbesc eu? Nu prea mai ai de ales. Te mai păsuiesc cu Lucrarea, dar mă vei ajuta cu Praful Minune.

Atunci mi-a venit o idee:

— Bine, deocamdată. Poate aveți pe undeva dreptate. Vă ajut cu praful, însă mai amân Lucrarea.

Praf Minune... Mai auzisem cuvintele astea, dar unde? Da! Mi-am amintit că mama Adelei a rugat-o să-i cumpere aşa ceva odată. Însemna că acest produs chiar exista. Foarte curios...

Nausica dormea un somn agitat şi plin de vise; afară se înnoptase şi în grădina din spate mierloiul fluiera timid. Dinspre stradă pătrundea vacarmul oraşului: maşini nervoase, râsete, muzică – toate desfăşurate în noaptea

calmă, luminată de becuri colorate şi faruri tremurătoare, ca pe scena unui teatru.

„Se vor naşte orbi şi vor muri orbi”.

Avea farmacistul dreptate?

M-am îndreptat spre bucătărie, cu gând să-mi torn un pahar de lapte; uşa frigiderului a trezit inevitabil pisica. M-a privit cu ochii ei verzi, migdalați, expresivi:

— Ce avem la cină?

***

A doua zi mi-am început mica anchetă. Am telefonat la Adela. Ştiam că nu e acasă la ora aceea, dar eu tocmai cu maică-sa doream să vorbesc. Era foarte protocolară, sigur avea să mă întrebe ce mai fac. M-am plâns de dureri de cap, probabil din cauza calculatorului, dar era o consecință normală, fiindcă fusesem nevoită să-mi termin lucrarea.

— Vai, dragă, dar ia un praf minune, nu te mai chinui! mă sfătui doamna, plină de solicitudine.

— Nici nu ştiu ce este acela.

Acesta era factorul declanşator. Doamna Szabo, fostă profesoară, explica totul sistematic, clar, amănunțit. Astfel am aflat că: Praful minune este un preparat medicamentos de laborator, destinat durerilor de cap, dinți, urechi, în general zona O.R.L., care se produce

exclusiv în oraşul nostru, conform dorinței exprimate în testamentul inventatorului, un renumit farmacist evreu.

— Claudia, îți mai spun ceva, dacă-l foloseşti mai mult timp, vei observa cât de benefic este; ameliorează şi indispozițiile!

Îmi furnizase şi-un bonus...

Acum existau două posibilități:

1) bunicul se inspirase din realitate şi scrisese o... povestire;

2) bunicul relatase fapte reale.

Ce să zic, cu tot praful minune înghițit de câteva decenii, populația oraşului mi se părea, cu mici excepții, relativ normală...

Am reluat lectura jurnalelor.

8 octombrie 1924

Nn doream decât să câştig timp. Ce era mai bine să fac? Să anunț autoritățile? Cine m-ar fi crezut? Să mai încerc să-l conving pe domnul Goldmann? După cât ajunsesem să-l cunosc, obişnuia să-şi ducă intențiile până la capăt. Doamne! Nu aveam pe nimeni cu care să mă sfătuiesc! Am petrecut zile întregi pradă unui zbucium sufletesc intens. Azi, însă, mi-a venit o idee; recunosc, nu este soluția ideală, dar mai amână puțin lucrurile.

Un foc! în armată am fost instruiri cum să creăm diversiuni, aşa că nu-şi va da seama nimeni că n-a fost o pură întâmplare nefericită...

Incendiul are să cuprindă mai ales laboratorul principal, unde se găsea, probabil, cea mai mare cantitate de praf, dar şi reţeta. În timp, spiţerul o va redescoperi, ba chiar s-ar putea s-o „îmbunătăţească”. Până atunci, voi sta de vorbă cu... Nu ştiu cu cine.

9 octombrie 1924

Pe pagina anterioară am scris aiureli. Cum o să dau foc unei clădiri în mijlocul oraşului?! Se poate să apară victime. Nu sunt un piroman, nu pot să dezlănţui iadul.

10 octombrie 1924

Bine, nu dau foc clădirii. Atunci ce voi face? îl voi lăsa pe nebun să otrăvească oameni nevinovaţi?

30 octombrie 1924

M-am resemnat în nepăsare. Mi-e silă de mine însumi şi de incapacitatea mea de-a lua o decizie. Între timp, cantitatea de Praf Minune e tot mai mare, iar spiţerul îşi freacă mâinile de bucurie:

— Rudi, îmi spune chicotind, îi vom transforma pe toţi în aur!

2 noiembrie 1924

Ieri s-a întâmplat nenorocirea. Încă îmi tremură mâinile. Nu ştiu ce simt. Vinovăţie? Mulţumire?

Eram în laborator şi combinam substanțele primare ce intră în compoziția Prafului Minune. Domnul Goldmann s-a dovedit destul de şiret ca să nu-mi permită accesul la rețeta finală. M-am tot gândit cum să fac s-o distrug, deşi îmi dădeam seama că asta nu va fi suficient; mai mult ca sigur că patronul o ştia pe de rost... Să-l conving să renunțe era un deziderat pierdut de la bun început. Aşa că mă vedeam prins în capcana de-a produce fără de voie otravă pentru concetățeni. Speram ca până la urmă să găsesc o soluție. Şi a venit, prin mâna Providenței.

Am auzit clopoțelul de la intrare, apoi o voce foarte cunoscută, o voce care, în ciuda tuturor restricțiilor şi abținerilor, tot îmi mai accelera pulsul. Am ieşit în balcon şi-am privit în jos. Da, ea era şi-i cerea domnului Goldmann un calmant pentru reumatismul mamei sale. Oare îi putea recomanda şi ei ceva pentru migrenele care o chinuiau de la o vreme încoace? Surâzând hoțeşte, spițerul scoase pliculețele cu praful dubios.

— Eliza, am strigat, aplecându-mă peste balustradă, nu cumpăra porcăria aceea! Este otravă!

A ridicat spre mine ochii albaştri şi m-a privit preț de câteva secunde. Am văzut-o cum se împurpura la față.

— Domnişoară, asistentul meu nu se simte bine.

— Nu! Eliza, nu! am continuat vehement.

S-a hotărât să mă ignore.

— Eliza, praful acela vă va face să înnebuniți! Să nu-l iei pentru nimic în lume!

— Domnişoară, vă costă patru lei. Stați liniştită! Până găsiți mărunt în punguță, mă duc să-l calmez puțin. Bietul băiat! A muncit cam mult în ultimul timp. Lăsați banii aici pe tejghea. Sărut mâinile!

— Eliza, ascultă-mă! Să nu înghiți aşa ceva! O să vă facă rău!

Spițerul ajunsese lângă mine şi se lupta să mă împingă înăuntru pe uşa laboratorului, aruncându-mi priviri sumbre. Era mai atletic decât prevăzusem, iar groaza că Eliza avea să plece cu substanța aceea periculoasă m-a determinat să-l îmbrâncesc nervos, fiindcă intenționam să-i spun nu doar ei despre ce era vorba, ci oricui avea să-mi iasă în cale!

Nu mi-am calculat bine impulsul, care s-a dovedit mai puternic decât mă aşteptam, iar domnul Goldmann, dezechilibrându-se, a căzut peste balustradă.

Bufnetul surd, țipătul Elizei, inima bătându-mi în timpane! Am zburat jos şi-am încercat să-l ajut, dar era prea târziu: o pată mare de sânge întunecat se lățise pe duşumeaua de piatră. Preț de o clipă am avut o revelație: acesta fusese deznodământul.

Am spus tuturor adevărul: a fost un accident. Eliza nu m-a contrazis. I-am luat prafurile.

N-am fost acuzat de nimic, dar trebuie să rămân la dispoziția poliției.

17 noiembrie 1924

Primăria a intrat în posesia spițeriei. Defunctul nu avea moştenitori. Mi s-a propus să rămân în continuare acolo, dar am refuzat. E ca un coşmar care ia sfârşit; n-o să cer eu însumi o prelungire! Am fost exonerat, ba chiar mi s-a cerut colaborarea la întocmirea inventarului. Au sosit patru indivizi cu figuri încruntate şi pelerine desuete, care au încărcat documente şi obiecte din depozite şi laboratoare. Am străbătut cu ei toată clădirea, pivnița, podul şi anexele. Totuşi, nu am descoperit nicăieri încăperile secrete. Cred că au fost pură halucinație...

Am avut, însă, grijă de rețeta Prafului Minune! Am scos din compoziție trei ingrediente exotice cu risc crescut; ceea ce a rămas este, într-adevăr, un calmant moderat.

Am pus lucrurile în ordine.

24 noiembrie 1924

M-am angajat contabil la poştă. Colegii de birou sunt amabili, şefului însă îi place să tune şi să fulgere.

Avem un nou spițer, venit de la Hermannstadt. I-am predat inventarul, fără regret.

— Domnule Tratner, de ce nu vreți să rămâneți cu mine? m-a întrebat. Este nevoie de cineva în prăvălie. Dacă sunteți calificat, lucrăm împreună în laborator şi mai angajăm pe cineva...

— Nu, vă mulțumesc, dar nu mă pricep.

Mi-au trecut prin minte toate titlurile cărților magice pe care le citisem. Descriau o lume deopotrivă întunecată şi aurită, fascinantă şi înspăimântătoare. Eram atras de ea, dar mă şi tulbura. Doream să trăiesc în lumea reală, cu bucuriile sale simple şi fireşti. Cu toate acestea, ştiam că voi purta în inimă, pentru tot restul vieții, o pată de întuneric.

25 noiembrie 1924

Ziarul local a anunțat ieri, sub două mâini unite, logodna domnişoarei Eliza Mureşan cu domnul Gelu Nistor.

Oh, săracu' bunicu-meu! Nu merita una ca asta! Deşi, dacă se căsătorea cu Eliza, eu n-aş mai fi existat.

Am stabilit că acesta era un jurnal, cu alte cuvinte, ceea ce citisem era măcar în parte real.

Celelalte caiete se întindeau pe ani întregi; într-un carnet mic erau rânduri scrise pe front O adevărată comoară! Aveam să le citesc pe toate, dar acum doream un final mai clar pentru aventura de la farmacie. Ce-ar fi să cumpăr nişte Praf Minune?

M-am îmbrăcat să ies. Aveam să merg la farmacia de cartier, unde vindea doamna Dorina. Era destul de limbută şi, dacă n-o prindeam prea ocupată, avea să-mi povestească tot ce ştia.

Din fericire, în acea minunată zi de iunie, se pare că nimeni nu suferea de nimic. Doamna Dorina îmi aruncă o privire mustrătoare pentru durerile de cap pe care le reclamasem.

— Da, că stați toată ziua cu nasu-n calculator! Că i-am zis şi lui Jeni a mea: „Mai dă-l încolo de calculator, măi mamă! Ieşi la plimbare cu fetele, găseşte şi tu un băiat să te scoată în lume!” Şi vă mirați că vă doare capu'… Hai, ce să vă dau? Algocalmin? Aspirină, ca la americani?

— Doamna Dorina, nu-mi trece cu de-astea, că am mai luat. Mi-a recomandat mama Adelei, doamna Tais, o ştiți… nişte prafuri…

— A! Praf Minune! E cel mai bun, da' să ştii că dă un pic de dependență…

— Da. Chiar aşa i-a zis. N-am mai auzit de medicamentul acesta.

— Păi, nu se face decât la noi. E după o rețetă veche, vedeți ce oameni deştepți erau pe vremuri… Da' să veniți încă o dată peste o lună. Luați acum pe acestea, dar o să vedeți că s-a descoperit rețeta originală, dirigintele farmaciilor zice că e mai bună.

— Rețeta originală?

— Da, a evreului Goldmann. A fost închisă la bancă, au găsit-o la renovare, într-o cutie de valori nerevendicată de optzeci de ani.

TESTER

Samuel se privi în oglindă. Era la fel de palid ca întotdeauna, cutele dintre sprâncene se aflau la locul lor. Puținul păr cu care se născuse în creştet dispăruse cu mulți ani în urmă. Îşi admiră limba. Petele albastre din gât începeau să se estompeze. Mda, se putea spune că supraviețuise şi de data aceasta. E adevărat că fuseseră nişte dureri câteva zile, senzații de vertij şi unele pocnituri ciudate în urechi. Le notase pe toate cu grijă pe tableta de protocol. Data, ora, descrierea cât mai exactă a simptomului. Dar nu a fost nevoit să acționeze butonul roşu, o, nu! Specialiştii făceau totul să te salveze, totuşi era bucuros că el nu fusese nevoit să apese pe buton.

Trânti uşa dulăpiorului. Avea câteva luni libere până când curierul avea să îi aducă un nou pachet alb, în care se afla, invariabil, flaconul şi instrucțiunile de folosire. Uneori erau pastile rotunde, alteori ovale. De culori diferite. Unele miroseau puternic *a ceva* indefinit, altele nu aveau nici miros, nici gust. De câte ori înghițea pastila, era conştient că îşi asumă un risc. Iar lunile de libertate care urmau nu îi erau date din bunăvoința Pharmacorex, ci pentru urmărirea unor eventuale efecte secundare de lungă durată. Ştia şi asta.

Dar ce naiba! Jucau cu cărţile pe masă. Avea un contract cu ei şi era mulţumit de partenerii săi, se ţinuseră de cuvânt. Nu îi mai lipsea nimic, locuia într-un cartier periferic, dar curat şi aproximativ liniştit, îşi putea permite lucruri la care nici nu visase în copilăria lui tulbure.

Ce noroc pe el că nu apucase să se drogheze! Nu ar mai fi fost selectat. La început, Zina considerase asta o nenorocire. Dar când el îi explicase calm şi lucid că era alegerea lui, se încruntase şi rămăsese încruntată o lună, după care înfăşurase copilaşul într-o pătură, îl pusese în port-bebe şi plecase. Nici nu apucase să vadă cu ochii ei primul lui onorariu, poate atunci s-ar fi răzgândit. Femeile au o sensibilitate aparte pentru conturi bancare. În ceea ce îl priveşte, îşi va aminti mereu dimineaţa de vară când primise confirmarea. Zina încălzea pe maşina electrică laptele pentru copil, în camera care le servea de bucătărie, dormitor, living... El coborâse fără chef până la parterul clădirii, ca să vadă dacă vreun patron afişase peste noapte oferte de muncă. Li se stricase ecranul de afişaj din cameră şi nu avea bani să-l repare sau să cumpere altul. În holul mare de la parter, portarul îi făcu semn să se apropie. Avea o scrisoare. Rămase interzis, cu bucata de hârtie în mână. Sigur că mai văzuse aşa ceva, dar... el nu primise şi nu expediase nimic în acest fel. Numele lui era tipărit pe una din feţe, iar pe

cealaltă se lăfăia, cu litere sfidătoare – „PHARMACOREX”. Îşi aminti că într-o seară, la bar, sorbind cea mai ieftină bere, citise anunțuri, iar unul i se păru anume conceput pentru el: „Posibilități financiare deosebite, pensie de stat, o viață fără griji. Vrei să fii tester? Dacă eşti tânăr, cu un nivel de educație mediu sau peste mediu, aplică. Niciun regret.”

Aplicase. Intr-adevăr, niciun regret. Sau poate... unul mic. După ce luase legătura cu El, după ce trecuse primele teste şi i se făcuseră toate analizele, primise înştiințarea că fusese acceptat. Dar, într-o discuție amicală, foarte deosebită de interviurile neutre de până atunci, o doamnă secretară cu zâmbet cald îl invitase să ia loc şi îi mărturisise că Pharmacorex i-ar fi putut ajuta mai mult pe el şi pe familia sa:

— Am citit în fişă că aveți deja un copil de trei luni.

— Da, mormăise Sam, deloc mândru. Un copil era un lux sau o dovadă de mare prostie, ori el nu avea chef să fie considerat prost, dat fiind că de bogăție nu îl putea suspecta nimeni.

— Ştiți, copiii sunt foarte vulnerabili la vârste atât de fragede. Mai ales în mediul în care trăim... adăugase secretara, cu o voce din care răzbătuseră mii de nuanțe – şi regret, şi nostalgie, dar şi determinarea de a înfăptui ceva concret pentru salvarea planetei. Samuel devenise atent.

— Hm, da, aşa este. (Zina cocoloşea toată ziua mumia aceea scâncitoare şi suferea cu adevărat când micuțul avea febră sau alte chestii.)

— Bănuiesc că nu prea aveți posibilitatea să achiziționați medicamente pentru copil. I-ați făcut toate imunizările? Costă o avere!

— Nu... cred că nu. Prietena mea se ocupă de asta. Dar... nu ne permitem tot ce ar trebui, prinsese el ideea din zbor.

— Dacă doriți să înscrieți copilul în program, ar primi totul gratis.

— Da, dar trebuie să mă consult şi cu prietena mea.

— Ați avea nebănuite avantaje, domnule... Samuel Cert, îi culesese ea numele de pe fişă.

***

Zina nu reuşise să vadă avantajele. Îi explicase ore în şir că descoperise o mină de bani, dar ea căpătase încruntătura aceea care n-o mai părăsise până la plecare. Copilul ei era cea mai mare realizare a vieții şi nu avea de gând să-l dea acelor hiene (da, chiar „hiene" le spusese), să-l transforme în cobai pentru nenorocitele lor de pastile cu care vor să extermine omenirea. Să anuleze voința oamenilor rămaşi, să-i transforme în sclavi buni de muncă. Nu. Copilul lor era o ființă unică, un

dar al Domnului, un suflet adevărat născut din ei doi... oare el nu-şi iubea fiul deloc?!

Samuel simţise că era mai prudent să nu mărturisească ce simţea el pentru copil sau, mai exact, faptul că nu simţea nimic. Preţ de câteva zile se gândise dacă ar fi fost oportun să-i propună Zinei să aibă încă un copil, dar unul de care ea să nu se ataşeze, unul pe care să-l destineze de la început acestui proiect menit să-i salveze pe toţi trei de la sărăcie. Nu lansase decât vagi aluzii, iar efectul fusese prompt: Zina dispăruse pe veci din viaţa lui.

***

Sam privi pe geamul mare ce dădea spre strada principală a cartierului. Norii se rostogoleau la fel de cenuşii, doar că ploaia mohorâtă se oprise. Nu-şi amintea de când nu mai văzuse soarele. Veşnic ploua şi era cald, înăbuşitor de cald. Totuşi, bucata cu verdeaţă din mijlocul promenadei nu părea să prospere. Copacul din centrul rondului verde părea să sufere un fel de răstignire veşnică, oscilând între viaţă şi moarte fără să se poată decide pentru una sau cealaltă. Puţin soare l-ar fi ajutat şi pe el, însă pâcla înecăcioasă nu se ridica zile întregi.

Bătu cu degetul în geam şi plecă spre bucătărie. Avea la dispoziţie şase luni pe care îşi

putea permite să le trăiască bine. Hotărî că va începe cu un mic dejun.

Petrecu restul zilei aşezat comod în camera de zi, cu navigatorul fixat pe frunte şi ochelarii setaţi pe *live image mode.* Era atras mai ales de primele însemnări din virtual. Pe atunci, oamenii aveau o naivitate, o inocenţă de neregăsit! Şi culmea! Păreau fericiţi. O descoperi pe bunică-sa pe un chat. Pură întâmplare. Apoi, cunoscându-i ID-ul, o urmări peste tot. Îi plăceau restaurantele cu mâncare indiană şi prezentările de modă, făcuse o slăbiciune pentru parfumul Heaven's, scria poezele siropoase şi cocheta vag cu un domn dintr-un oraş îndepărtat. Ce viaţă bună duseseră! Virtualul făcea ca totul să pară intact, recent, de parcă nu ar fi trecut de atunci zeci de ani.

Sam adormi în fotoliu, închise ochii sub lentilele care continuau să-i desfăşoare ştiri şi imagini. Nu dormi decât puţin, sau aşa îşi închipui, că doar aţipise, şi se trezi tresărind. Primul lucru pe care-l observă era el însuşi, adormit în fotoliu, cu ochelarii pentru virtual pe nas. Şi totuşi, el era în altă parte, adică – Sfintelor Puteri! – plutea sub tavan!

Nu se trezise, asta era, nu se trezise! Sau ochelarii îl puseseră în contact cu cine ştie ce gadget stupid... Instinctiv, dori să-i scoată, să deconecteze aparatul. De sus, îşi văzu mâna

făcând gestul, îşi zări ochii clipind a mirare în lumina difuză a amiezii ce aluneca spre seară.

Şi atunci, poc! Reintră la locul lui, în corpul lui, cu un sunet ca de îmbinare a două componente.

Rămase câteva momente năuc. Aşa ceva nu i se mai întâmplase. Trebuia să scrie în protocol.

***

Cu un efort de voinţă, puse injectorul pe bordura pe care stătea. Nu-şi putea dezlipi ochii de la el. Ar fi băut conţinutul cu toţi porii. Il treceau transpiraţii când calde, când reci, tremura şi dorea să moară. Îi promisese Zinei că se va abţine. Îi jurase. Ce-o fi fost în capul lui atunci? Cum crezuse că ar fi capabil de aşa ceva?

Apucă injectorul din nou. De fapt, dacă lua doza, ar fi însemnat să se sinucidă. Tibi îl învăţase cum să scape de dependenţă: cu Pentriol. Avea de ales: drogul şi moartea sau abstinenţa şi să rămână în viaţă. Al naibii nenorocit! Zicea că va fi uşor, că şi alţii care erau hotărâţi au făcut-o. Acceptase să ia Pentriol. Ha, ha! Tibi îşi vânduse produsul, nimic mai mult. Numai că, odată înghiţit Pentriolul, deveneai incompatibil cu orice praf.

Privi lichidul de un galben vag din dozator. Avea nevoie de el, îl durea carnea pe oase de această nevoie.

Apropie vârful injectorului de braț. Tibi îi mai spusese ceva: că va fi o moarte chinuitoare. Scrâşni din dinți şi aruncă injectorul în gura de canal. Începu să plângă în hohote şi porni spre casă.

***

— Eşti începător, nu te nelinişti.

Sam privi bărbatul din fața lui, neştiind ce anume îi provoacă o confuzie mai mare: străinul care i se adresa oarecum protector sau faptul că nu înțelegea cum ajunsese în piațeta plină de oameni.

Visa! Era acasă în fotoliu, adormise cu ochelarii la ochi şi aparatul pornit, deşi îi dădea coşmaruri acest obicei.

— Fereşte-te, se fac fotografii.

— Ce?

Bărbatul îl trase deoparte.

— E indicat să nu apărem în imagini înregistrate. O să-ți explic ce ai de făcut.

— Lasă-mă în pace, omule!

— Samuel Cert. Eşti tester la Pharmacorex, iar eu sunt, o vreme, ghidul tău.

— Ce naiba?!

— Chiar aşa. Bine-ai venit. O să-ți explic câte ceva, dar mă bazez mai mult pe excursii. Ah, uitasem. Eu sunt Anton.

— Ce excursii? Eu trebuie să iau nişte pastile, da? Să scriu pe tableta de protocol tot ce simt, să rabd vizitele infirmierului şi testele alea nesuferite şi, dacă pot, să supraviețuiesc. Acum plec în excursii?

— Da, aşa le spun testerii de vreo câțiva zeci de ani, de fapt sunt nişte excursii mai speciale. Avem timp destul, de timp nu ducem lipsă, amice! Hai la colțul străzii, unde se văd barăcile, acolo mai au ceva respectabil de mâncare pentru epoca asta.

***

Când Zina îl îmbrățişă în pragul adăpostului lor de la marginea celui mai murdar cartier, Sam se simți cuprins de remuşcări: cheltuise ultimii bani pentru o doză, iar ea, femeia pe care o iubea, murea de foame, deşi aştepta un copil. Copilul lui!

Toată noaptea următoare se gândi la soluții. Dormi un somn frământat de vise negre, se vedea în barul lui Wallace citind anunțuri de slujbe, se vedea cumpărând prafuri şi se trezea fiert de emoție că va putea să se injecteze.

Pe când stătea pe marginea patului, încercând să facă față cumva unei cumplite dureri de cap, Zina îl mângâie pe spate:

— A trecut ce a fost mai greu, puiule. De acum eşti curat. M-ai impresionat, să ştii.

Iar el aproape că se injectase în după-amiaza aceea! Îi reveni în minte visul cu el în bar citind anunțuri. Era o»

idee bună, poate va găsi o ofertă nesperată. O şansă de a intra în Oraş, de a lucra şi de a câştiga bani. Îşi aminti cu durere de zilele primei copilării, când ai lui încă locuiau în Oraş. Amintiri vagi, îndepărtate, dar atât de scumpe! Bunica avea o casă mare pe o stradă lată, unde creşteau copaci. Câtă linişte, câte amiezi ce păreau infinite gustase acolo…

Dimineața nu-şi uită gândul din toiul nopții şi plecă la barul sordid de lângă centrul de distribuire a alimentelor.

Nu-şi putea permite nici măcar o cafea. Wally îi lăsa să stea la mese şi dacă nu comandau ceva, cu condiția să facă loc clienților plătitori, dacă aceştia s-ar fi ivit. Ca şi cum visul încerca să se materializeze, descoperi pe scaunul de alături un afiş cu anunțuri. Era cam vechi – privi data – avea deja zece zile de când fusese postat. Pe alocuri era pătat cu grăsime şi împodobit cu cercurile cănilor de cafea. Totuşi, mai putea fi citit.

Unul din anunțuri îl aprinse: „Sunt căutate persoane cu vârste între 20 şi 50 de ani, pentru teste de laborator. Câştiguri sigure, riscuri minime. Asistență medicală gratuită.”

Era fantastic! Era chiar ceea ce avea nevoie. Numai de ar mai fi valabilă oferta...

***

Sam încercă să se desprindă din găoacea fotoliului. Îi pocneau urechile ca după o ascensiune rapidă. Na! Efecte întârziate la produsul acesta. Îşi simțea mintea făcută cioburi, nu putea lega lucrurile între ele, constată, clipind des şi încercând să rămână stabil pe picioare. Îşi târşi paşii spre bucătărie, unde avea tableta de protocol. Până în ziua aceea, însemnările lui, deşi ajunse la pagina 5, erau foarte asemănătoare. Dar iată că azi... Se întoarse în fața ferestrei, uluit de o imagine pe care o înregistrase cu întârziere: copacul. Copacul din rondul cu verdeață arăta altfel. Adică era în plină transformare. Sam clipi din nou, se frecă la ochi. Parcă ar fi urmărit un film derulat cu acceleratorul: copacul, de fapt o anumită parte a coroanei, părea supusă unei scurgeri mai rapide a timpului. Frunzişul său creştea vizibil, apoi pălea, se ofilea, cădea. Şi dintr-odată, după numai câteva clipe, muguri noi pocneau de parcă ar fi năvălit primăvara.

Nu, nu era de bine! Ultimul produs administrat de corporație era periculos: dădea halucinații.

Îşi continuă drumul spre bucătărie, dar aici se sperie de-a binelea:

— Ei drăcie! îi scăpă, pe când aproape că făcu un salt înapoi. Nu era obişnuit să dea peste străini în propria casă, mai ales când ştia că uşa e încuiată şi că nu a chemat pe nimeni. Şi ce dacă era tipul din vis? Cum intrase? Ce căuta? Ce legătură era între toate astea?

— N-am vrut să fiu inoportun, dar a trebuit să te urmez.

— Din virtual... ai ieşit din virtual.

— Nu, nici chiar aşa, făcu Anton modest. Hai, ia loc, deocamdată nu îți poți stăpâni reacțiile, este firesc. Substanța care ți-a fost administrată încă nu e perfect stabilă în corpul tău.

— Dar cine eşti?

— Anton, ghidul tău în excursii. Da, nu e un răspuns mulțumitor, voi încerca să-ți dau mai multe explicații, dar nu uita că ai semnat un contract cu firma, aşa că nu are rost să protestezi. Eşti sub influența ultimului produs, un produs ceva mai special.

— Un medicament, preciză Sam cu gura uscată.

— Nu tocmai un medicament. O substanță care are anumite efecte. Ca urmare a acestor efecte, testate deja pe alte persoane înaintea ta,

vrem să descoperim ce alte abilități mai capătă corpul uman în urma administrării acestei substanțe.

— Îți spun eu: sunt total zăpăcit şi mă doare capul.

— Din cauza presiunii, da.

— Şi... şi copacul din fața clădirii a luat-o razna. Înverzeşte şi se usucă de parcă s-ar învârti în morişcă! zise cu satisfacție, aşteptând să citească măcar puțină tulburare pe fața neclintită a lui Anton.

— Uite, Samuel, voi încerca să-ți explic atât cât ai nevoie ca să putem colabora. Mai mult nici nu ai vrea să ştii, crede-mă, sunt chestii teoretice plictisitoare.

— Uimeşte-mă!

***

O privi pe sub sprâncene pe asistenta de la recepție. Era îmbrăcată în alb, dar nu avea niciun fir de păr pe cap, boneta clasică acoperea o bilă perfect lucitoare. Nici sentimente nu păreau să se ascundă sub respectiva țeastă. Îl evaluă cu o privire neutră, nu răspunse întrebării lui despre valabilitatea ofertei de lucru ca tester, doar îi notă numele pe o tabletă. Când apăru un răspuns pe care el nu-l putea vedea, abia atunci ea zâmbi uşor:

— Dar, domnule Samuel Cert, vă aşteptam!

Plăcut surprins, încălzit de atenția ce i se acorda, acceptă să urmeze un alt membru al personalului, spre camera de primire.

Acolo i se înmână contractul şi imediat, după nici două minute, i se ceru o semnătură. Încercă să explice că nu a citit tot, era mult şi scris mărunt, dar încruntătura de pe fata celui care-i vorbea îl determină să renunțe. Semnă. Semnă mai multe foi, i se luă şi amprenta electronică.

Cineva îl conduse în altă încăpere, deja era derutat, toate erau perfect asemănătoare, albe şi impersonale, i se ceru o adresă.

— Suntem o firmă serioasă, domnule Cert, ne respectăm angajamentele. Vom expedia această sumă familiei dumneavoastră.

Suma îl determină să spună adresa imediat. Zina avea să fie copleşită. Ca să nu pară prea sărac, mormăi ceva despre faptul că nu era nicio grabă, că putea duce el banii acasă şi era atât de stârnit, încât nu observă felul ciudat în care îl privi cel din fața lui.

***

— Trebuie să ştii că eşti un norocos. Ai luat produsul sub formă de pastile. Până să se ajungă aici era administrat intravenos. Şi nu era deloc plăcut.

— Nici acum nu e plăcut. Mă doare capul.

— Ți-am spus, e din cauza presiunii. Ai suportat dintr-o dată vreo zece ani. În plus.

— Cum?

— Presiune ridicată. Ai făcut un salt în viitor. Te-ai deplasat zece ani.

— Din câte ştiu, nu s-a inventat maşina timpului. Omule, eşti beat sau ce? Eu tot nu înțeleg cine eşti.

— Corpul uman este maşina timpului. E perfect pentru deplasări în timp, doar că era nevoie de mici ajustări. Acum, vezi tu, mintea umană şi procesele de conştiință seamănă mult cu lumea cuantică. Ai habar ce sunt punțile Einstein-Rosen? Nu? Mda... păi în cazul ăsta mi-e cam greu să-ți explic. ADN-ul uman poate crea structuri invizibile în energia vacuumului din spațiu, producând acele „găuri de vierme”. Se aseamănă cu punțile Einstein-Rosen, numai că acestea din urmă se referă la stele. Chestia e că se poate trece prin aceste tunele, se poate circula în timp şi spațiu.

— Aiurea!

— Există şi animale care fac câte un mic salt în timp. E o specie de raci care trăieşte în oceane, la mare adâncime. Când sunt agresați, fac un salt de câteva secunde înapoi în timp, pentru a evita atacul. Dispar, efectiv. Circulă prin acest tunel. Aşa cum alte specii marine se ascund într-un nor de cerneală, aceşti raci se ascund în timp. E fabulos.

— E hazliu!

— E real. Substanța care ți-a fost administrată mărește capacitatea naturală a corpului uman de a călători în timp. Problema este că trebuie să învingem presiunea timpului, mă înțelegi?

— Nu.

— Aşa cum aerul şi apa exercită o anumită presiune asupra corpului uman şi timpul acționează în acelaşi fel. De aceea te doare capul. Ai făcut un salt brusc într-o epocă unde aveai cu zece ani mai mult. Şi asta ar fi doar una dintre probleme. Nu stăm bine nici la nivel teoretic. Lucrurile par să se contrazică. Există savanți care nu acceptă noțiunea de presiune a timpului şi au construit o imagine a Universului în care toate evenimentele sunt simultane. Ar fi un haos greu de acceptat pentru mintea umană. Hugh Everett a găsit o cale de ieşire când a emis teoria lumilor multiple. Este destul de mult bun-simț în construcția sa, ascultă. Universul nu poate lăsa neexploatată nicio variantă. Cu alte cuvinte, există o infinitate de lumi în care ființează o infinitate de persoane numite Samuel Cert care au devenit – sau nu – testeri la Pharmacorex. Orice decizie pe care o iei dă naştere unei lumi noi.

— Ştii ceva? Pe mine m-ai pierdut pe drum. N-am absolvit decât nişte cursuri tehnice.

— Perfect, perfect! înseamnă că ai studiat ceva fizică cuantică. Principiul indeterminării cuantice limpezeşte cât de cât ceea ce încerc să spun: o particulă poate fi în orice punct al spaţiului, mai mult, poate fi în mai multe locuri în acelaşi timp...

— N-ai putea să-mi spui direct ce vreţi de la mine?

— Să te supui testelor. Ţi-am explicat ce ţi se întâmplă ca să nu înnebuneşti.

— Să înnebunesc e posibil... Şi ce trebuie să fac efectiv?

— Întâi vei călători alături de mine până înveţi să stăpâneşti dimensiunea saltului. Ţi s-a inoculat deja un transmiţător care citeşte automat datele tale fizice. Apoi, după ce vei trece de etapa asta, vom încerca exerciţii de modificare.

— Ce să modificăm?

— Anumite evenimente din trecut, desigur.

***

Se simţi oarecum indignat abia după o oră de aşteptare într-una din acele încăperi albe. Lui i se păruse o veşnicie. Ar fi vrut să alerge acasă la Zina, să-i spună că necazurile lor sunt depăşite, că vor avea tot ce era necesar pentru venirea copilului şi chiar mai mult, mult mai mult. Nu

înțelegea de ce era necesar să mai rămână. Uşa nu se deschidea, ce chestie!

Privi în jur. Camera nu avea mult mobilier: doar un dulap metalic şi un birou cu două scaune. Cealaltă jumătate a încăperii era despărțită printr-o perdea. Nu voia să fie indiscret, dar îşi pierduse răbdarea. Se ridică şi făcu doi paşi. Sursa de lumină din tavan îl irita. Era o lumină albă, rece, care i se prăvălea în cap şi-i dădea o stare absurdă de nelinişte. Şi atunci îl invadă senzația intensă că a mai trăit aceste momente, ştiu ce va face în clipa imediat următoare – va merge încă doi paşi şi va mişca perdeaua, va privi dincolo de ea. Ştiu şi ce avea să vadă.

Se simți cumva paralizat de preştiința aceasta ciudată. De unde putea să ştie? Cum putea fi atât de sigur? Probabil visase. Era unul din acele vise ale lui când se făcea că trăieşte singur într-un apartament pustiu, cu ferestre spre rămăşița unui parc devastat.

Aşa cum anticipase, dincolo de perdea era un pat acoperit cu muşama, iar în mijloc, sub becurile de mare putere, o masă de operație. Ar fi privit cu înfiorare peretele opus, unde se afla un banc plin cu instrumentar medical, însă descoperi tresărind că pe pat era un om.

Pe acesta nu se aşteptase să-l vadă, deşi, da, era foarte, foarte cunoscut. Bărbatul ținea în mână o cărămidă de aur.

Sam nu asimilase în totalitate teoriile lui Anton, care îi explica, pasionat, de câte ori aveau răgaz, despre realitatea uimitoare a lumilor multiple, despre posibilitatea ca totul să se petreacă în acelaşi loc şi în acelaşi timp. Pentru el, lucrurile căpătaseră o concretețe sensibilă. Percepea fizic presiunea timpului când făcea un salt, învățase să adune în memorie amănunte pe care un aparat nu le-ar fi înregistrat: stări, atmosfere, glasuri vorbind pe diverse tonalități, în diferite limbi, felul mai intens sau mai palid în care îl atingea lumina, sunetul ploii...

Dobândise abilitatea de a sări în timp atât cât dorea şi astfel vizită, mai întâi însoțit, apoi singur, epoci anterioare Marii Epidemii. Se plimbă pe străzile unor oraşe dispărute deja în timpul vieții lui, chiar vorbi cu persoane din timpul acela, oameni inocenți care nu bănuiau virulența cu care aveau să fie atacați de o gripă ce părea banală.

Vizită, desigur, şi Oraşul, adică ceea ce mai rămăsese după dezastru, locul în care el şi ai lui locuiseră în copilăria sa. Revăzu strada largă, pe care bunică-sa avea o casă mare, înconjurată de copaci. Atinse momentul în care mama sa şi tatăl său se stabiliseră în afara Oraşului, fiindcă nu îşi mai puteau permite un adăpost nici în cel mai mizerabil cartier.

Se privi pe sine, de la distanță, în zilele goale ale existenței sale de dinainte de a o cunoaşte pe Zina.

Era ciudat felul cum timpul acționa asupra lui. Ajunsese să se închipuie ca un fel de pasăre ce zboară undeva la înălțime şi vede tot, înțelege tot, iar asta îl făcea trist. Era prima oară când avea remuşcări pentru felul cum se purtase cu Zina. De fapt, fusese un nemernic! Cum de ajunsese să se comporte aşa? Părinții lui se luptaseră pentru el, tatăl său lucra ca instalator ziua, iar noaptea ucidea şobolani într-o echipă de deratizare. Maică-sa făcea curățenie, dar nu era una dintre acele femei de serviciu de lux care curăță apartamente, ci umbla îmbrăcată în costumul etanş de protecție noapte de noapte şi dezinfecta spații publice. Îşi amintea că dimineața, când se întorcea acasă, abia mai respira, nici nu era de mirare că murise de ceva la plămâni, sufocându-se. Crezuse că toate acestea sunt departe de el, se detaşase cu cinism, dar iată că acum, când totul era iarăşi viu şi prezent sub ochii săi, când constată că aceste lucruri se petreceau iar şi iar, într-o teribilă repetare, într-o nesfârşită întoarcere a timpului, simțea că nu mai poate răbda.

Da, era dornic să schimbe ceva! Era dispus să încerce experiența de a modifica trecutul. Îi comunică acest fapt lui Anton. Se aflau pe terasa unei cafenele, într-o epocă îndepărtată

din trecut, cu mult înainte de epidemie, cu mult înainte ca lumea să se schimbe definitiv.

— Ha! adică tu crezi că a modifica trecutul înseamnă să te întorci la fosta nevastă şi să-i spui că regreţi? pufni Anton.

Sam inhală aroma cafelei, privi strada aglomerată şi se întrebă în sinea sa dacă ar fi fost cumva posibil să rămână pentru totdeauna în acel loc. Simţea că pluteşte, era adevărat, presiunea era extrem de mică şi aveau şi el şi Anton un strat dublu de plumb în talpa pantofilor, altfel s-ar fi ridicat două degete de la pământ şi ar fi vălurit ca o fantomă. Da, pe Sfintele Puteri! Ar fi rămas aici chiar dacă ar fi trăit ca un singuratic, chiar dacă ar fi avut senzaţia că tot restul vieţii priveşte un film şi că are dificultăţi în a prinde obiectele, ca atunci când urmăreşti cu lingura o bucăţică de came prin supă.

— Sam, nu e aşa cum crezi. Nu prea ţi-am vorbit despre inerţie. De fapt, noi tot facem încercări de a modifica trecutul. Ai făcut şi tu.

— Eu?

— Da, tu. Chiar acum faci una. Numai că sunt cam fără efect.

— Ce vrei să spui?

— Uf! Iar îmi ceri să-ţi explic şi dup-aia te plângi că nu pricepi! Ştii cum e când cineva pune o frână bruscă?

— Mda.

— Îți continui mişcarea inițială. Asta e problema şi cu timpul. În ciuda încercării noastre de a schimba ceva, evenimentele, după o scurtă ezitare, revin pe vechiul făgaş. Unii numesc asta inerția timpului. Cipp Harison i-a zis „elasticitate”. Zi-i cum vrei, dar încă nu ştim cum să învingem acest fenomen.

— Atunci ce facem noi aici?

— Experimentăm. Corpul nostru este mai inteligent decât suntem noi înşine. Îți aminteşti că ți-am spus că suntem anume făcu ți pentru călătoria în timp? Călătorim în timp pentru ca să acumulăm emoții.

— Ei, na!

— Sam, emoțiile umane au proprietatea de a reprograma ADN-ul. Trebuie să ne perfecționăm.

Şi Anton continuă să-i explice, dar Sam nu-l mai asculta cu atenție. Îi revenea mereu în gând seara când o ținuse pe maică-sa de mână, seara când ea murise. Era singur acasă, tatăl său nu putea lipsi de la locul de muncă. Ar fi dat orice să nu fie silit să privească agonia maică-sii. Nu ştia sigur nici atunci, nici după aceea, dacă o iubea. Ea era mereu obosită şi nervoasă şi nu avea chef să se ocupe de el, ori să-i acorde atenție. Dar se lupta ca el să aibă de mâncare, să aibă un adăpost. Gonise doi băieți mai mari care încercaseră să-l bată. Era mama. Nu dorea s-o vadă murind, iar ea îl silea s-o țină de mână şi îl privea cu disperare. „Nu mai am aer, Sam,

deschide uşa!”, şoptea gâfâind şi înecându-se. Deşi era mic, Sam ştia că mamei i-ar fi fost ceva mai bine dacă ar fi avut un anumit medicament. O dată, o singură dată, tata i-l adusese, iar ea a lăcrimat de emoție. Dar medicamentul se vede că trebuia luat o perioadă mai lungă, aşa că atunci când se terminase, mamei îi fusese iarăşi rău, tot mai rău…

Sorbind din cafeaua acelei epoci îndepărtate şi încă fericite, Sam avu ideea să-i ducă mamei medicamentul. Ar fi fost o bună încercare de a modifica trecutul. Ar fi acționat discret, ar fi lăsat pachetul cu stocul de pastile la vedere, într-un moment când nimeni nu era în casă.

Ceea ce urmă, îl umplu de mirare şi îl enervă. Făcu rost de pastile din propria epocă. Mai întâi avu surpriza să constate că nu poate efectua saltul înapoi în timp din cauza pachetului cu pastile, care devenise foarte greu. Două flacoane cu pastile atârnau câteva zeci de kilograme, deşi, după cum s-ar fi aşteptat, călătoria în trecut ar fi trebuit să le facă să devină uşoare, nu? Doar el îşi ataşa plăcuțe de plumb pe tălpi! Exasperat, îi mărturisi lui Anton.

— Ce idee pe tine, măi băiete! Nu poți transporta obiecte în propriul trecut. Nu îți poți modifica propriul trecut. Ar însemna să te anihilezi… nu poți calcula ce efecte ar avea o schimbare infimă. Ştii tu… efectul fluture.

— Nu-mi pasă, vreau să încerc.

— Dar chiar dacă ție nu îți pasă, legile fizicii nu pot fi evitate. Există o respingere, este ceva ca la magneți. Nu poți transporta în trecutul tău nici măcar un capăt de ață. Da, poți duce în altă variantă de trecut, dar nu în trecutul tău.

Altă variantă de trecut? Anton vorbea adesea despre lumile multiple, îl învățase cum să le vizualizeze, dar Sam avusese de la început o tendință de a le evita. De data asta, însă, deveni curios. Era ca şi cum ar fi plonjat în alt bazin. Şi iată că Anton avusese dreptate: reuşi să transporte pachețelul într-una din realitățile paralele. Satisfăcut, îl puse pe masă, apoi se retrase şi continuă doar să vizualizeze evenimentele.

Prima oară, maică-sa aruncă pachetul la gunoi, în timp ce punea grăbită masa de cină. Sam se întoarse în timp, înainte de primul salt, şi repetă operația. Scrise pe hârtia albă a pachetului numele mamei, ca să-i atragă atenția.

A doua oară, mama găsi pachetul, dar nu apucă să-l desfacă, pentru că aparatul ei sună o chemare urgentă la locul de muncă, iar ea fugi împleticindu-se în costumul de etanşare. Pachetul rămase pe colțul ferestrei, de unde îl şterpeli cel mai bun prieten al lui Sam, venit la el să se joace.

A treia oară, mama găsi pachetul şi îl desfăcu plină de curiozitate. Se bucură mult văzând

conținutul, apoi o îndoială se aşternu pe chipul ei. La întoarcerea tatei, îl întrebă ce ştie de pachet, iar tata, evident, nu ştia nimic. Nu ştia nici Sam cel mic.

Mama spuse ceva tatei, iar tata plecă cu pachetul.

Sam îl urmări disperat. Pachetul a fost dus la amărâtul de oficiu poştal din capătul străzii, unde începea Oraşul, şi predat acolo. Probabil era o variantă de trecut în care trupele de pază şi control erau mult mai dure...

Sam încercă şi a patra oară. Mama găsi pachetul, luă pastilele fără să mai pună întrebări. Sam exultă. Îi povesti lui Anton.

— Am reuşit! De ce ai spus că e atât de greu? Nu ați insistat voi îndeajuns. Eu am reuşit.

— Da, aşa crezi? Ai stat până la final?

— Cum până la final? A luat pastilele. Am pus suficiente pastile ca să-i ajungă pentru o cură întreagă.

Surâsul lui Anton îi strică euforia. Se întoarse în varianta respectivă a trecutului, în seara morții mamei. Nimic nu se schimbase. Ea zăcea pe pat, el, copil, o ținea de mână. „Deschide uşa, Sam!”, şi toate chinurile pe care le îndurase, totul era acolo, neatins.

Anton răspunse un singur cuvânt în fața protestelor lui:

— Inerția.

Elasticitatea timpului, îşi aminti el, tendinţa evenimentelor de a reveni la cursul iniţial.

De ce? Se plimba nervos prin camera de zi din apartamentul său şi gândea mai mult decât gândise în toată viaţa lui de până atunci. Ce anume stabilea cursul principal al evenimentelor? Ce anume putea să-l învingă? Exista un destin?

Cele mai multe întrebări erau fără răspuns. Însă erau unele lucruri pe care le observase singur. În primul rând, diferitele variante ale realităţii interacţionau cumva, nu erau „paralele”. Se vedea cu ochiul liber privind coroana copacului din faţa ferestrei. Arborele trăia în două lumi, cel puţin. Apoi, era clar faptul că ceea ce deja se întâmplase căpăta o greutate de neclintit, ca şi cum faptele trecutului, oamenii, chiar şi gândurile lor, ar fi fost înscrise într-o memorie a universului. Informaţia devenea de neînlăturat. Poate că era mai uşor de schimbat ceea ce nu se întâmplase încă. Dar dacă era valabilă teoria cealaltă, cea care spunea că toate evenimentele se întâmplă deodată? Atunci însemna că totul, chiar şi faptele viitoare, se întâmplaseră deja. Era un haos.

Se opri înciudat în faţa ferestrei şi privi copacul. Norii cenuşii apăsau Oraşul şi fire subţiri de ploaie cădeau aproape invizibil.

Totuşi, o parte a coroanei sale părea mângâiată de soare pentru câteva clipe, înverzea...

Dar dacă, gândi el, dar dacă toate variantele realității există doar aşa, ca în virtual... şi nu devin cu adevărat reale decât după ce un observator din afară le vizualizează? Dacă... şi ideea îl părăsi, lăsându-l furios.

Totuşi, avea să încerce! Nu prea făcuse salturi în viitor, dar acum are să încerce. Se aşeză comod şi îți ținu respirația pentru timpul necesar setării ceasului intern – cum îi spunea Anton – pentru salt.

Dorea să o găsească pe Zina. Să-şi vadă copilul.

Dar ceea ce descoperi în după-amiaza aceea era descurajant. În toate variantele vizualizate, Zina avea o soartă cumplită. Sărăcia o ucidea repede. Copilul său, un băiat, rămânea la periferia Oraşului. De fiecare dată îi pierdea urma într-o seară, pe când Dani, aşa îl strigau ceilalți, dispărea într-un gang. De acolo, fiul său nu a mai ieşit niciodată.

Nu a fost dificil să descopere că Zina locuia la cealaltă margine a Oraşului. Nu-i rămânea decât să meargă la ea, aici, în prezent, să încerce o împăcare. Veniturile lui ar fi salvat-o şi pe ea şi pe Dani. Trebuia să facă acest gest. Dorea din toată inima să-şi corecteze purtarea iresponsabilă.

***

— Nu am timp să-ți dau prea multe explicații, trebuie să mă crezi pur şi simplu.

— Îmi pari foarte cunoscut.

— Da, bineînțeles. Eu sunt Sam, ştiu, ne cheamă la fel. Am toate motivele să-ți doresc binele, iar ceea ce urmează să ți se întâmple nu e bine deloc.

— Dar de unde ştii tu…

— Ştiu. Te rog, hai să nu pierdem vremea argumentând. Peste cinci minute va intra cineva aici şi nu voi mai putea face nimic.

— Totuşi…

— Ai idee ce ai semnat? Vinzi un rinichi, un plămân, un ochi şi grefe de piele? Cum vei mai putea fi lângă Zina şi lângă Dani dacă tu vei fi, de fapt, mort? Cum vei mai avea grijă de ei?

— De unde ştii de Zina? Cine e Dani?

— Dani e fiul tău, deşteptule. Ți se va naşte peste câteva luni, dar nu cred că mai apuci să-l vezi dacă fad prostia asta.

— Domnule, văd că… deşi nu înțeleg… dar am motive să vând, sunt foarte strâmtorat.

— Ştiu, ştiu! Vezi asta? E un lingou de aur. E al tău, ai grijă să-l foloseşti cu înțelepciune, vă poate scoate din sărăcie, dar va trebui să munceşti, oricum.

— Numai că deja am semnat…

— Da, Sam, ai semnat, ştiu şi asta, dar nişte calcule mă împiedică să vin puțin mai repede. E greu de explicat. Nu pot modifica decât viitorul, fir-ar să fie! Vino şi ține-mă strâns, vom face manevra unui rac special de pe fundul mării, când îl supără cineva. Te scot de aici.

***

— Tester Samuel Cert cu ghidul Anton, sunteți eliberat din exercițiu. Suma pe care Pharmacorex v-o datorează este virată în contul dumneavoastră. Conform protocolului 421, semnat de antecesoarea dumneavoastră, Serena Cert, veți rămâne la dispoziția companiei noastre pentru teste cu caracter final. Acestea sunt cheile rezervei pe care o veți ocupa, aveți o oră liberă pentru convorbiri cu familia, dacă doriți.

Sam se foi pe scaunul din sala de aşteptare. Anton ridică pentru el cheile prezentate la ghişeu.

— Dacă sunt eliberat din exercițiu, ce nevoie mai am de rezervă şi de chei?

— Sam, eşti tester, ai acceptat să faci teste, da?

— Da, şi?

— Nu scria nicăieri în contract că ți se vor da lămuriri despre ce se testează pe tine.

— Aşa este, dar nu am protestat. S-a experimentat pe mine până şi călătoria în timp şi n-am zis nimic!

— Nu s-a experimentat călătoria în timp. Uite ce este, am o simpatie pentru tine, dintr-un motiv egoist, recunosc. Mi-ai purtat noroc, substanța găsită de mine a dat rezultatele pe care le scontam, iar tu ai fost mediul de cultură care a demonstrat că am făcut o descoperire importantă.

— Mediu de cultură?!

— Nu ai călătorit în timp. Chestia cu călătoria în timp a fost doar vehiculul emoțional pentru altceva...

— Pentru ce, la naiba?

— Am găsit o substanță care corectează caracterul. Transformă felul de-a fi, înțelegi? Erai un tip insensibil, cinic, chiar egoist aş spune... Iar după administrare, ți-ai canalizat energia ca să repari greşelile trecutului, ai găsit-o pe Zina, ți-ai îndreptat faptele... Toată structura ta sufletească s-a modificat. Ai încercat să faci bine în mod dezinteresat, ai ajutat oameni din aşa-zisele lumi paralele... Ai fost un succes pentru mine, Sam.

— Deci vrei să spui că teoriile tale cu lumile multiple şi saltul în timp erau invenții?

— Doar o modalitate de a te face să reflectezi la viața ta, la importanța deciziilor tale.

— Ce rahat! Vreau să plec, să nu mai aud de voi. Întrerup contractul, este lipsit de etică.

— Sam, îmi pare rău, dar va trebui să rămâi.

— Nici nu mă gândesc. Da, m-ai ajutat să-mi repar greşeala, am acum o familie, plec la Zina, nu am niciun motiv să continui. Voi munci în alt domeniu.

— E imposibil, Sam. Protocolul 421, nu ai auzit? Presupun că nu ştii ce înseamnă.

— Nu.

— Bunica ta, Serena Cert, te-a vândut firmei. Cum altfel ar fi putut să aibă casa aceea pe strada cu copaci?

— Nu, eu am venit de bunăvoie, am citit o ofertă.

— Ai venit mai repede decât prevedea contractul bunicii. Peste câteva luni ai fi fost luat de la domiciliu. Vezi cât de importantă este substanța pe care am descoperit-o? Oamenii nu mai aveau nimic bun în ei.

— Teste finale? Ce înseamnă teste finale? Nu vreau să mai rămân!

***

— A fost o întâlnire foarte ciudată. Sunt şocat. Acum trebuie să ne gândim cum spargem cărămida asta în bucăți mai mici. Să nu spui nimănui de aur, fetițo, ne-am trezi cu gâturile tăiate fără să ştim ce ni se întâmplă.

— Sam, cred că a fost un înger. Dacă reuşeşti să rupi o bucăţică, ştiu cui o putem vinde. Femeia de serviciu de la casa din centru are un frate bijutier. Trebuie să ne gândim ce-i vom spune... Că ţi l-a lăsat bunica ta moştenire?

— Zina, cred că e o idee bună. Toată lumea ştia că bunică-mea a avut o situaţie mai bună.

— Scumpule, sunt fericită.

— O să luăm o căsuţă curată la marginea Oraşului, asta pentru început. Nu trebuie să atragem atenţia. Eu o să-mi caut de lucru, iar tu vei avea grijă să te simţi bine. Ştii că Străinul i-a pus un nume fiului nostru? Daniel, l-a numit Daniel.

— Vezi? Nu putea fi decât un înger.

— Nu-mi ies din minte cuvintele pe care le-a spus la plecare, de parcă ar fi dorit să-mi transmită ceva cu totul special: „singura realitate e cea în care crezi”. Oare ce-o fi vrut să spună?

PELERINA

Dirina clipi, orbită de reclamă: „AVEȚI NEVOIE DE MAGIE PENTRU A FI FERICIT! FOLOSIȚI METODA SUPREMĂ ŞI EFICIENTĂ, CONECTAȚI-VĂ ACUM!” întoarse capul, plictisită, ca să se asigure că n-o va lovi niciun vehicul pe când va traversa Canalul Principal, apoi încercă să meargă fără să alunece pe noroiul care acoperea gropile din asfaltul străvechi.

Nu avea cum să fie tocmai veselă, dar măcar reuşise să se mişte de acasă, să întreprindă ceva în interes propriu.

Era greu să te acomodezi din nou cu peisajul, după ce stăteai conectat mai tot timpul cu Biblioteca, însă aparatul personal o avertizase deja de mai multe ori şi trebuia să-l creadă: îi expira perioada de validare, fir-ar să fie!

Ajunsă pe celălalt pasaj pentru pietoni, privi cu invidie cele câteva automobile care glisau la înălțime. Tare ar fi dorit să se afle într-unul, însă Shugun fusese de părere că ar fi fost mai uşor de reperat într-un mijloc de transport. Aşa, cu lentilele de contact cumpărate de la Bob, traficantul, putea spera să treacă de aparatele de identificare.

Oare mai era mult de mers?

Atmosfera era de-a dreptul sufocată aici, în cartierul Hacks, remarcă tuşind. Se vede că primăria nu lăsa purificatoarele să funcţioneze decât dimineaţa, vreme de o oră, două.

Trecu pe lângă o poartă mare, întunecată, grăbind pasul, atât cât îi permiteau muşchii atrofiaţi. Se conectă pe Mobile ca să vadă exact unde se află. Ah, încă puţin, încă puţin...

Dintr-o vitrină îi zâmbi Madona Oriflamma a lui Roerich. Ajunsese.

Încercă să îşi amintească cuvintele pe care le avea pregătite, dar uşa se deschise lin.

— Intraţi cei ce auziţi chemarea!

Se simţi străbătută de un recul: era un lăcaş de cult! O, fir-ar să fie! Şi doar îl rugase pe Shugun s-o trimită într-un loc serios!

Totuşi intră, fiindcă adresa era cea indicată.

Se afla în interiorul unei biserici de secol XX, desigur, cu dimensiuni adaptate, dar atent reconstituită până la detaliu. Lecturile şi turismul virtual de care profitase din plin pe când avea conturile intacte îşi arătau roadele acum: nu se simţea nici străină, nici stingheră în cele mai exotice locaţii.

Dintr-o absidă se ridică un tip cu veşmânt bogat, de bazileu. Cum nu-l văzuse niciodată pe cel la care venise după ajutor, solicită un Consult Rapid pe aparatul personal. Negativ. Mâna ei apucă teaca Phaserului, deşi Dirina

avea îndoieli serioase despre capacitatea sa de a nimeri o țintă, chiar şi de la câțiva paşi distanță.

— Vai, vai! E doar decor, domniță, zise o voce din partea opusă.

„Afirmativ”, îi confirmă aparatul. Lengren în persoană!

Individul din fața ei avea o ținută răvăşită şi ieşise pe o uşă mascată, de undeva din lateral. Îl privi circumspect. Chel, slab şi foarte palid. Probabil petrecea zile întregi în convertizor. Dirina se gândi că şi ea trebuie să arate cam la fel. Noroc că avatarul ei de pe Comnet era cât se poate de ispititor.

— Doriți vreunul din serviciile divine? Vă putem absolvi definitiv de anumite erori trecute sau viitoare, putem contacta persoane decedate, oferim consultări astrologice complete...

— M-a trimis Shugun.

— Ah!

Mina bărbatului uscățiv se schimbă brusc. Masca mieros-pioasă căzu şi Lengren abordă un ton profesional:

— Pe aici, urmați-mă.

O conduse spre uşa laterală şi Dirina pătrunse cu el într-o încăpere aproape goală, dar foarte plăcută datorită luminii calde, naturale. Nu-şi putu stăpâni un mic țipăt de surpriză.

Lengren o privi amuzat:

— Nu mai ieşeam din starea depresivă şi am investit într-o oglindă de mare înălțime. A durat ceva până am descoperit un specialist care să mi-o regleze, dar, după cum vedeți, merită. Cu ce v-aş putea ajuta?

— Shugun spunea că puteți modifica nişte date...

— Oh, un fleac! Modificăm date în orice sistem. Putem crea conturi noi, conturi clonă, putem chiar să înlocuim conturi, dacă doriți. Oferim buletine probabilistice pentru persoane şi evenimente, închiriem şi vindem domenii pe toate sistemele, iar contra unui cost adecvat putem extrage date confidențiale... desigur, dacă primim şi anumite garanții...

— M-ar interesa modificarea de date.

— Cel mai simplu! În ce sistem?

Lengren se şi instalase în fața pupitrului, gata să activeze comenzile.

— Pentru sistemele interioare vă costă două unități pe pagină, iar pentru cele exterioare trei unități pe pagină. Unde doriți să mergem?

Dirina îşi simți inima strângându-i-se. Dacă individul cerea trei unități pe pagină pentru un sistem exterior, cât va cere pentru ce dorea ea?

— Aş dori să modific evenimente reale din trecut.

— Oho!

Lengren îndepărtă pupitrul spre perete şi se întoarse spre ea. O privi curios.

— Cronovizoarele astea sunt o pacoste, nu? rânji el.

Dirina se mulţumi să răspundă cu un oftat grăitor. Era evident că nu va reuşi o negociere cu individul, iar el avea să-i ceară mult, mult de tot. Simţi nevoia imperioasă de a-şi injecta conţinutul întreg al unei fiole. Ce va face când nu îşi va mai permite să le cumpere?

— Indiferent ce spune legea, toată lumea încearcă să vadă ce a făcut cel de lângă el. Costurile sunt prea mari ca să urmăreşti acest tip de infracţiune şi aşa se face că cei care încalcă restricţia stau fără griji. Pe cine să intereseze Enciclopedia sau Trecutul îndepărtat mai mult decât afacerile şi viaţa cunoscuţilor? Pun pariu că vrei să-ţi acopăr vreo năzbâtie!

— Îhî… îngână Dirina şi se gândi că oamenii devin familiari de îndată ce îţi descoperă o cât de mică slăbiciune.

— Eram sigur. Ce-ai făcut?

— Asta nu te priveşte. (Avea nevoie de conţinutul unei fiole întregi de Lippo, chiar în acel moment!) Am coordonatele exacte. E vorba de două zile distincte, în prima doresc acoperirea unui interval de două ore, iar în cealaltă zi, un interval de o oră.

Lengren fluieră scurt.

— Ai habar cât costă? Sunt zile succesive? Nu? Păi atunci înseamnă două intervenţii separate, domniţa mea. Face cam cinci sute de

unităţi. Da, ştiu, banditul de Ernetti ar fi putut fi bogat, dacă l-ar fi interesat asta când a construit cronovizorul, însă el era doar un fanatic. Închipuieşte-ţi că s-a făcut benedictin numai ca să intre în arhivele Vaticanului. Bine, asta nu te încălzeşte cu nimic, ştiu...

— Cinci sute de unităţi? Eşti nebun? gemu ea răguşit, după primul şoc. Şi pentru ce? Ca să acoperi un interval care nici nu e mai lung de trei ore cu totul?

Dirina se gândi cu ciudă că nu ar fi fost acum în situaţia asta stupidă, disperată, dacă în urmă cu şapte ani ar fi fost fată cuminte şi nu s-ar fi avântat să dea cu pietre în casa senatorului, în timpul Revoltei Verzilor. Însă nu avea de unde să bănuiască faptul că în timp va deveni prietena fiului aceluia şi că va spera din tot sufletul la o alianţă care să-i asigure conturi valide pentru tot restul vieţii. Acum visa ca bătrânelul căruia dorise să-i spargă ţeasta să-i devină socru, însă avea de trecut de examenul exhaustiv al consilierilor acestuia.

Lengren o studie în tăcere, apoi deschise pupitrul:

— Ştii ceva, cred că e un tun greu aici, te ajut dacă îmi dai zece la sută din ce obţii.

— Ăsta e jaf!

— Nu, e un procent, procentul pe care oricine l-ar cere într-o afacere delicată ca asta. Ţine cont, pelerina cu care îţi voi acoperi eu tărăşenia

pe care o vei fi făcut-o, este unicat. Cronovizoare au mulți, dar tehnica scutului o dețin doar câțiva oameni pe toată planeta. Ori închei afacerea cu mine, ori... mi se pare că va trebui să renunți. Vrei să rămâi cu conturile goale? Să mergi zi de zi la una din fabricile care fumegă la orizont şi să fii obligată să procreezi? Sau să zaci în vreun cotlon pe undeva, fără să mai ai posibilitatea de a te conecta în veci de veci?

Dirina se gândi la maică-sa. Trăia dintr-o pensie de rahat, după ce muncise toată tinerețea, se putea conecta doar o zi pe lună, în restul timpului lua Terpexin şi hiberna în convertizorul rece. Nu voia să ajungă aşa, nu, pentru nimic în lume, era gata să omoare, să dea foc, să şteargă avatarurile celor mai buni prieteni, numai să nu ajungă aşa!

Lengren o privea şi o expresie satisfăcută i se lăți pe față:

— Foarte bine, bravo! Ştiam eu că ne înțelegem. Dă-mi coordonatele.

Îi întinse plăcuța, iar el ieşi făcând un gest liniştitor cu mâna. Slavă Sfintelor începătorii şi Tronuri! Avea să-şi injecteze fiola, încă puțin şi ar fi citit-o, nemernicul!

Respiră iute când drogul îi ajunse în inimă, apoi o pace adâncă o cuprinse: lucrurile păreau să se rezolve.

Lengren se întoarse cu o farfurie mare, argintie. Discul de ununseptium!

— Părea de necrezut, dar Emetti a demonstrat că lungimile de undă ale evenimentelor trecute nu sunt distruse. Cronovizorul persoanei pe care vrei s-o păcăleşti le-ar putea detecta, însă noi vom distorsiona lumina şi în gaura produsă vom ascunde alea trei ore ale tale.

— Pare foarte complicat.

— Hm, dacă ai ce-ţi trebuie, e chiar simplu.

— Eu... voi uita ce s-a întâmplat în acele ore?

— Domniţă, eu ascund ceva, nu pot să şterg pe vecie. Nu pot modifica trecutul, să fim înţeleşi. Dacă cineva te-a trimis la mine spunându-ţi asta, te-a minţit. Shugun nu cred să fi fost, e o persoană serioasă. Nimeni nu va uita nimic, dacă ai avut martori, eşti la mâna lor. Te mai interesează, în aceste condiţii?

Dirina medită o clipă, apoi spuse repede:

— Da, o, da, categoric!

— Bine, atunci să începem.

Lengren deschise pupitrul şi cuplă farfuria argintie într-o mufă. Apoi tastă o parolă şi sistemul se deschise.

A fost ultima sa clipă de viaţă.

Dirina îşi privea phaserul din mână cu oarecare mirare. Până la urmă, fusese în stare să-i dea o gaură în coaste! Măi, măi! Shugun avusese dreptate, au reuşit. Se conectă la aparatul personal şi-i transmise iubitului vestea: se aflau în posesia singurei farfurii din

aliaj de Ununseptium de pe întreg continentul! Afacerea cu pelerine temporale era a lor! Vor fi bogați, vor avea conturile valide toată viața, vor putea rămâne activi în sistem chiar şi după moarte.

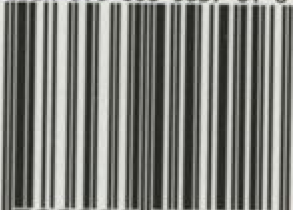
Fiolele de Lippo îl împiedicaseră pe Lengren să-i citească mintea, citise prostiile pe care le gândea ea intenționat, aşa cum lentilele de contact din retina băiatului prins ieri de Bob o feriseră de camerele de identificare.

Desprinse farfuria din mufă, intră în sistem şi modifică parola de acces. Asta doar aşa, ca o măsură de precauție, nu-i plăcea faptul că Shugun era capabil de orice pentru a avea putere.

Era mai prudent să poată face ea regula jocului.

Cuprins

În mijlocul bolovanilor stătea un moșneag. Avea corpul acoperit cu licheni și cruste sticloase îi sudaseră picioarele în piatră. Un pietroi îi creștea din umăr și povara lui îl apleca în față.
Bătrânul avea un glas hârâit, iar încercarea de a-și ridica fruntea scoase un sunet nesuferit, ca un lighean cu apă împins pe podele.
Dorin privi stupefiat ceea ce crezuse că sunt licheni: era un fel de sistem circulator extern, cu bogate ramificații, prin care bolborosea lent un lichid gri-verzui. Fața bătrânului avea cruste de parcă i-ar fi ieșit unghii de sub piele; cu un ochi nu avea cum să mai vadă...
Dar în ochiul viu sclipi un licăr de răutate și moșul își arătă dinții într-o grimasă înfiorătoare: erau lungi și subțiri ca dinții de gavial.

ISBN 978-606-9057-01-8
9 786069 057018 >